ഇസ്‌ലാം

അബുൽഅഅ്‌ലാ മൗദൂദി

വിവർത്തനം:

വി.പി. മുഹമ്മദലി

ഭാഷാപരിഷ്കരണം:

പ്രൊഫ. കെ.പി. കമാലുദ്ദീൻ

ഇസ്‌ലാമിക് പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്

കോഴിക്കോട്, തിരുവനന്തപുരം, എറണാകുളം, തൃശൂർ, കണ്ണൂർ

പ്രസ്താവന

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രമുഖ പണ്ഡിതനും ഇസ്‌ലാമിക നവോത്ഥാ നനായകനുമാണ് അബുൽഅഅ്‌ലാ മൗദൂദി. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരി ഭാഷയടക്കം നൂറിലേറെ കനപ്പെട്ട കൃതികളുടെ കർത്താവു കൂടിയാണ ദ്ദേഹം. അറബി, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ച് ഉൾപ്പെടെ ലോകത്തിലെ പല ഭാഷ കളിലേക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ ഇതിനകം വിവർത്തനം ചെയ്യ പ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മൗദൂദി സാഹിബിന്റെ 'ഇസ്‌ലാം മതം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യ ഭാഗമാണിത്. എഴുപതിൽപരം ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ കൃതി, ഇസ്‌ലാമിക ദർശനത്തെ പ്രമാണങ്ങളുടെയും യുക്തിവി ചാരത്തിന്റെയും മികവോടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

ഇസ്‌ലാം എന്ത്? അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ത്? ഇസ്‌ലാമിക ആദർശവി ശ്വാസങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധമെന്ത്? ഇസ്‌ലാം സ്വീക രിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നേട്ടവും സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നഷ്ടവുമെന്ത്? അത് സമർപ്പിക്കുന്ന ആദർശസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്ക് യുക്തി ഭദ്രമായ വല്ല സാക്ഷ്യവുമുണ്ടോ? തുടങ്ങി ഒരന്വേഷിയുടെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നുവന്നേക്കാവുന്ന ഒരു കൂട്ടം സംശയങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകുന്നു ഈ കൃതി.

ഇസ്‌ലാമിക ദർശനത്തെ പഠിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഈ കൃതി വെളിച്ചം നൽകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പിന് പ്രൊഫ. ഖുർശിദ് അഹ്മദ് തയ്യാറാക്കിയ പഠനാർഹമായ അടിക്കുറി പ്പുകൾ ഈ പതിപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

– പ്രസാധകർ

ഉള്ളടക്കം

1. **ഇസ്‌ലാം**

‘ഇസ്‌ലാമി’ന്റെ അർഥം

ഇസ്‌ലാമിന്റെ യാഥാർഥ്യം

ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം

നിഷേധത്തിന്റെ കെടുതികൾ.

ഇസ്‌ലാമിന്റെ സദ്ഫലങ്ങൾ.

2. **വിശ്വാസവും അനുസരണവും**

‘വിശ്വാസ’ത്തിന്റെ അർഥം

ജ്ഞാനലബ്ധിയുടെ മാർഗങ്ങൾ

അദൃശ്യകാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം

3. **പ്രവാചകത്വം**

പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം

പ്രവാചകനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം?

പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കൽ

പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്തിന്?

പ്രവാചകത്വം- സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ പ്രവാചകത്വം

മുഹമ്മദ് നബിയുടെ പ്രവാചകത്വം- തെളിവുകൾ

പ്രവാചകത്വ പരിസമാപ്തി- തെളിവുകൾ.

4. വിശ്വാസ കാര്യങ്ങൾ

ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം

വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ അർഥം

വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ പൊരുൾ.

ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

മലക്കുകളിലുള്ള വിശ്വാസം

ദൈവഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം

വിശുദ്ധഖുർആന്റെ സവിശേഷതകൾ

ദൈവദൂതന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസം

പരലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസം

പരലോകവിശ്വാസത്തിന്റെ ആവശ്യകത

പരലോകവിശ്വാസം യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ

പരിശുദ്ധ വാക്യം

ഇസ്‌ലാം

മിക്ക ലോകമതങ്ങളും ഒന്നുകിൽ ആ മതത്തിന്റെ സ്ഥാപകന്റെയോ അല്ലെങ്കിൽ അതുദ്ഭവിച്ച സമുദായത്തിന്റെയോ പേരിലാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, ക്രിസ്തുമതം എന്ന പേർ യേശുക്രിസ്തുവിൽനിന്ന് ലഭിച്ചതാണ്. ബുദ്ധമതമാകട്ടെ, അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ മഹാത്മാബുദ്ധനിൽനിന്നും. സൗരാഷ്ട്ര മതം എന്ന പേർ അതിന്റെ സ്ഥാപകനായ സൗരാഷ്ട്രരെ (Zoraster) സൂചിപ്പിക്കുന്നു. യഹൂദമതം ആ പേരുള്ള ഗോത്രത്തിലാണുദ്ഭവിച്ചത്. മിക്ക മതങ്ങളുടെയും നാമകരണത്തിന്നടിസ്ഥാനം ഇതുതന്നെ. എന്നാൽ, ഇസ്‌ലാംമതം ഈ പൊതു തത്ത്വത്തിന്നപവാദമത്രേ. 'ഇസ്‌ലാം' എന്ന പേർ ഒരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയിൽനിന്നോ സമുദായത്തിൽനിന്നോ ഉദ്ഭവിച്ചതല്ല. ആ നാമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു സവിശേഷ ഗുണത്തെയാണ്. ഇസ്‌ലാം ഒരു വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയോ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ കുത്തകയോ അല്ലെന്ന് അതിന്റെ നാമം വ്യക്തമാക്കുന്നു. വ്യക്തി, നാമം, ജനത എന്നിവയോട് അതിന്ന് പ്രത്യേക ബന്ധമൊന്നുമില്ല. ഇസ്‌ലാം എന്ന സവിശേഷ ഗുണം മനുഷ്യരിൽ സംജാതമാക്കുകയാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഗതകാല ജനസമൂഹങ്ങളിലെ സത്യസന്ധരും സുകൃതികളുമായ ഏതൊക്കെ ആളുകളിൽ പ്രസ്തുത ഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നുവോ അവരെല്ലാം 'മുസ്‌ലിം'കളായിരുന്നു. ഇന്നും അവരാണ് 'മുസ്‌ലിംകൾ.' എന്നും അവർ തന്നെയായിരിക്കും 'മുസ്‌ലിം'കൾ.

'ഇസ്‌ലാമി'ന്റെ അർഥം

'ഇസ്‌ലാം' എന്നത് ഒരു അറബി ശബ്ദമാണ്. 'അനുസരണം', കീഴ്വണക്കം, സമ്പൂർണ സമർപ്പണം എന്നെല്ലാം അതിന്നർഥമുണ്ട്. മറ്റൊരു വിധം

പറഞ്ഞാൽ, 'ഇസ്‌ലാം' എന്നാൽ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലും അവന്ന് കീഴ്‌വണങ്ങലും അവനിൽ സർവസ്വം സമർപ്പിക്കലുമാണ് 'ഇസ്‌ലാം' എന്ന പേരിന്റെ പൊരുളും അതത്രേ.*

ഇസ്‌ലാമിന്റെ യാഥാർഥ്യം

പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളെല്ലാം ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണെന്ന് കാണാം. സൂര്യ-ചന്ദ്ര-നക്ഷത്രഗോളങ്ങളെല്ലാം ഭദ്രമായ ചില നിയമങ്ങളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ നിയമങ്ങൾക്കെതിരെ അണുവളവും ചലിക്കുവാനവയ്ക്ക് സാധ്യമല്ല. ഭൂമി, ഒരു നിശ്ചിതവേഗത്തിലാണ് കറങ്ങുന്നത്. അതിന്റെ നിശ്ചിത വേഗത്തിലോ സമയത്തിലോ പഥത്തിലോ ഒരു മാറ്റവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. വായുവും വെള്ളവും വെളിച്ചവും ഊഷ്മാവുമെല്ലാം ഇപ്രകാരം ചില നിയമവ്യവസ്ഥകൾക്കധീനമാണ്. ധാതുവർഗങ്ങൾ, സസ്യലതാദികൾ, ജന്തുജാലങ്ങൾ എന്നിവ ഉണ്ടാവുകയും വളരുകയും ചെറുതാവുകയും വലുതാവുകയും ജീവിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവയ്ക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിയമങ്ങൾക്കൊത്ത് മാത്രം. ഇനി, മനുഷ്യനോ? അവനും ചില പ്രകൃതി നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയനാണ്. അവൻ ജനിക്കുന്നതും വളരുന്നതും ശ്വസിക്കുന്നതും ആഹാരപാനീയങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതും ചൂടും വെളിച്ചവും കരസ്ഥമാക്കുന്നതും മനുഷ്യജീവിതത്തിന്നാധാരമായ നിയമവ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ചാണ്. അവന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പുകളും ശ്വാസത്തുടിപ്പുകളും രക്തചംക്രമണവുമെല്ലാം അതാതിന്റെ നിയമമനുസരിച്ചുമാത്രം. അവന്റെ മസ്തിഷ്കവും ദഹനേന്ദ്രിയവും നാഡീവ്യൂഹവും കൈകാലുകളും പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും എന്നുവേണ്ട ശരീരത്തിലെ ഓരോ കോശവും അതാതിന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾ മാത്രമാണ് നിർവഹിക്കുന്നത്.

വാനലോകത്തിലെ വൻഗോളങ്ങൾ മുതൽ ഭൂമിയിലെ പരമാണുവരെയുള്ള സർവവും അലംഘനീയമായ ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ് എന്ന് ചുരുക്കം. ആ നിയമങ്ങൾ മഹാനായ ഒരു പരാശക്തി നിർമിച്ചതാണ്. ആ പരാശക്തിയെയാണ് പ്രപഞ്ചമഖിലവും അതിലെ സമസ്ത സൃഷ്ടിജാലങ്ങളും അനുസരിക്കുന്നത്. കാരണം, അവൻ നിർമിച്ച നിയമങ്ങൾക്കാണ് അവയെല്ലാം കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ അർഥത്തിൽ, സമസ്ത ലോകത്തിന്റെയും മതം ഇസ്‌ലാമാണ്. കാരണം, ഇസ്‌ലാം എന്നാൽ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കലും അവന്ന് കീഴ്‌വണങ്ങലുമാണ്. അപ്പോൾ സൂര്യ-ചന്ദ്ര-നക്ഷത്രാ

* ഇസ്‌ലാം എന്ന പദത്തിന് സമാധാനം എന്നും അർഥമുണ്ട്. ദൈവത്തിന്ന് സ്വയം സമർപ്പിക്കുക വഴി ഒരാൾക്ക് ശാരീരികവും മാനസികവുമായി സമാധാനം ലഭ്യമാകുന്നു എന്നർഥം. അനുസരണനിഷ്ഠമായ അത്തരമൊരു ജീവിതം മനഃശാന്തി കൈവരുത്തുകയും അതുവഴി സമൂഹത്തിലുടനീളം സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദിഗോളങ്ങൾ മുസ്‌ലിംകളാണ്; ഭൂമി മുസ്‌ലിമാണ്; വായുവും വെള്ളവും പ്രകാശവും മുസ്‌ലിംകളാണ്; കല്ലുകളും മരങ്ങളും മൃഗങ്ങളും മുസ്‌ലിംകളാണ്; ദൈവത്തെ അറിയാത്തവനും ദൈവനിഷേധിയും ദൈവേതര ശക്തികളെ പൂജിക്കുന്നവനും ദൈവത്തിൽ അന്യരെ പങ്കാളികളാക്കുന്നവനുമെല്ലാം മുസ്‌ലിം തന്നെയാണ്. കാരണം, പ്രകൃത്യാ മുസ്‌ലിമാണവൻ. അവന്റെ ജനനവും ജീവിതവും മരണവുമെല്ലാം തന്നെ ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. അവന്റെ സർവാംഗങ്ങളുടെയും സർവകോശങ്ങളുടെയും മതം ഇസ്‌ലാമാണ്. കാരണം, അവയെല്ലാം ദൈവികനിയമമനുസരിച്ചാണ് ഉണ്ടാവുകയും വളരുകയും ചലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. എന്തിനേറെ, അവിവേകത്താൽ, ദൈവനിഷേധമോ ബഹുദൈവവിശ്വാസമോ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സ്വന്തം നാവുപോലും മുസ്‌ലിമാണ്. ദൈവേതരൻമാരുടെ മുമ്പിൽ അവൻ നിർബന്ധപൂർവം കുനിക്കുന്ന സ്വന്തം ശിരസ്സും അജ്ഞതയാൽ അവരോടുള്ള സ്നേഹഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന അവന്റെ മനസ്സും മുസ്‌ലിമാണ്. കാരണം, അവയൊക്കെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവിക നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ്. അവയുടെ ഓരോ ചലനവും ദൈവിക വ്യവസ്ഥകൾക്ക് വിധേയവുമാണ്.

ഇത് മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ ഒരു വശം. ഇതിന്നൊരു മറുവശമുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ഇതര സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെപ്പോലെയല്ല. വിശേഷ ബുദ്ധിയാലനുഗൃഹീതനാണവൻ. അവന്ന് ചിന്താശക്തിയും ഗ്രാഹ്യശക്തിയുമുണ്ട്. അഭിപ്രായപ്രകടന ശേഷിയുണ്ട്. ഒരു കാര്യം സ്വീകരിപ്പാനും മറ്റൊന്ന് തിരസ്കരിക്കാനും അവന്ന് കഴിയും. ഒന്നിനെ ഇഷ്ടപ്പെടാനും മറ്റൊന്നിനെ വെറുക്കാനുമാവും. ഒരു ജീവിതപദ്ധതി സ്വയം നിർമിക്കുകയോ മറ്റൊരാൾ നിർമിച്ചത് സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ കഴിയും. ഈ മേഖലകളിൽ മനുഷ്യൻ, ഇതര വസ്തുക്കളെപ്പോലെ ഒരു നിശ്ചിത നിയമവ്യവസ്ഥക്ക് വിധേയനല്ല. ആശയം, അഭിപ്രായം, കർമം എന്നിവയിൽ അവന്ന് തെരഞ്ഞെടുപ്പിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ഒന്നാമത്തെ അവസ്ഥയിൽ അവൻ ഇതര സൃഷ്ടിജാലങ്ങളെപ്പോലെ ജൻമനാ 'മുസ്‌ലിം' ആണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെതിൽ 'മുസ്‌ലിം' ആകലും ആകാതിരിക്കലും അവന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ പെട്ടതാണ്.

ഈ അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യനെ രണ്ട് തരമായി തിരിക്കാം. ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെ തിരിച്ചറിയുകയും അവനെ സ്വന്തം നാഥനും യജമാനനും ആയി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തവനാണ്. സ്വാധികാരമുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിൽപോലും അവൻ യജമാന ഹിതം മാനിക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ പൂർണ മുസ്‌ലിമാണ്. അവന്റെ 'ഇസ്‌ലാം' പൂർണ

മായിക്കഴിഞ്ഞു. അവന്റെ ജീവിതം അടിമുടി 'മുസ്‌ലിം'ആണ്. അറിവോ ബോധമോ ഇല്ലാതെ, നിർബന്ധിതനായി കീഴ്പെട്ടിരുന്ന അതേ നാഥന്ന് ഇപ്പോൾ അറിവോടും ബോധത്തോടും കൂടി വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണവൻ. ഉദ്ദേശ്യരഹിതമായി അനുസരിച്ചിരുന്ന ദൈവത്തെ ഇപ്പോഴവൻ ഉദ്ദേശ്യ പൂർവം അനുസരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴവന്റെ ജ്ഞാനം യഥാർഥമാണ്. കാരണം, അറിവിനും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുമുള്ള ശക്തി പ്രദാനം ചെയ്ത ദൈവ ത്തെ അവൻ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴവന്റെ ചിന്തയും അഭിപ്രായവും ശരിയാണ്. കാരണം, ചിന്താശക്തിയും ഗ്രാഹ്യശക്തിയും അഭിപ്രായപ്രകട നശേഷിയും പ്രദാനംചെയ്ത ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുവാൻ അവൻ സ്വമേ ധയാ ആലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴവന്റെ നാവ് സത്യമാണ് പറയുന്നത്. കാരണം, അതിന്ന് സംസാരശേഷി നൽകിയ ദൈവത്തെപ്പറ്റി യാണ് അത് മൊഴിയുന്നത്. അവന്റെ മുഴുവൻ ജീവിതത്തിലും സത്യവും സന്മാർഗവുമാണുള്ളത്. കാരണം, അവൻ തനിക്കധികാരമുള്ളതിലും ഇല്ലാ ത്തതിലും ദൈവികനിയമങ്ങളാണനുസരിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സമസ്തലോ കത്തോടും അവൻ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കാരണം, പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളഖിലവും അനുസരിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അതേ ദൈവത്തെ തന്നെയാണ് അവനും അനുസരിക്കുകയും സേവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്പോഴവൻ ഭൂമിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധി (ഖലീഫ)യാണ്. മുഴുലോകവും അവന്റേതും അവൻ ദൈവത്തിന്റേതുമാണ്.

ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം

ഇപ്പറഞ്ഞ മനുഷ്യനിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനായി ഇതാ മറ്റൊരാൾ: അ വൻ മുസ്‌ലിമായി ജനിച്ചു; അറിവും ബോധവുമില്ലാതെ മുസ്‌ലിമായിത്തന്നെ തുടർന്നു. പക്ഷേ, സ്വന്തം ബുദ്ധിയും ജ്ഞാനവുമുപയോഗിച്ച് അവൻ ദൈ വത്തെ അറിഞ്ഞില്ല; തനിക്ക് അധികാരവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള കാര്യങ്ങ ളിൽ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഇവൻ ദൈവനിഷേധി (കാഫിർ) ആണ്. 'കുഫ്ർ' എന്ന പദത്തിന്റെ അർഥം 'ഒളിപ്പിക്കുക', 'മറയി ടുക' എന്നൊക്കെയാകുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ സ്വന്തം പ്രകൃതിയുടെ മേൽ അവിവേകമാകുന്ന മറ ഇട്ടിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അവനെ 'കാ ഫിർ' എന്നു പറയുന്നത്. സത്യത്തിൽ ഇസ്‌ലാമിക പ്രകൃതിയോടെയാണവൻ ജനിച്ചത്. അവന്റെ ശരീരത്തിലെ സർവകോശങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രകൃതിയിലാണ്. അവന്റെ ചുറ്റിലുമുള്ള സമസ്തലോകവും ചലിക്കുന്നത് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പ്രകൃതിയിലാണ്. പക്ഷേ, അവന്റെ ബുദ്ധിയുടെ മേൽ മറ വീണിരിക്കുന്നു. സമസ്തലോകത്തിന്റെയും തന്റെ തന്നെയും പ്രകൃതി അവന്ന് അജ്ഞാതമായിപ്പോയിരിക്കുന്നു. അതിനാലവൻ ആ പ്രകൃ

തിക്കെതിരായി ചിന്തിക്കുന്നു; അതിന്നെതിരായി ചലിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിഷേധത്തിന്റെ കെടുതികൾ

ദൈവനിഷേധം ഒരജ്ഞതയാണ്. എന്നല്ല, സാക്ഷാൽ അജ്ഞത അത് തന്നെയാണ്. മനുഷ്യൻ സ്വന്തം സ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തെ അറിയാതിരിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ കടുത്ത അജ്ഞത മറ്റെന്തുണ്ട്? പ്രപഞ്ചമാകുന്ന ഈ പടുകൂറ്റൻ യന്ത്രശാല രാപ്പകൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരാൾ കാണുന്നു. പക്ഷേ, അത് നിർമിച്ച് നിയന്ത്രിച്ച് നടത്തുന്നതാരെന്ന് അവന്നറിഞ്ഞുകൂടാ! ധാതുലവണങ്ങളും രാസവസ്തുക്കളും ചേർത്ത് മനുഷ്യൻ എന്ന നിസ്തുലവും അദ്ഭുതകരവുമായ ഒരു സൃഷ്ടിയെ വാർത്തെടുത്ത അതിനിപുണനായ ശില്പി ആരാണെന്നവന്നറിയില്ല! അവന്റെ മുമ്പിൽ അന്യാദൃശമായ ആസൂത്രണത്തിന്റെയും ഗണിതവിദ്യയുടെയും രസതന്ത്രത്തിന്റെയും പരിപൂർണത സ്ഫുരിച്ചുനിൽക്കുന്ന വൈവിധ്യ സുന്ദരമായ നിരവധി വസ്തുക്കളുണ്ട്. കണിശമായ യുക്തിയും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന സാമർഥ്യവും തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പണിത്തരങ്ങളുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവനറിയുന്നില്ല, ഇവയ്ക്കു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സർവജ്ഞനും സർവശക്തനും സമർഥനും യുക്തിമാനുമായ ശക്തിയേതെന്ന്! അറിവിന്റെ ഈ ആദ്യാക്ഷരം പോലും സ്വായത്തമാക്കിയിട്ടില്ലാത്ത ഇത്തരം ഒരു വ്യക്തിക്ക് യഥാർഥ ജ്ഞാനത്തിന്റെ കവാടം തുറക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ? ഈ മട്ടിലുള്ളൊരാൾ, എത്ര ഗാഢമായാലോചിച്ചാലും എത്ര തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചാലും ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഋജുവും സന്ദേഹരഹിതവുമായ ഉറച്ച മാർഗം ഒരു രംഗത്തും കണ്ടെത്തുകയില്ല. കാരണം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ അജ്ഞതയാകുന്ന അന്ധകാരമാണയാൾ കാണുക. ഒടുക്കവും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുകയില്ല.

ദൈവനിഷേധം(കുഫ്ർ) ഒരു അക്രമമാണ്. എന്നല്ല, ഏറ്റവും വലിയ അക്രമം കുഫ്റാണ്. അക്രമം എന്നാലെന്തെന്ന് നമുക്കറിയാം. ഒരു വസ്തുവെ സ്വന്തം പ്രകൃതിക്കും സ്വഭാവത്തിനും വിരുദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ് അക്രമം. പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളഖിലവും ദൈവത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളാണെന്നും അവയുടെ പ്രകൃതി തന്നെ 'ഇസ്‌ലാം' ആണെന്നും മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലോ. മനുഷ്യശരീരവും അതിലെ സർവാംഗങ്ങളും ഇതേ പ്രകൃതിയനുസരിച്ചാണ് ചലിക്കുന്നത്. അവയ്ക്കുമേൽ ആധിപത്യം പുലർത്താനുള്ള പരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ദൈവം മനുഷ്യന്ന് നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, അവ ദൈവഹിതത്തിനൊത്തുപയോഗിക്കണമെന്നതാണ് അവയുടെ പ്രകൃതി ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, ഒരു നിഷേധി,

അവ സ്വന്തം പ്രകൃതിക്കെതിരായാണുപയോഗിക്കുക. അവൻ സ്വശിരസ്സ് അന്യരുടെ മുമ്പിൽ കുനിക്കുന്നു. യഥാർഥത്തിലത് ദൈവത്തിന്റെ ദാസനാണ്. അന്യരോടുള്ള സ്നേഹാദരവുകളാകുന്ന വിഗ്രഹങ്ങളെ അവൻ സ്വമനസ്സിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാ ദൈവത്തോടുള്ള ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ മാത്രം നിറഞ്ഞു നിൽക്കേണ്ടതാണാ മനസ്സ്. സ്വന്തം അവയവങ്ങളും സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള മറ്റു വസ്തുക്കളെയും അവൻ ദൈവേഛക്കെതിരായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. സത്യത്തിൽ അവയുടെ പ്രകൃതി ആഗ്രഹിക്കുന്നത് അവ ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ഉപയോഗിക്കപ്പെടണമെന്നാണ്. ഈ മനുഷ്യൻ സർവവസ്തുക്കളോടും അക്രമം കാണിക്കുകയാണ്. സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തോടു പോലും. ഇയാളെക്കാൾ വലിയ മറ്റൊരക്രമിയാര്?

ദൈവനിഷേധം അക്രമം മാത്രമല്ല, ധിക്കാരവും കൂടിയാണ്. രാജ്യദ്രോഹവും നന്ദികേടുമാണത്. ആലോചിച്ചു നോക്കുക: മനുഷ്യന്റെ വശം സ്വന്തമായി എന്താണുള്ളത്? അവന്റെ മസ്തിഷ്കം സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്? അവനോ അതോ, ദൈവമോ? ഹൃദയം, നേത്രം, നാവ് തുടങ്ങിയ അവയവങ്ങൾ ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? അവന്റെ തന്നെയോ അതോ ദൈവത്തിന്റേതോ? മനുഷ്യന്റെ ചുറ്റിലും അസംഖ്യം വസ്തുക്കൾ! ആ വസ്തുക്കൾ അവന്റെ ഉപയോഗത്തിന് പാകത്തിൽ! അവ ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും യുക്തിയുമുണ്ട് മനുഷ്യന്ന്! ഇതൊക്കെ സൃഷ്ടിച്ചൊരുക്കിയത് മനുഷ്യൻ തന്നെയോ അതോ ദൈവമോ? സകല വസ്തുക്കളും ദൈവത്തിന്റേതാണ്; അവനാണവയുടെ സ്രഷ്ടാവ്; അവൻ മാത്രമാണവയുടെ ഉടമ; അവൻ നൽകിയതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് അവ മനുഷ്യന്ന് ലഭിച്ചത് - ഇതെല്ലാം ആരും സമ്മതിക്കുന്ന സത്യങ്ങളാണ്. സത്യം ഇതാണെങ്കിൽ, ദൈവം നൽകിയ മസ്തിഷ്കം ഉപയോഗിച്ച് ദൈവത്തിന്നെതിരിൽ ചിന്തിക്കുന്നതും ദൈവം നൽകിയ ഹൃദയത്തിൽ ദൈവവിരുദ്ധാശയങ്ങൾ പുലർത്തുന്നതും ദൈവമരുളിയ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ ദൈവാഭീഷ്ടത്തിനെതിരായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും ധിക്കാരവും നന്ദികേടും ദൈവദ്രോഹവുമല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്താണ്? ഒരു ഭൃത്യൻ യജമാനന്റെ ചോറും തിന്ന് അയാളോട് ധിക്കാരം കാണിച്ചാൽ നാമവനെ നന്ദികെട്ടവനെന്ന് വിളിക്കും. ഒരുദ്യോഗസ്ഥൻ സ്വന്തം അധികാരങ്ങൾ ഭരണകൂടത്തിന്നെതിരെ ഉപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം നാമവനെ രാജ്യദ്രോഹി എന്നു വിളിക്കും. ഒരാൾ തനിക്കുപകാരം ചെയ്തവനെ വഞ്ചിക്കുന്ന പക്ഷം നാമവനെ നന്ദിയില്ലാത്തവനെന്നും വഞ്ചകനെന്നും വിളിക്കും.

എന്നാൽ, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോട് നന്ദികേടും വഞ്ചനയും ധിക്കാരവും ചെയ്യുക എന്ന് പറയുന്നതിൽ എന്തർഥമാണുള്ളത്? ഒരു മനുഷ്യന്ന് ആഹാ

രം നൽകാൻ മറ്റൊരു മനുഷ്യന്ന് കഴിയുന്നതെങ്ങനെ? യഥാർഥത്തിൽ ആഹാരം നൽകുന്നത് ദൈവമല്ലേ? ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ അധികാരങ്ങൾ എവിടെനിന്ന് വന്നു? ആധിപത്യവും അധികാരവും നൽകുന്നത് ദൈവമല്ലേ? ഒരാൾ അപരന്ന് നൻമ ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? എല്ലാം ദൈവദത്തമല്ലേ? മനുഷ്യന്റെ ഏറ്റവും വലിയ കടപ്പാട് സ്വന്തം മാതാപിതാക്കളോടാണല്ലോ. എന്നാൽ, മാതാപിതാക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ സന്താനവാത്സല്യമുണ്ടാക്കിയതാരാണ്? മാതാവിന്റെ മുലപ്പാൽ ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? താൻ പണിപ്പെട്ടുണ്ടാക്കിയ സമ്പാദ്യം, പ്രയോജനരഹിതമായ ഒരു മാംസപിണ്ഡം മാത്രമായ തന്റെ സന്താനത്തിനായി സസന്തോഷം വ്യയം ചെയ്യുവാനുള്ള മനസ്ഥിതി പിതൃഹൃദയത്തിൽ ആരാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്? ആ മാംസപിണ്ഡത്തെ തീറ്റിപ്പോറ്റിവളർത്തുവാനും അവന്ന് ശിക്ഷണ സംസ്കരണങ്ങൾ നൽകുവാനുമായി സ്വന്തം ധനവും സമയവും സുഖഭോഗങ്ങളും ബലിയർപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രേരകശക്തി പിതാക്കളിൽ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്? 'ദൈവം' എന്നേ മറുപടിയുള്ളൂ. അപ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ സാക്ഷാൽ ഗുണകാംക്ഷിയും യഥാർഥ രാജാവും ദൈവമാണ്. സർവോപരി അവന്റെ സംരക്ഷകനും. ആ ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുകയും അവനെ ദൈവമായംഗീകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ എത്ര കടുത്ത ധിക്കാരിയും രാജ്യദ്രോഹിയുമാണ്! ആ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാതിരിക്കുന്നതും അവന്റെ ദാസനായി വർത്തിക്കാതിരിക്കുന്നതും എന്തുമാത്രം വഞ്ചനയും നന്ദികേടുമാണ്!

എന്നാൽ, ദൈവനിഷേധം ദൈവത്തിന് വല്ല ഹാനിയും വരുത്തിക്കളയുമെന്ന് കരുതരുത്. മഹാരാജാവാണ് ദൈവം. അവന്റെ ഭരണാതിർത്തിയുടെ ആദിയും അന്ത്യവും നമുക്കിതുവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിശക്തനാണ് ദൈവം. കോടിക്കണക്കായ വാനഗോളങ്ങളെ സ്വന്തം ആജ്ഞയനുസരിച്ച് പന്തുപോലെ കറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാശക്തിമാൻ. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകലതും അവന്റെ സ്വത്താണ്. അവയുടെ അവകാശത്തിൽ മറ്റൊന്നിനും ഓഹരിയില്ല. അതിബൃഹത്തും നിസ്സീമവുമാണത്. പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവ വസ്തുക്കളും ആശ്രയിക്കുന്ന മഹാസമ്രാട്ടാണവൻ. അവന്ന് മറ്റാരെയും ആശ്രയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സർവത്ര സ്വതന്ത്രനാണവൻ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാരാജാവിന് മനുഷ്യൻ അവനെ സ്വീകരിക്കുന്നത്കൊണ്ട് വല്ല ലാഭമോ തിരസ്കരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വല്ല നഷ്ടമോ സംഭവിക്കുമോ? അതിനുമാത്രം മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന് എന്ത് സ്ഥാനമാണുള്ളത്? മനുഷ്യന്റെ കൃതഘ്നതയും ധിക്കാരവും വഴി ദൈവത്തിന് യാതൊരു ഹാനിയും ഏൽപിക്കുക സാധ്യമല്ല. മറിച്ച്, അതുവഴി മനുഷ്യൻ സ്വന്തം നാശ

ത്തിനുള്ള സാമഗ്രികൾ സ്വയം ഒരുക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്.

മനുഷ്യൻ തീർത്തും പരാജിതനും നഷ്ടപ്പെട്ടവനും ആയിത്തീരുക എന്നതാണ് ദൈവനിഷേധത്തിന്റെയും ദൈവധിക്കാരത്തിന്റെയും അനിവാര്യഫലം. അവനൊരിക്കലും ജ്ഞാനത്തിന്റെ നേർവഴി ലഭിക്കില്ല. സ്വന്തം സ്രഷ്ടാവിനെപ്പോലും അറിയാനുതകാത്ത ജ്ഞാനം മറ്റെന്ത് അറിവാണ് നേടിക്കൊടുക്കുക? അവന്റെ ബുദ്ധി സദാ വളഞ്ഞവഴിക്കേ ചരിക്കൂ. സ്വന്തം സ്രഷ്ടാവിനെ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ പിഴച്ചുപോയ ബുദ്ധി മറ്റെന്തിലാണ് നേർവഴി നടക്കുക? ജീവിതത്തിലെ സകല ഏർപ്പാടുകളിലും അവന്ന് പിഴവ് പിണഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും; ധാർമികവും നാഗരികവും സാംസർഗികവും സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മേഖലകളെല്ലാം നാശോൻമുഖമായിരിക്കും. ലോകത്തവൻ നാശവും കുഴപ്പവും പരത്തും; രക്തപ്പുഴകളൊഴുക്കും. അന്യരെ അക്രമിക്കും; അപരന്റെ അവകാശങ്ങളപഹരിക്കും. ദുഷിച്ച ആശയങ്ങളും ദുഷ്ചെയ്തികളും വഴി സ്വജീവിതത്തെ തന്നെ ദുഷ്കരവും നരകതുല്യവുമാക്കും. ഇനിയവൻ പാരത്രിക ലോകത്തെത്തിയാലോ? അവന്റെ അക്രമങ്ങൾക്കിരയായ സർവ വസ്തുക്കളും അവനെതിരിൽ അന്യായം ബോധിപ്പിക്കും. അവന്റെ മസ്തിഷ്കവും ഹൃദയവും കണ്ണുകളും കാതുകളും കൈകാലുകളും മാത്രമല്ല, ഓരോ രോമവും ദൈവസന്നിധിയിൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിക്കും- നിന്റെ കൽപന ലംഘിക്കുകയും നിന്നെ ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ഈ അക്രമി ഞങ്ങളെ ബലാൽക്കാരം ഉപയോഗിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന്! ദൈവത്തെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ നടക്കുകയും നിവസിക്കുകയും ചെയ്ത ഭൂമിയും നിയമവിരുദ്ധമായി കഴിച്ച ആഹാരവും നിഷിദ്ധ മാർഗത്തിൽ സമ്പാദിക്കുകയും ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്ത ധനവും അന്യായമായി കൈവശപ്പെടുത്തി ഉപയോഗിച്ച മറ്റു വസ്തുക്കളും ദൈവസന്നിധിയിൽ അവന്നെതിരെ പരാതി പറയും. നീതിമാനായ ദൈവം പരാതിക്കാരുടെ സങ്കടപരിഹാരത്തിനായി കുറ്റവാളികൾക്ക് കഠിനവും നിന്ദ്യവുമായ ശിക്ഷ നൽകുകയും ചെയ്യും.

ഇസ്‌ലാമിന്റെ സദ്ഫലങ്ങൾ

ദൈവനിഷേധത്തിന്റെ ദോഷഫലങ്ങളാണ് ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി, ഇസ്‌ലാമികമാർഗം ഉളവാക്കുന്ന സദ്ഫലങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം. പ്രപഞ്ചത്തിലുടനീളം ദിവ്യത്വത്തിന്റെ തെളിവുകൾ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്ന് മുമ്പ് ഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. സുഭദ്രമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ, സുശക്തമായ നിയമങ്ങൾക്കു കീഴിൽ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിമഹത്തായ ഈ പ്രപഞ്ചം നിർമിച്ച് നടത്തുന്നത് അജയ്യനായ ഒരധിപനാണെന്നും അവന്റെ ആധിപ

ത്യത്തിന്നെതിരെ തലപൊക്കാൻ യാതൊന്നിനും സാധ്യമല്ലെന്നും ഉള്ള തിന്ന് സകല പ്രാപഞ്ചികവസ്തുക്കളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെതുപോലെത്തന്നെ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുക എന്ന താണ് മനുഷ്യപ്രകൃതിയും. ബോധപൂർവമല്ലാതെ തന്നെ അവൻ സദാ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം, ദൈവത്തിന്റെ പ്രകൃതിനിയമങ്ങൾ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് അവന്നിവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കുക സാധ്യമല്ല.

ദൈവം മനുഷ്യന് ജ്ഞാന സമ്പാദനശേഷി നൽകി; ആലോചനാ ശക്തിയും ഗ്രഹണശേഷിയും നൽകി; സത്യാസത്യ വിവേചനത്തിനുള്ള കഴിവേകി. അതോടൊപ്പം അവന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രദാനം ചെയ്തു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യദാനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യനെ പരീക്ഷി ക്കലാണ് - അവന്റെ ജ്ഞാനത്തെയും ബുദ്ധിയെയും വിവേചനശക്തി യെയും പരീക്ഷിക്കൽ. അവന്ന് ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം എങ്ങനെ ഉപയോഗി ക്കുന്നു എന്ന് പരിശോധിക്കൽ. ഈ പരീക്ഷയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു മാർഗം തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അങ്ങനെ നിർബന്ധിക്കുന്ന പക്ഷം പരീക്ഷയുടെ ഉദ്ദേശ്യം തന്നെ വിഫ ലമായിപ്പോകും. ചോദ്യക്കടലാസു കൊടുത്ത ശേഷം ഒരു നിശ്ചിത ഉത്തരം തന്നെയെഴുതാൻ വിദ്യാർഥികളെ നിർബന്ധിക്കുന്നപക്ഷം പിന്നെ യെന്തിനാണ് പരീക്ഷ? ഏതുത്തരവുമെഴുതാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടെങ്കിലേ അവരുടെ ശരിയായ യോഗ്യത കണ്ടെത്താനാവൂ. ശരിയുത്തരമെഴുതു ന്നവർ വിജയിക്കും. അവർക്കു മുമ്പിൽ പുരോഗതിയുടെ കവാടം തുറ ന്നുകിട്ടും. തെറ്റായ ഉത്തരമെഴുതിയവർ തോൽക്കും. സ്വന്തം അപ്രാ പ്തിയും അയോഗ്യതയും ഭാവിപുരോഗതിയുടെ പാത അവർക്കു മുമ്പിൽ അടച്ചുകളയും.

ഒരു വ്യക്തി തന്റെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും പ്രകൃതി അറിയുന്നില്ല. സ്വന്തം സ്രഷ്ടാവിനെയും അവന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെയും ശരിയായി മന സ്സിലാക്കുന്നില്ല. തനിക്കു ലഭിച്ച പരിമിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗ പ്പെടുത്തി അയാൾ നിയമലംഘനം നടത്തുകയും ധിക്കാരം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മനുഷ്യൻ പരീക്ഷയിൽ തോറ്റവനാണ്. ജ്ഞാനം, ബുദ്ധി, വിവേചനശക്തി, കർത്തവ്യബോധം എന്നിവയിലെ പരീക്ഷയിലയാൾ തോറ്റ മ്പിയിരിക്കുന്നു. താനൊരു തരംതാണ മനുഷ്യനാണെന്നും ഒന്നിനും കൊ ള്ളാത്തവനാണെന്നും സ്വയം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, മേൽചൊന്ന വിധത്തിലുള്ള പരിണാമമേ അയാളർഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഇനി മറ്റൊരു വ്യക്തി - പരീക്ഷ ജയിച്ചവൻ. അയാൾ തന്റെ ജ്ഞാനവും ബുദ്ധിയും ശരിക്കുപയോഗിച്ച് ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു; അംഗീകരിച്ചു. അതിന്നയാൾ നിർബന്ധിതനായിരുന്നില്ല. നൻമ തിൻമകളെ വേർതിരിക്കുന്നതിൽ പിഴവ് പറ്റാതെ, തന്റെ സ്വതന്ത്രമായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ അയാൾ നൻമയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തിൻമ സ്വീകരിക്കുവാനയാൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ചെയ്തില്ല. അയാൾ സ്വന്തം പ്രകൃതി ശരിക്ക് മനസ്സിലാക്കി; തന്റെ ദൈവത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. നിയമം ലംഘിക്കാനയാൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ദൈവാനുസരണമാണയാൾ തെരഞ്ഞെടുത്തത്. ഈ മനുഷ്യൻ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. എന്തുകൊണ്ട്? അയാൾ തന്റെ ബുദ്ധി ശരിക്കുപയോഗിച്ചു; കണ്ണുകൾകൊണ്ട് നല്ലവണ്ണം കണ്ടു; കാതുകൾകൊണ്ട് നന്നായി കേട്ടു; മസ്തിഷ്കംകൊണ്ട് ശരിയായ അഭിപ്രായം രൂപീകരിച്ചു; സത്യം സ്വീകരിക്കുമെന്ന് മനസ്സ്കൊണ്ട് തീരുമാനിച്ചു; സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ട് താൻ സത്യബോധമുള്ളവനാണെന്ന് കാണിച്ചു; സത്യത്തിനു മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചുകൊണ്ട് താൻ സത്യത്തിന്റെ സേവകനാണെന്ന് തെളിയിച്ചു. അങ്ങനെ അയാൾ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ഇത്തരം സദ്ഗുണങ്ങളുള്ള വ്യക്തികൾ ഇഹത്തിലും പരത്തിലും വിജയം പ്രാപിക്കുക തന്നെചെയ്യും - തീർച്ച.

ഈ മനുഷ്യൻ ജ്ഞാന കർമങ്ങളുടെ ഏത് മേഖലയിലും ശരിയായ വഴിയിലേ സഞ്ചരിക്കൂ. കാരണം, സ്രഷ്ടാവിനെ തിരിച്ചറിയുകയും അവന്റെ ഗുണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തി ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആദിയുമന്ത്യവും ശരിക്ക് ഗ്രഹിച്ചവനാണ്. അത്തരം വ്യക്തിക്ക് ഒരിക്കലും പിഴവ് പറ്റില്ല. അയാളുടെ ആദ്യ കാൽവെപ്പ് തന്നെ സൻമാർഗത്തിലാണ്. തന്റെ അന്ത്യലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചും ഉറച്ച ബോധമുണ്ടയാൾക്ക്. അയാൾ ഒരു തത്ത്വാന്വേഷിയെപ്പോലെ പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളറിയാൻ പരിശ്രമിക്കും. പക്ഷേ, അയാൾ ഒരവിശ്വാസിയെപ്പോലെ ഊഹാപോഹങ്ങളിലും അനുമാനങ്ങളിലും ചെന്നുടക്കില്ല. അയാൾ പ്രകൃതിശാസ്ത്രം വഴി പ്രാപഞ്ചിക നിയമങ്ങൾ പഠിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കും; പ്രപഞ്ചത്തിലന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങൾ പുറത്തെടുക്കും; മനുഷ്യനിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചുവെച്ച ശക്തിവിശേഷങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച് കണ്ടെത്തും; ആകാശ ഭൂമികളിലെ സർവ വസ്തുക്കളും എങ്ങനെ യഥാവിധി ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കും; എന്നാൽ, അപ്പോഴൊക്കെ ശാസ്ത്രജ്ഞാനത്തെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും ദൈവബോധം അയാളെ തടയും. "ഞാൻ ഇക്കാണുന്ന വസ്തുക്കളുടെ

* ഈ ദുഃസ്ഥിതിയാണ് ഇന്ന് ആധുനിക മനുഷ്യനെ നേരിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഡോ. ജോഡ് പറയുന്നു: "ശാസ്ത്രം ദിവ്യസമാനമായ കഴിവുകൾ നമുക്ക് പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

യെല്ലാം ഉടമയാണ്; പ്രകൃതിയെ ഞാൻ കീഴടക്കിക്കഴിഞ്ഞു; ഞാൻ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തെ എന്റെ സ്വാർഥത്തിനായി യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കും; ലോകത്തെ ഞാൻ അട്ടിമറിക്കും; കൊള്ളയും കൊലയും രക്തച്ചൊരിച്ചിലും വഴി എന്റെ അധികാരാധിപത്യം ഞാൻ ലോകമാകെ സ്ഥാപിക്കും" എന്നിങ്ങനെയുള്ള തെറ്റുധാരണയൊന്നും അയാൾക്കുണ്ടാവില്ല. ഇത് ദൈവനിഷേധിയായ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മാത്രം വീരവാദങ്ങളാണ്.* ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളിൽ പുരോഗമിക്കുന്തോറും മുസ്‌ലിം ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ദൈവവിശ്വാസം ദൃഢതരമായിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. അത്രയുമയാൾ ദൈവത്തോട് നന്ദിയുള്ളവനുമായിരിക്കും. സ്വനാഥൻ തന്റെ കഴിവും ജ്ഞാനവും വർധിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ തോതനുസരിച്ച് താൻ സമൂഹത്തിന്റെ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾക്കായി പരമാവധി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നായിരിക്കും അയാളുടെ വിശ്വാസം. ദൈവം തനിക്കരുളിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദിപ്രകാശനം അതൊന്നു മാത്രമാണെന്നയാൾ കരുതും.

അപ്രകാരം തന്നെ ചരിത്രം, സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രമീമാംസ, നിയമം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ നടത്തുന്ന പഠന-ഗവേഷണ- നിരീക്ഷണങ്ങളിലും ഒരു മുസ്‌ലിം ഒരിക്കലും നിഷേധിയുടെ പിറകിലായിരിക്കില്ല. പക്ഷേ, ഇരുവരുടെയും വീക്ഷണങ്ങളിൽ വലിയ അന്തരം കാണും. ശാസ്ത്രപഠനം നടത്തുന്ന മുസ്‌ലിമിന് ശരിയായ വീക്ഷണവും പവിത്രമായ ഉദ്ദേശ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കും. തൻമൂലം അയാൾ ശരിയായ നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്നു; ചരിത്രം പഠിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരാശിയുടെ ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് പാഠമുൾക്കൊള്ളുന്നു. ജനസമൂഹങ്ങളുടെ ഉത്ഥാന-പതനങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായി വർത്തിച്ച ഘടകങ്ങളും അവരുടെ സംസ്കാര-നാഗരികതകളിലന്തർഭവിച്ച ജനോപകാരപ്രദമായ കാര്യങ്ങളും അയാൾ ചികഞ്ഞെടുക്കും.

എങ്കിലും അവ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സ്കൂൾ കുട്ടികളുടെയും അപരിഷ്കൃതരുടെയും മനോഭാവമാണ് നാം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്." പ്രമുഖ ദാർശനികനായ ബർട്രണ്ട് റസ്സൽ എഴുതുന്നു: "കുറേക്കൂടി തെളിച്ചുപറയുന്നതായാൽ, ഉപാധികൾക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യസാമർഥ്യവും ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യവിഡ്ഢിത്തവും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഒരു പന്തയത്തിന്റെ നടുക്കാണ് നാം ഇന്നുള്ളത്. വിവരക്കേടും കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മയും കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യൻ ഇന്ന് വരെ അതിജീവിച്ചിട്ടുള്ളത്. ജ്ഞാനവും കാര്യക്ഷമതയും വിഡ്ഢിത്തവും ഒന്നുചേർന്നതോടെ ഭാവി കൂടുതൽ സംശയാസ്പദമായിരിക്കയാണ്. ജ്ഞാനം ശക്തിയാണ്. നന്മക്കെന്നപോലെ തിൻമക്കുമുള്ള ശക്തി. ജ്ഞാനം കൂടുന്നതിന്നനുസരിച്ച് മനുഷ്യന് തന്റേടം കൂടാത്തപക്ഷം ജ്ഞാന വർധന യഥാർഥത്തിൽ സന്താപവർധനയായിരിക്കും." (Impact of Science on Society pp. 120-121)

മറ്റൊരു പ്രമുഖ ചിന്തകൻ ഈ വിരോധാഭാസത്തെ വിവരിക്കുന്നത് കാണുക: "വായുവിൽ പറവകളെപ്പോലെ പറക്കാനും വെള്ളത്തിൽ മത്സ്യത്തെപ്പോലെ നീന്താനും നാം പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനെപ്പോലെ ജീവിക്കാൻ മാത്രം നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ." (Quoted by Joad in 'Counter Attack From the East' p. 28)

എന്നിട്ട് ഉൽകൃഷ്ടവിഭാഗങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തിയ ഗുണവിശേഷങ്ങളുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ദുഷിച്ച സമൂഹങ്ങളുടെ തകർച്ചക്ക് നിദാനമായിത്തീർന്ന തിൻമകളെ തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യും. സാമ്പത്തിക രംഗത്തയാൾ ഏതാനും വ്യക്തികൾക്ക് മാത്രം ലാഭം നേടിക്കൊടുക്കുകയും നിരവധി പേർക്ക് നഷ്ടം വരുത്തിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്ക് പകരം മനുഷ്യരാശിക്കൊരുപോലെ ഗുണപ്രദമായ ധനാഗമന വ്യയ രീതി ആവിഷ്കരിക്കും. രാഷ്ട്രീയമേഖലയിൽ അയാളുടെ മുഴുശ്രദ്ധയും, ലോകത്ത് ശാന്തിയും സമാധാനവും നൻമയും നീതിയും വിളയാടാനുതകുന്ന ഭരണവ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതിലായിരിക്കും. ഒരു വ്യക്തിയോ കക്ഷിയോ ദൈവദാസൻമാരെ സ്വന്തം ദാസൻമാരാക്കി മാറ്റാതിരിക്കാൻ അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കും. ഭരണത്തെയും അതിന്റെ മുഴുവൻ സ്വാധീനശക്തിയെയും ദൈവത്തിന്റെ അനാമത്തായി മാത്രമേ അയാൾ ഗണിക്കൂ. മാത്രമല്ല, അവയെ ദൈവദാസൻമാരുടെ ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യും. നിയമം കൈകാര്യംചെയ്യുമ്പോൾ ജനങ്ങൾക്ക് സമ്പൂർണനീതി കൈവരുത്തലായിരിക്കും അയാളുടെ ലക്ഷ്യം - അർഹരായവർക്ക് സ്വന്തം അവകാശങ്ങൾ നീതിപൂർവം ലഭ്യമാക്കുകയും ആരും അനീതിക്ക് വിധേയരാവാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിയമവ്യവസ്ഥ.

മുസ്‌ലിമിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ ദൈവഭക്തിയും സത്യസന്ധതയും സൻമാർഗ നിഷ്ഠയും ഉണ്ടായിരിക്കും. സർവത്തിന്റെയും ഉടമ ദൈവമാണ്; തന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും പക്കലുള്ളതെല്ലാം ദൈവദത്തമാണ്; താൻ യാതൊന്നിന്റെയും ഉടമയല്ല- സ്വശരീരത്തിന്റെ പോലും. സകലതും ദൈവത്തിന്റെ അനാമത്താണ്; അവ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ തനിക്ക് നൽകപ്പെട്ട അധികാര സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ താൻ ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്; ഒരുനാൾ ഈ അനാമത്ത് ദൈവം തിരിച്ചുവാങ്ങും; അന്ന് ഓരോ വസ്തുവിന്റെയും കണക്ക് താൻ ബോധിപ്പിക്കേണ്ടിവരും - ഈ ബോധം ഓരോ മുസ്‌ലിമിന്റെയും മനസ്സിൽ സജീവമായിരിക്കും.

ഈ ബോധത്തോടെ ജീവിതം നയിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവ ഗുണങ്ങൾ എന്തുമാത്രം ഉൽകൃഷ്ടമായിരിക്കും! അയാളുടെ മനസ്സ് ദുർവിചാരങ്ങളിൽനിന്ന് മുക്തമായിരിക്കും; ദുഷ്ചിന്തകൾ അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിനന്യമായിരിക്കും; തന്റെ കണ്ണുകളെ തിൻമകളിൽനിന്നയാൾ തിരിച്ചുകളയും; സഭ്യേതരമായവയിൽനിന്ന് കാതുകളടക്കും. അയാളുടെ നാവ് അസത്യം ഉരിയാടുകയില്ല. സ്വന്തം ആമാശയത്തിൽ നിഷിദ്ധമായ ഭക്ഷണം നിറയ്ക്കുന്നതിലും അയാൾക്കിഷ്ടം വിശന്നിരിക്കുന്നതായിരിക്കും. അയാളുടെ കരങ്ങൾ, ന്യായമില്ലാതെ, അന്യർക്ക് നേരെ ഉയരുകയില്ല; കാലുകൾ തെറ്റായ

വഴിയിൽ ചരിക്കുകയുമില്ല; സ്വന്തം ശിരസ്സിനെ, അത് ഛേദിക്കപ്പെടുമെന്ന് വന്നാൽപോലും, അന്യരുടെ മുമ്പിലയാൾ കുനിക്കുകയില്ല. തന്റെ യാതൊരാശയും ആവശ്യവും അക്രമവും അനീതിയും വഴി പൂർത്തീകരിക്കുകയില്ല. നൻമയുടെയും ശ്രേഷ്ഠതയുടെയും മൂർത്തിയായിരിക്കുമയാൾ. അയാൾക്ക് സത്യം, സർവത്തിലും വിലപ്പെട്ടതായിരിക്കും. അതിന്നുവേണ്ടി തന്റെ മുഴുവൻ ആശകളുമയാൾ ബലിയർപ്പിക്കും. സകല ലാഭങ്ങളും പരിത്യജിക്കും – സ്വദേഹത്തെപ്പോലും! വല്ല ലാഭവും പ്രതീക്ഷിച്ചോ നഷ്ടം ഭയന്നോ അസത്യവുമായി അശേഷം അയാൾ സഹകരിക്കുകയില്ല. വിജയം അത്തരക്കാർക്ക് മാത്രം അർഹതപ്പെട്ടതാണ്.

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനും മാന്യനുമായ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടാവില്ല. കാരണമുണ്ട്. അയാളുടെ ശിരസ്സ് ദൈവത്തിന്റെയല്ലാതെ മറ്റാരുടെ മുമ്പിലും കുനിയുന്നില്ല. അയാളുടെ കൈകൾ ദൈവേതരൻമാരുടെ മുമ്പിലേക്ക് നീളുന്നില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ, അയാളെ ഹീനത്വം ബാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ? ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ശക്തനായ മറ്റൊരാളും ഉണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾക്ക് ദൈവത്തെയൊഴിച്ച് മറ്റാരെയും ഭയമില്ല. ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നല്ലാതെ അനുഗ്രഹമോ ഔദാര്യമോ അയാളാശിക്കുന്നില്ല. ഈ മട്ടിലുള്ള ഒരാളെ സത്യത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിചലിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ശക്തിയേതുണ്ട്? അയാളുടെ വിശ്വാസം വിലക്കുവാങ്ങാൻ ഏത് സമ്പത്തിനാണ് സാധ്യമാവുക.

ഈ വിശ്വാസിയെക്കാൾ ഐശ്വര്യവാനായി മറ്റൊരാളും ഭൂമുഖത്തുണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾ ആഡംബരപ്രിയനല്ല; ദേഹേഛകളുടെ അടിമയല്ല. ദുരയും അത്യാർത്തിയുമുള്ളവനല്ല; ന്യായവും നിയമവിധേയവുമായ അധ്വാനഫലത്തിൽ സംതൃപ്തനാണയാൾ. നിഷിദ്ധമാർഗത്തിലും നിയമവിരുദ്ധമായും സ്വരൂപിച്ച സമ്പത്തിനോട് നിന്ദയും വെറുപ്പും മാത്രമേ അയാൾക്കുണ്ടാകൂ. അയാളത് അവജ്ഞാപൂർവം തിരസ്കരിക്കും. മനഃശാന്തിയും സംതൃപ്തിയുമാകുന്ന സമ്പത്തിനെക്കാൾ അമൂല്യമായ മറ്റെന്ത് സ്വത്താണ് മനുഷ്യന് ലഭിക്കാനുള്ളത്?

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ഉത്തമനായ ഒരു സുഹൃത്തോ കൂട്ടുകാരനോ ഉണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾ എല്ലാവരുടെയും അവകാശം വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നു; ആരുടെയും അവകാശം അപഹരിക്കുന്നില്ല. സർവജനങ്ങളോടും നൻമചെയ്യുന്നു. ആരോടും തിൻമചെയ്യുന്നില്ല. സർവജനങ്ങളുടെയും ക്ഷേമൈശ്വര്യങ്ങൾക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അതിന് യാതൊരു പ്രതിഫലവുമാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ജനഹൃദയങ്ങൾ സ്വയം അയാളിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. അയാളെ സ്നേഹിക്കുവാനും ബഹുമാനിക്കുവാനും

സകലരും നിർബന്ധിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ സർവസമ്മതനും വിശ്വസ്തനുമായി മറ്റൊരുത്തനുണ്ടാവില്ല. കാരണം, അയാൾ വിശ്വാസവഞ്ചന ചെയ്യുകയില്ല; സത്യം മുറുകെപ്പിടിക്കും; വാഗ്ദത്തം പാലിക്കും; എന്തിനും യോഗ്യനായിരിക്കും; മറ്റുള്ളവർ തന്നെ കണ്ടാലുമില്ലെങ്കിലും ദൈവം കാണുന്നുണ്ടെന്ന ബോധത്താലയാൾ സർവരംഗത്തും സത്യസന്ധത പുലർത്തും. ഈ മട്ടിലുള്ള ഒരാളെ ആരാണ് വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുക? ഒരു മുസ്‌ലിമിന്റെ സ്വഭാവചര്യകൾ പഠിക്കുന്നപക്ഷം അയാൾ നീചനും ഹീനനും പരാജിതനും അന്യർക്കധീനനും ആയിരിക്കുക ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ലെന്ന് വ്യക്തമാകും. അയാളെപ്പോഴും ജേതാവും അധികാരിയും ഉന്നതനും തന്നെ ആയിരിക്കും. കാരണം, അവനിലുളവാക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളെ അതിജയിക്കുവാൻ ഒരു ശക്തിക്കും സാധ്യമാവില്ല.

ഇങ്ങനെ, ഈ ലോകത്ത് മാന്യതയോടും ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളോടും കൂടി ജീവിതം നയിച്ചശേഷം അവൻ സ്വനാഥനായ പ്രപഞ്ച സ്രഷ്ടാവിന്റെ തിരുസന്നിധിയിൽ ഹാജരാവുന്നു. അപ്പോൾ ദൈവം തന്റെ സ്നേഹാനുഗ്രഹങ്ങളും കരുണാകടാക്ഷങ്ങളും അവന്റെ മേൽ വർഷിക്കുന്നു. കാരണം, ദൈവം അവനെയേൽപിച്ച അനാമത്ത് വരുത്തിവെച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ അയാൾ കൃത്യമായി നിറവേറ്റിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ സകല പരീക്ഷകളും നൂറുശതമാനം മാർക്കോടെ അയാൾ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതത്രേ, ശാശ്വത വിജയം. ഇഹലോകം തൊട്ട് പരലോകം വരെ തുടർന്നുപോകുന്ന, അനന്തമായ, മഹത്തരമായ വിജയം.

ഇതാണിസ്‌ലാം - പ്രകൃതി മതം. ഈ മതം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തോടോ രാജ്യത്തോടോ മാത്രമായി ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. എല്ലാ കാലത്തും, എല്ലാ രാജ്യത്തും എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും കഴിഞ്ഞുപോയ ദൈവഭക്തരും

സത്യസന്ധരുമായ എല്ലാ സജ്ജനങ്ങളുടെയും മതമായിരുന്നു ഇത്. ചിലരുടെ ഭാഷയിൽ അതിന്റെ പേർ 'ഇസ്‌ലാം' എന്നായിരുന്നിരിക്കാം. മറ്റു പേരുകളിലും അതറിയപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഏതായാലും അവരെല്ലാം 'മുസ്‌ലിം'കൾ തന്നെയായിരുന്നു.

വിശ്വാസവും അനുസരണവും

'ഇസ്‌ലാം' എന്നത് ലോകനാഥനായ ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നതിന്റെ പേരാണെന്ന് കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽനിന്ന് ഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. ഇനി പറയുന്നത്, അനുസരണത്തിന് അറിവിന്റെയും ദൃഢവിശ്വാസത്തിന്റെയും ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചാണ്. മനുഷ്യൻ ചില സംഗതികൾ അറിയുകയും ആ അറിവ് ദൃഢവിശ്വാസമായി മാറുകയും ചെയ്യാത്ത കാലത്തോളം അവന്ന് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒന്നാമതായി, ദൈവത്തിന്റെ ആസ്തിക്യത്തെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യന്ന് പൂർണമായ ഉറപ്പുണ്ടായിരിക്കണം. ദൈവം ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസം തന്നെ ഇല്ലാത്തവന്ന് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കാനാവില്ലല്ലോ. അതോടൊപ്പം ദൈവിക സത്തയുടെ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും വേണം. ദൈവം ഏകനാണെന്നും അവന്ന് തുല്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്നും അറിയാത്ത ഒരാൾ അന്യരുടെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുകയും കൈനീട്ടുകയും ചെയ്യുക സ്വാഭാവികം. അതുപോലെത്തന്നെ ദൈവം എല്ലാം കേൾക്കുന്നവനും അറിയുന്നവനുമാണെന്ന് ഒരാൾക്കറിയില്ലെങ്കിൽ ദൈവിക നിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നതിൽനിന്ന് സ്വയം തടയാൻ അയാൾക്കെങ്ങനെ കഴിയും? ദൈവികഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇസ്‌ലാം നിഷ്കർഷിക്കുന്ന ആദർശപരവും കർമപരവുമായ സദ്പന്ഥാവിൽ ചരിക്കുവാൻ മനുഷ്യന്ന് സാധ്യമാവില്ല. ഇസ്‌ലാം വിഭാവന ചെയ്യുന്ന വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ അയാളിൽ ഉളവാകുകയുമില്ല. എന്നാൽ, പ്രസ്തുത

അറിവ് കേവലമായ അറിവ് മാത്രമായാൽ പോരാ. മറിച്ച്, അതിന്നെതിരായ ചിന്തകളിൽനിന്ന് മനസ്സും അതിന്ന് വിരുദ്ധമായ കർമങ്ങളിൽനിന്ന് ജീവിതവും മുക്തമാകത്തക്കവണ്ണം അത് ഉറച്ചവിശ്വാസമായി മാറണം.

പിന്നീട്, ദൈവാഭീഷ്ടമനുസരിച്ച് ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള മാർഗമേതെന്നറിയണം. ദൈവത്തിന്റെ ഹിതാഹിതങ്ങളറിയണം. ദൈവം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതും വെറുക്കുന്നതുമെന്തൊക്കെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം. ഈ അറിവ്, ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണജ്ഞാനത്തിൽനിന്നേ ലഭിക്കൂ. ആ വ്യവസ്ഥകൾ ദൈവത്തിന്റേത് തന്നെയാണെന്നും അവ പിന്തുടരുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ദൈവപ്രീതി ലഭിക്കൂ എന്നുമുള്ള ദൃഢവിശ്വാസവും വേണം. കാരണം, ദൈവികനിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് അജ്ഞനായ ഒരാൾ ഏത് നിയമങ്ങളാണനുസരിക്കുക? ഇനി, അറിവുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ദൃഢവിശ്വാസമില്ലെങ്കിലോ? അല്ലെങ്കിൽ, ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥകളെപ്പോലെ മറ്റു നിയമവ്യവസ്ഥകളും ശരിയായിരിക്കാമെന്നവൻ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലോ? ഒരിക്കലുമവന്ന് ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥയെ കൃത്യമായോ പൂർണമായോ അനുസരിക്കാനാവില്ല.

ഈ അറിവിനും ദൃഢവിശ്വാസത്തിനും ശേഷം വേണ്ടത് ദൈവധിക്കാരത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ചും ദൈവാനുസരണത്തിന്റെ സദ്ഫലത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവാണ്. പരലോകജീവിതത്തെയും ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകുന്നതിനെയും കുറിച്ചും അവിടത്തെ രക്ഷാ ശിക്ഷകളെപ്പറ്റിയും പൂർണമായ അറിവും അതിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പരലോക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അജ്ഞനായ ഒരാൾ അനുസരണത്തിന്റെയും ധിക്കാരത്തിന്റെയും ഫലത്തിൽ എന്ത് വ്യത്യാസമാണ് കാണുക? അനുസരിച്ചവനും ധിക്കരിച്ചവനും അവന്റെ കണ്ണിൽ സമം. ഇരുവരും നശിച്ച് മണ്ണായിപ്പോവുകയാണ്. എന്നിരിക്കെ, ദൈവാനുസരണത്തിന്റെ നിബന്ധനകളും അതു വരുത്തിവെക്കുന്ന പ്രയാസങ്ങളും സഹിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറാകുമോ? ഇഹലോകത്ത് കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ട് അയാൾ പാപങ്ങളും കുറ്റകൃത്യങ്ങളും വെടിയുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ? ഈ അവസ്ഥയിൽ മനുഷ്യൻ ദൈവിക നിയമങ്ങളോട് കൂറുള്ളവനാവുകയില്ല. ഇനിയൊരാൾക്ക് പരലോകത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ കോടതിയെക്കുറിച്ചും അറിവുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയിൽ ദൃഢവിശ്വാസമില്ലെങ്കിലോ? ദൈവാനുസരണത്തിൽ അടിയുറച്ചുനില്ക്കാനാവില്ല. സംശയവും സന്ദേഹവും മനുഷ്യനെ ഒന്നിലും ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തു

കയില്ല. ഒരു പ്രവൃത്തി ഫലപ്രദമെന്നുറപ്പുണ്ടെങ്കിലേ നിങ്ങളത് മനസ്സിരുത്തി ചെയ്യുകയുള്ളൂ. അതുപോലെ ദോഷകരമാണെന്ന ദൃഢവിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിലേ നിങ്ങൾക്കത് സ്വമേധയാ വർജിക്കാനാവൂ. അതിനാൽ, ഒരു മാർഗം അവലംബിക്കുവാൻ അതവലംബിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന പരിണാമത്തെയും അന്ത്യഫലത്തെയും കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. ആ അറിവ് ദൃഢവിശ്വാസമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുകയും വേണം.

'വിശ്വാസ'ത്തിന്റെ അർഥം

'അറിവ്', 'ദൃഢവിശ്വാസം' എന്നീ പദങ്ങളുടെ അറബി ശബ്ദമത്രെ 'ഈമാൻ' (വിശ്വാസം). ശരിയായി അറിയുകയും ബോധപൂർവം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണ് 'ഈമാൻ' എന്ന പദത്തിന്റെ പൂർണമായ അർഥം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവനെ 'മുഅ്മിൻ' എന്നും പറയുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഏകതയും അവന്റെ സത്താഗുണങ്ങളും നിയമവ്യവസ്ഥയും രക്ഷാശിക്ഷകളും അറിഞ്ഞ് അവയിൽ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നവനാണ് മുഅ്മിൻ (വിശ്വാസി). മനുഷ്യൻ 'മുസ്‌ലിം'* ആയിത്തീരുക എന്നതാണ് 'ഈമാന്റെ' ഫലം.

'ഈമാൻ' ഇല്ലാതെ ആർക്കും മുസ്‌ലിമാവുക സാധ്യമല്ലെന്ന് ഈ വിശദീകരണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സസ്യങ്ങൾക്ക് അവയുടെ വിത്തുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഈമാന്ന് ഇസ്‌ലാമുമായുള്ളത്. വിത്തില്ലാതെ സസ്യമുണ്ടാകാത്തതുപോലെ ഈമാനില്ലാതെ ഇസ്‌ലാമുമില്ല. പാകിയ വിത്ത്, മണ്ണിന്റെ പുഷ്ടിക്കുറവോ കാലാവസ്ഥയുടെ പ്രാതികൂല്യമോ മൂലം, നന്നായി വളർന്നില്ലെന്നു വരാം. അതുപോലെ ഈമാന്റെ ബലഹീനതയോ ശിക്ഷണ-പരിശീലനങ്ങളുടെ പോരായ്മയോ കൂട്ടുകെട്ടുകളുടെ ദുഃസ്വാധീനമോ മൂലം ഒരാൾ പൂർണനും പക്വനുമായ മുസ്‌ലിം ആകാതെയുമിരിക്കാം.

ഈമാന്റെയും ഇസ്‌ലാമിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മനുഷ്യരെ നാലായി തരം തിരിക്കാം:

1. ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുകയും ആ വിശ്വാസത്താൽ പ്രചോദിതരായി ദൈവകൽപനകൾ പൂർണമായി ശിരസാവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ. ദൈവം വെറുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽനിന്ന് അവർ അഗ്നിയിൽ നിന്നെന്നപോലെ വിട്ടുനിൽക്കും. ദൈവമിഷ്ടപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കായി, ധനസമ്പാദനാർഥം സാവേശം പ്രവർത്തിക്കുന്നപോലെ അധ്വാനിക്കും. ഇവരത്രേ സാക്ഷാൽ മുസ്‌ലിംകൾ.

* ദൈവത്തെ മാത്രം അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നവൻ.

2. വിശ്വാസികളെങ്കിലും, ദൈവത്തിന് സമ്പൂർണമായി സമർപ്പിക്കാൻ സ്വയം പ്രേരിപ്പിക്കാൻ മാത്രം വിശ്വാസത്തിന് ശക്തിയില്ലാത്തവർ. ഇവരുടെ പദവി അൽപം താഴെയാണെങ്കിലും മുസ്‌ലിംകൾതന്നെ. ഇവർ നിയമലംഘകരും അതിന്നുള്ള ശിക്ഷക്ക് അർഹരുമാണ്. പക്ഷേ, അവരുടെ സ്ഥിതി രാജ്യദ്രോഹികളുടേതോ ധിക്കാരികളുടേതോ അല്ല; വെറും കുറ്റവാളികളുടേത് മാത്രമാണ്. കാരണം, അവർ രാജാവിനെ സമ്മതിക്കുകയും രാജനിയമങ്ങളെ നിയമമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

3. വിശ്വാസം തീരെയില്ലെങ്കിലും പുറമേ, ദൈവികനിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നവർ. ഇവർ സത്യത്തിൽ, രാജ്യദ്രോഹികളാണ്. ഇവരുടെ പുറംപൂച്ച് യഥാർഥത്തിൽ ദൈവത്തോടുള്ള അനുസരണമല്ല. അതിനാൽത്തന്നെ, പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുമല്ല. രാജാവിനെ രാജാവായും രാജകീയ നിയമങ്ങളെ യഥാർഥ നിയമങ്ങളായും അംഗീകരിക്കാത്തവരെപ്പോലെയാണിവർ. പുറമേ, രാജനിയമങ്ങളനുസരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ രാജാവിന് കീഴ്പ്പെട്ടവരും രാജകീയ നിയമങ്ങളോട് കൂറുള്ളവരും ആണെന്ന് പറയുക വയ്യ. ഏതുനിലക്കും രാജ്യദ്രോഹികളുടെ കൂട്ടത്തിലാണവരുടെ സ്ഥാനം.

4. വിശ്വാസം ഒട്ടുമില്ലാത്തതോടൊപ്പം ദുർമാർഗികളും ദുരാചാരികളുമായവർ. ഏറ്റവും താണപടിയിലാണിവർ. കാരണം, ഇവർ ധിക്കാരികളും രാജ്യദ്രോഹികളുമായതോടൊപ്പം ദുർവൃത്തരും നാശകാരികളും കൂടിയാണ്.

ഈ വിഭജനത്തിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു - മനുഷ്യന്റെ വിജയസൗഭാഗ്യങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നത് ഈമാനെ ആശ്രയിച്ചാണ്; ഇസ്‌ലാം - അത് പൂർണമോ അപൂർണമോ ആകട്ടെ- ഈമാനാകുന്ന വിത്തിൽനിന്നേ മുളച്ചുവരൂ. ഈമാൻ ഇല്ലാത്തിടത്ത് ഇസ്‌ലാമും ഉണ്ടാകില്ല - പകരം 'കുഫ്ർ' ആണുണ്ടാവുക. അതിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണ് 'ബഗാവത്ത്'. രാജ്യദ്രോഹം, ധിക്കാരം, നിയമലംഘനം എന്നൊക്കെയാണതിന്നർഥം. അതു ചിലപ്പോൾ ഗുരുതരമാകും - മറ്റു ചിലപ്പോൾ നിസ്സാരവും. അത് മാത്രമാണ് വ്യത്യാസം.

ജ്ഞാനലബ്ധിയുടെ മാർഗങ്ങൾ

അനുസരണത്തിന് വിശ്വാസം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. വിശ്വാസത്തിന് ജ്ഞാനവും - ദൈവികഗുണങ്ങളെയും ദൈവിക വ്യവസ്ഥയെയും പരലോകജീവിതത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം; ദൃഢവിശ്വാസത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന യഥാർഥ ജ്ഞാനം. ഈ ജ്ഞാനം എവിടെനിന്ന്, എങ്ങനെ

ലഭിക്കും? ഇതാണ് അടുത്ത ചർച്ചാവിഷയം.

അതിമഹത്തായ ഈ പ്രപഞ്ചം ഒരു സ്രഷ്ടാവിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ്; അവൻ തന്നെയാണ് അത് നിയന്ത്രിച്ച് നടത്തുന്നത്. ഈ സത്യത്തിന് സാക്ഷി നിൽക്കുന്ന ദൈവിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചു കിടപ്പുണ്ട്. ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം മുമ്പ് വിവരിച്ചുവല്ലോ. പ്രസ്തുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ സർവ ദൈവിക ഗുണങ്ങളും പ്രകടമായി കാണാം. യുക്തി, ശക്തി, നൈപുണ്യം, ജ്ഞാനം, കാരുണ്യം, സുരക്ഷ, സർവാധിപത്യം തുടങ്ങി എല്ലാം. എന്നാൽ, ഈദൃശ കാര്യങ്ങൾ വീക്ഷിച്ച് ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് ഏറെക്കുറെ പിഴവ് പറ്റിയിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെല്ലാം മുമ്പിലുണ്ടായിട്ടും ചിലർ ദൈവം രണ്ടുണ്ടെന്നും മറ്റു ചിലർ മൂന്നുണ്ടെന്നും വേറെ ചിലർ നിരവധിയുണ്ടെന്നും വാദിച്ചുകളഞ്ഞു. നാലാമതൊരു കൂട്ടർ ദിവ്യത്വത്തെ പലതായി ഭാഗിച്ചു. മഴക്കൊരു ദൈവം, കാറ്റിന് ഒരു ദൈവം, അഗ്നിക്കൊരു ദൈവം എന്നിങ്ങനെ. പ്രസ്തുത ദൈവങ്ങൾക്കെല്ലാം നേതാവായി ഒരു വലിയ ദൈവവും. ഈ വിധം ദൈവത്തെയും അവന്റെ ഗുണങ്ങളെയും ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് പിഴവ് പറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കാൻ ഇവിടെ സന്ദർഭമില്ല.

മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച കാഴ്ചപ്പാടിലും ജനങ്ങൾക്ക് തെറ്റു പറ്റി. മരണത്തോടെ മനുഷ്യൻ മണ്ണായിപ്പോകുന്നു; പിന്നെ മറ്റൊരു ജീവിതമേയില്ല - ചിലർ വാദിച്ചു. മനുഷ്യൻ തന്റെ കർമഫലങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനായി പുനർജൻമമെടുത്ത് ഈ ലോകത്തേക്ക് തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും തിരിച്ചുവരുന്നുവെന്നാണ് മറ്റു ചിലരുടെ വാദം.

ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കാനാവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യന് സ്വന്തം യുക്തിയുപയോഗിച്ച് നിർമിക്കാമോ? വളരെ ദുഷ്കരമായ ഒരു ജോലിയാണത്. മനുഷ്യബുദ്ധി തീർത്തും കുറ്റമറ്റതും അവന്റെ വൈജ്ഞാനിക സിദ്ധി അപാരവും ആണെന്ന് സങ്കൽപിക്കുക. അതുപയോഗിച്ച് നിരവധി സംവത്സരങ്ങളിലെ പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു ശേഷം തദ്വിഷയത്തിൽ ഏതാണ്ടൊരഭിപ്രായം രൂപീകരിക്കാൻ അവന്ന് കഴിഞ്ഞേക്കും. എന്നാൽ, അപ്പോഴും താൻ പൂർണമായും സത്യം കണ്ടെത്തിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ അവന്നാവില്ല. യാതൊരു മാർഗദർശനവും നൽകാതെ മനുഷ്യനെ സ്വതന്ത്രനായി വിട്ടശേഷം അവനോട് സ്വന്തം ബുദ്ധിയും കഴിവുമുപയോഗിച്ച് സത്യം കണ്ടുപിടിക്കാനാവശ്യപ്പെടുക, കണ്ടു പിടിച്ചവരെ ജേതാക്കളായും അല്ലാത്തവരെ തോറ്റവരായും ഗണിക്കുക - ഇതാണ് മനുഷ്യ

ബുദ്ധിയുടെ മേൽ നടത്താവുന്ന സമ്പൂർണ പരീക്ഷ. എന്നാൽ, കരുണാമയനായ ദൈവം സ്വദാസൻമാരെ അത്തരം അതികഠിനമായ ഒരു പരീക്ഷക്ക് വിധേയനാക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ, അവൻ, മനുഷ്യരിൽനിന്നൊരു വിഭാഗത്തെ പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത് തന്റെ ഗുണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ശരിയായ ജ്ഞാനം അവർക്ക് നൽകി. തന്റെ ഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള മാർഗമേതെന്ന് അവരെ അറിയിച്ചു. പരലോക ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർഥ വിവരങ്ങൾ അവർക്കു നൽകി. എന്നിട്ട് അവരോട് മറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് അവ എത്തിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് നിർദേശിച്ചു. അവരാണ് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകൻമാർ. അവർക്ക് ആ ജ്ഞാനം നൽകിയ രീതിയെ ദിവ്യബോധനം[1] എന്ന് പറയുന്നു. അവർക്ക് നൽകിയ ഗ്രന്ഥത്തെ ദൈവഗ്രന്ഥം[2] എന്നോ ദൈവവാക്യം[3] എന്നോ വിളിക്കുന്നു. ഇതോടെ, മനുഷ്യബുദ്ധിയും വിവേകവും മറ്റൊരു വിധത്തിലുള്ള പരീക്ഷക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെടുകയായി. പ്രവാചകൻമാരുടെ ഉൽകൃഷ്ട ജീവിതം കണ്ടും, അവരുടെ ഉദാത്തമാതൃക പഠിച്ചും മനുഷ്യർ അദ്ദേഹത്തെ പ്രവാചകനായി വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ ഇല്ലേ എന്നതാണാ പരീക്ഷ. അവൻ സത്യസന്ധനും സത്യസേവകനുമാണെങ്കിൽ സത്യത്തെയും സത്യം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നവരെയും സ്വീകരിച്ച് പരീക്ഷ ജയിക്കും. സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിലതിന്റെ അർഥം സ്വന്തം ഗ്രഹണശേഷി അവൻ പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞുവെന്ന് മാത്രം. ആ നിഷേധം അവനെ പരീക്ഷയിൽ പരാജിതനാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ദൈവത്തെയും ദൈവിക നിയമവ്യവസ്ഥയെയും കുറിച്ചുള്ള യഥാർഥ ജ്ഞാനം കരഗതമാക്കുവാൻ ഒരിക്കലും അവന്ന് സാധിച്ചില്ലെന്നും വരും.

അദൃശ്യ കാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം

നമുക്കൊരു കാര്യം അറിയില്ലെങ്കിലെന്താണ് ചെയ്യുക? അറിവുള്ളവരെ സമീപിക്കും; അവരുടെ നിർദേശം സ്വീകരിക്കും. രോഗം ബാധിച്ചാലോ? സ്വയം ചികിത്സിക്കുന്നതിനുപകരം ഒരു ഡോക്ടറെ സമീപിക്കും. ഡോക്ടറുടെ യോഗ്യതയും പ്രശസ്തിയും പരിചയവും മൂലം ആ ഡോക്ടർക്ക് നമ്മെ ചികിത്സിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടെന്ന് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ആ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അയാൾ കുറിച്ചുതരുന്ന മരുന്ന് കഴിക്കുന്നതും ഉപേക്ഷിക്കാൻ പറഞ്ഞവ വർജിക്കുന്നതും. നിയമപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഉപദേശം തേടാൻ നാമൊരു വക്കീലിനെ സമീപിക്കുകയും അയാൾ പറയുന്നത് വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കു

1. വഹ്‌യ് 2. കിതാബുല്ലാഹി 3. കലാമുല്ലാഹി

കയും ചെയ്യും. വിദ്യാസമ്പാദനത്തിൽ ഗുരുനാഥനെ വിശ്വസിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചുതരുന്നത് അപ്പടി അംഗീകരിക്കുന്നു. യാത്രയിൽ വഴി യറിയാതെ വന്നാൽ, അറിവുള്ളവരെ നാം വിശ്വസിക്കുകയും അവർ കാണിച്ചുതരുന്ന വഴിക്ക് യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ അറിവ് നേടുവാൻ അറിവുള്ളവരെ വിശ്വസിക്കു വാനും അനുസരിക്കുവാനും നാം നിർബന്ധിതരാണ്. ഇതിന്നാണ് അദൃ ശ്യകാര്യങ്ങളിലുള്ള വിശ്വാസം എന്ന് പറയുന്നത്.

അദൃശ്യകാര്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതിന്റെ അർഥം നമുക്കറി വില്ലാത്ത കാര്യങ്ങൾ അറിവുള്ളവരിൽനിന്ന് പഠിക്കുകയും അതിൽ ഉറച്ച് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത്രേ. പ്രപഞ്ചനാഥനായ ദൈവത്തെയും അവന്റെ ഗുണങ്ങളെയും കുറിച്ച് നമുക്കറിവില്ല; ദൈവത്തിന്റെ മലക്കു കൾ ദൈവനിയമങ്ങൾക്ക് വഴിപ്പെട്ട് ലോക കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടി രിക്കുന്നു എന്ന് നമുക്കറിവില്ല. അവർ നമ്മെ വലയം ചെയ്തിരിക്കയാ ണെന്നും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കുവാനുള്ള സത്യമാർഗമേതെന്ന കാര്യവും നമുക്കജ്ഞാതമാണ്. പരലോക ജീവി തത്തെക്കുറിച്ചും നമുക്ക് വേണ്ടത്ര ജ്ഞാനമില്ല. അതിനാൽ, പ്രസ്തുത സംഗതികൾ അറിയുന്ന ഒരാളെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായി വരുന്നു. ഒരാളുടെ സൻമാർഗനിഷ്ഠയും സത്യസന്ധതയും ദൈവഭ ക്തിയും ജീവിത വിശുദ്ധിയും യുക്തിയുക്തമായ സംസാരവും കണ്ട്, അയാൾ പറയുന്നത് സത്യവും വിശ്വസനീയവുമാണെന്ന് സമ്മതിക്കു ന്നുവെങ്കിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നത് അദൃശ്യകാര്യങ്ങളിലാണ്. ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുവാനും ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കുവാനും അദൃശ്യ കാര്യങ്ങളിലുള്ള അറിവും വിശ്വാസവും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. ഈ അറിവ് പ്രവാചകൻമാരിൽനിന്നേ ലഭിക്കൂ.

പ്രവാചകത്വം

കഴിഞ്ഞ അധ്യായത്തിൽ മൂന്ന് കാര്യങ്ങളാണ് വിവരിച്ചത്: ഒന്ന്: ദൈവത്തെ അനുസരിച്ച് ജീവിക്കുവാൻ ദൈവത്തിന്റെ സത്ത, ഗുണങ്ങൾ, ദൈവികമാർഗം, പരലോകത്തിലെ രക്ഷാശിക്ഷകൾ എന്നിവ സംബന്ധിച്ച് ശരിയായ ജ്ഞാനവും അതിൽ വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ട്: പ്രസ്തുത ജ്ഞാനം സ്വപരിശ്രമത്താൽ സ്വായത്തമാക്കുക എന്ന കഠിന പരീക്ഷണത്തിന് ദൈവം മനുഷ്യനെ വിധേയമാക്കിയില്ല. മറിച്ച്, അത് ദിവ്യബോധനം വഴി ചില ശ്രേഷ്ഠവ്യക്തികൾക്ക് (പ്രവാചകൻമാർക്ക്) നൽകുകയും മറ്റുള്ളവർക്കത് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ പ്രവാചകൻമാരോട് ആജ്ഞാപിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തത്. മൂന്ന്: ജനങ്ങളുടെ ചുമതല ആ പ്രവാചകനെ തിരിച്ചറിയുക എന്നതാണ്. കണിശമായ പരിശോധനകൾക്കുശേഷം ഒരാൾ സത്യസന്ധനായ പ്രവാചകനാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ട മാർഗം തെല്ലും പിഴക്കാതെ അനുധാവനം ചെയ്യുകയുമാണ് വേണ്ടത്.

എന്നാൽ, പ്രവാചകൻമാരെ തിരിച്ചറിയുവാനെന്താണ് വഴി?

പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം

മനുഷ്യന്നാവശ്യമുള്ള വസ്തുക്കളെല്ലാം ദൈവമിവിടെ ഒരുക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാം. ജനിക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞിനെ നോക്കൂ: എന്തൊക്കെ സാമഗ്രികളുമായാണ് അവനീ ലോകത്തേക്ക് വരുന്നത്. കാണാൻ കണ്ണ്, കേൾക്കാൻ കാത്, ശ്വസനത്തിന് മൂക്ക്, സ്പർശനശക്തിക്ക് ചർമം, നടക്കാൻ കാലുകൾ, പണിയെടുക്കാൻ കൈകൾ, ചിന്തിക്കാൻ മസ്തിഷ്കം - അങ്ങനെയെന്തെല്ലാം! ഇവയെല്ലാം മുൻകൂട്ടി തന്നെ കുഞ്ഞിന്റെ കൊച്ചു ശരീരത്തിൽ സജ്ജമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്ത് എത്തിച്ചേർന്ന ശേഷം ജീവിക്കാൻ വേണ്ട സാമഗ്രികളും സുസജ്ജം. വായു, വെളിച്ചം,

ചൂട്, വെള്ളം, ഭൂമി എന്നിവക്കു പുറമേ, മാതാവിന്റെ മാറിടത്തിൽ പാൽ. മാതാപിതാക്കളുടെയും കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും മാത്രമല്ല, അന്യരുടെ പോലും സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ; ലാളനകൾ. അങ്ങനെ ആ കുഞ്ഞ് വളരുന്തോറും അവന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ പൂർത്തീകരിക്കുവാനുള്ള സകല വസ്തുക്കളും പടിപടിയായി അവന്ന് ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു - ആകാശ ഭൂമികളിലെ സകല ശക്തികളും അവനെ വളർത്തുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധരായതുപോലെ!

മാത്രമല്ല, സകലവിധ കഴിവുകളും മനുഷ്യന്ന് നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കായബലം, ബുദ്ധി, ഗ്രഹണശക്തി, സംസാര ശേഷി തുടങ്ങി നിരവധി കഴിവുകൾ. ഇക്കാര്യത്തിൽ ദൈവം വിസ്മയാവഹമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാക്കിയതായി കാണാം. കഴിവുകൾ എല്ലാവരിലും ഒരേ അനുപാതത്തിലല്ല! ആയിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യർ പരസ്പരം ആശ്രയിക്കുകയോ വിലവെക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യരാശിയുടെ പൊതുവായ ആവശ്യം മുൻനിർത്തി കഴിവുകളെല്ലാം മനുഷ്യർക്കുതന്നെ നൽകിയ ദൈവം ഓരോരുത്തർക്കും നൽകിയ കഴിവിന്റെ തോതിലും അനുപാതത്തിലും ഭേദം കൽപിച്ചു. ചിലർക്ക് കായബലം കൂടുതൽ നൽകിയപ്പോൾ മറ്റു ചിലർക്ക് കലാവാസനയും തൊഴിൽ നൈപുണ്യവുമാണ് പ്രദാനം ചെയ്തത്. ചിലർക്ക് ബുദ്ധിശക്തി കൂടുതൽ; മറ്റു ചിലരിൽ നേതൃത്വ വാസനയും. ഭരണശേഷിയാണ് ചിലരിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നത്. അസാമാന്യമായ വാചാലതയാണ് ചിലരുടെ സവിശേഷതയെങ്കിൽ മറ്റു ചിലർ കൃതഹസ്തരായ എഴുത്തുകാരാണ്. ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലെ അതിദുഷ്കരമായ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുന്നതിൽ മിടുക്കരാണ് ചിലർ. മറ്റു ചിലർ ശാസ്ത്രീയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾകൊണ്ട് ലോകത്തെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാതന്നെ നിയമത്തിൽ തൽപരരാണ് ഒരു കൂട്ടർ. മറ്റുള്ളവർ വർഷങ്ങളോളം ചിന്തിച്ചിട്ടും പിടികിട്ടാത്ത പോയിന്റുകളിൽ അവരുടെ ചിന്ത നിഷ്പ്രയാസം ചെന്നെത്തുന്നു. ഇതെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ യുക്തിയുടെ ഫലമത്രേ. ഈ കഴിവുകളൊന്നും വ്യക്തികൾ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുന്നവയല്ല. പരിശീലനംകൊണ്ട് സ്വായത്തമാവുന്നതുമല്ല. ജൻമസിദ്ധമാണവ. ദൈവം സ്വന്തം യുക്തിക്കും ഉദ്ദേശ്യത്തിനുമൊത്ത് ഓരോരുത്തർക്കും നൽകിയിട്ടുള്ളവ.

ദൈവം കഴിവുകൾ ദാനം ചെയ്ത രീതി പരിശോധിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകും. സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിൽ കൂടുതലാവശ്യമായ കഴിവുകൾ കൂടുതലാളുകൾക്കും ആവശ്യം കുറവുള്ളവ കുറഞ്ഞ ആളുകൾക്ക് മാത്രമായും നൽകുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. യോദ്ധാക്കൾ, കർഷകർ, ആശാരിമാർ

തുടങ്ങിയവർ ധാരാളം ജനിക്കുന്നു. വൈജ്ഞാനിക സിദ്ധി, രാജ്യതന്ത്ര ജ്ഞത, സേനാനായകത്വം തുടങ്ങിയവകൊണ്ടനുഗൃഹീതരായവർ കുറവായേ കാണൂ. ഒരു പ്രത്യേക കലയിൽ അസാധാരണ നൈപുണ്യമുള്ളവർ അതിലും കുറവായിരിക്കും. കാരണം, അത്തരം ഒരു വ്യക്തിയുടെ സംഭാവനകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളോളം അത്തരത്തിലുള്ള മറ്റൊരു വിദഗ്ധന്റെ ആവശ്യമില്ലാതാക്കുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യമുയരുന്നു. ജീവിതവിജയത്തിന്, കുറേ എഞ്ചിനീയർമാരും ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരും തത്ത്വജ്ഞാനികളും നിയമപടുക്കളും രാഷ്ട്രമീമാംസകരും തൊഴിൽവിദഗ്ധരും മാത്രം മതിയോ? മറ്റാവശ്യങ്ങളൊന്നുമില്ലേ മനുഷ്യന്? മനുഷ്യന്ന് ദൈവമാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ കഴിവുള്ള ചിലരും വേണ്ടതില്ലേ? ഈ ലോകത്ത് എന്തൊക്കെയുണ്ടെന്നും അവ എങ്ങനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നും കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാളുണ്ട്. എന്നാൽ, താൻ ആർക്കുവേണ്ടിയാണ്? പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളെല്ലാം തനിക്ക് നൽകിയതാരാണ്? അത് നൽകിയവന്റെ ഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? ജീവിതവിജയം കരഗതമാക്കാനുള്ള മാർഗമേത്? ഇത്യാദി കാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കാനും വേണ്ടേ ആരെങ്കിലും? വേണമെന്നതിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല. സത്യത്തിൽ അവയാണ് എല്ലാറ്റിലും പ്രധാനം. നമ്മുടെ അതിനിസ്സാരമായ ആവശ്യങ്ങൾപോലും പൂർത്തീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന സകല ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്ത ദൈവം, സുപ്രധാനമായ ഈ ആവശ്യത്തിൽ അശ്രദ്ധ കാണിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ ബുദ്ധി അംഗീകരിക്കുമോ? ഇല്ല; ദൈവം അതിൽ അശ്രദ്ധ കാണിച്ചിട്ടേയില്ല. തൊഴിലുകളിലും കലാശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിദഗ്ധരെ സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ, തന്നെയും തന്റെ ഗുണങ്ങളെയും അറിയുന്ന നിപുണൻമാരെയും ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് ദൈവം നേരിട്ട് ജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുത്തു- മതപരവും ധാർമികവും സദാചാരപരവുമായ ജ്ഞാനം. അത് മറ്റു ജനങ്ങൾക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്ന മഹാസേവനത്തിനായി അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി നിയമിച്ചു. ഈ മഹാത്മാക്കൾക്കാണ് പ്രവാചകൻ[1], ദൈവദൂതൻ[2] എന്നൊക്കെ പറയുന്നത്.

പ്രവാചകനെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം?

കാവ്യപ്രതിഭയുള്ള ഒരാളുടെ സംസാരം കേട്ടാൽ അതയാളുടെ ജൻമസിദ്ധമായ കഴിവാണെന്ന് മനസ്സിലാകും. എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചാലും അയാളുടേത് പോലുള്ള കവിത രചിക്കുവാൻ മറ്റുള്ളവർക്കാവില്ല. അതുപോലെ

1. പ്രവാചകൻ = നബി 2. ദൈവദൂതൻ = റസൂൽ

പ്രസംഗം, എഴുത്ത്, ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ ജൻമ വാസനയുള്ളവരെയും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ സവിശേഷതകളിൽനിന്ന് തിരിച്ചറിയാം. കാരണം, അവർ സ്വന്തം ജോലികളിൽ അനന്യസാധാരണമായ യോഗ്യത തെളിയിച്ചിരിക്കും. ഇതുപോലെയാണ് പ്രവാചകനും. അന്യർക്ക് ഊഹിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ നിഷ്പ്രയാസം തെളിയും. അന്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെടാത്ത സൂക്ഷ്മമായ സംഗതികളിൽ ദൃഷ്ടികൾ പതിയും. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ബുദ്ധി അംഗീകരിക്കും. എന്നല്ല, അതാണ് ശരിയെന്ന് ബുദ്ധി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വാക്കിന്റെയും സത്യാവസ്ഥ ദൈനംദിനാനുഭവങ്ങളും പ്രാപഞ്ചിക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും വഴി തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. എന്നാൽ, എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അത്തരം ഒരു വാക്കുപോലും നമുക്ക് പറയാനാവില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതി പരിശുദ്ധമായിരിക്കും. തൻമൂലം സകല ഏർപ്പാടുകളിലും ഋജുവും ശ്രേഷ്ഠവും സംശയരഹിതവുമായ മാർഗങ്ങളേ കൈക്കൊള്ളൂ. ചീത്ത വാക്കോ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയോ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നൊരിക്കലും പുറത്തുവരില്ല. സത്യവും സൽക്കർമങ്ങളും മറ്റുള്ളവരോടുപദേശിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്വയം പ്രാവർത്തികമാക്കുകയും ചെയ്യും. വാക്കിനെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചതിന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണില്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ; വാക്കിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ സ്വാർഥതയുടെ നിഴലാട്ടം പോലും ദൃശ്യമാവില്ല. അന്യജീവന്നുതകുവാൻ സ്വജീവിതത്തിലദ്ദേഹം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിക്കും. മാത്രമല്ല, സ്വന്തം ഗുണത്തിനായി അന്യർക്ക് ഹാനിവരുത്തുകയുമില്ല. സത്യസന്ധത, ശ്രേഷ്ഠചിന്ത, സൻമാർഗനിഷ്ഠ, പരിശുദ്ധി തുടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾക്ക് മാതൃകയായിരിക്കുമദ്ദേഹം. എത്ര തന്നെ പരിശോധിച്ചാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലൊരു ന്യൂനത കണ്ടുപിടിക്കുക അസാധ്യമായിരിക്കും. പ്രവാചകനെ തിരിച്ചറിയുവാൻ സഹായിക്കുന്ന സംഗതികളാണിവ.

പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കൽ

ഒരു വ്യക്തി പ്രവാചകനാണെന്ന് ബോധ്യമായിക്കഴിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സ്വീകരിക്കുകയും പ്രവൃത്തികളെ അവലംബിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഒരു വ്യക്തി ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനാണെന്ന് സമ്മതിക്കുകയും അതേസമയം അയാളുടെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് യുക്തിവിരുദ്ധമത്രേ. കാരണം, ഒരാൾ പ്രവാചകനാണ് എന്ന് സമ്മതിക്കുന്നതിന്റെ അർഥം അയാളുടെ പ്രസ്താവനകൾ ദൈവത്തിങ്കൽനിന്ന് ലഭിച്ചതും പ്രവൃത്തികൾ ദൈവാഭീഷ്ടമനുസരിച്ചുള്ളതുമാണെന്ന് നാം സമ്മതിക്കുന്നു എന്നാണ്. അതിൽപിന്നെ, അദ്ദേ

ഹത്തിന്നെതിരിൽ നാം പറയുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും യഥാർഥത്തിൽ ദൈവവിരുദ്ധമായി ഭവിക്കും. ദൈവവിരുദ്ധമായതൊന്നും സത്യമായിരിക്കില്ല. അതിനാൽ, ഒരു വ്യക്തിയെ പ്രവാചകനായി സമ്മതിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ അക്ഷരംപ്രതി സ്വീകരിക്കുവാനും ആജ്ഞകൾ ശിരസാവഹിക്കുവാനും നാം നിർബന്ധിതരാണ് – അവയിലടങ്ങിയ തത്ത്വ ങ്ങളും യുക്തികളും ഫലങ്ങളും നമുക്ക് മനസ്സിലായാലും ഇല്ലെങ്കിലും. ഒരു കാര്യം പ്രവാചകന്റേതാണ് എന്നതു തന്നെ അത് സത്യമാണെന്നതിന് തെളി വാണ്. സകല യുക്തികളും നൻമകളും അതിലന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമെന്ന് കരു താനും അതു തന്നെ മതി. ഒരു കാര്യത്തിന്റെ യുക്തിയോ ഫലമോ നമുക്ക റിയാനാവുന്നില്ല എന്നതിന്റെ അർഥം അത് മുഴുക്കെ ദോഷമാണ് എന്നല്ല. അത് മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നമുക്ക് പിഴവ് പറ്റിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് മാത്രമാണ്. ഒരു വിഷയത്തിൽ പൂർണവൈദഗ്ധ്യം ഇല്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് അതിലെ അതി സൂക്ഷ്മമമായ സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുകൊള്ളണമെന്നില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, ആ വിഷയത്തിൽ പൂർണ വിദഗ്ധനായ ഒരാൾ പറയുന്നത്, തനി ക്കതിലുള്ള യുക്തി പിടികിട്ടിയില്ല എന്ന ഏക കാരണത്താൽ തള്ളിക്കള യുന്നവർ എത്ര വലിയ വിഡ്ഢികളാണ്. ലോകത്തിലെ സകല ജോലിക്കും അതിൽ വിദഗ്ധരായവർ വേണം. ഒരു വിദഗ്ധനെ കണ്ടെത്തിയാൽ പിന്നെ അവനിൽ നാം പൂർണവിശ്വാസം അർപ്പിക്കുന്നു. അതിൽപിന്നെ, മറ്റാരും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളിലിടപെടില്ല. കാരണം, എല്ലാവരും എല്ലാറ്റിലും ഒരു പോലെ വിദഗ്ധരായിരിക്കില്ലല്ലോ. അത്തരമൊരു വിദഗ്ധനെ കണ്ടെത്താ നാണ് നാം സ്വന്തം ബുദ്ധിയും സാമർഥ്യവുമുപയോഗിക്കേണ്ടത്. കണ്ടെത്തിയ വ്യക്തി വിദഗ്ധനാണെന്ന് ബോധ്യം വന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അയാളിൽ പൂർണമായി വിശ്വാസമർപ്പിക്കണം. അതിന്ന്ശേഷം അവന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ കൈകടത്തുന്നതും ഓരോ കാര്യത്തിന്റെയും തത്ത്വവും യുക്തിയും പഠിപ്പിച്ചുതരാത്തപക്ഷം സ്വീകരിക്കുകയില്ലെന്ന് ശഠിക്കുന്നതും ബുദ്ധിയല്ല. ഒരു വക്കീലിന് കേസ് ഏൽപിച്ചുകൊടുത്ത ശേഷം അദ്ദേഹത്തോട് ഇത്തരം വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചാൽ അയാൾ നിങ്ങളെ പിടിച്ച് പുറത്താക്കും. ഒരു ഡോക്ടറോട് ചികിത്സയുടെ യുക്തിയും തെളിവും ചോദിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ അയാൾ നിങ്ങളുടെ ചികിത്സതന്നെ വേണ്ടെന്നു വെക്കും. ദൈവത്തെക്കുറിച്ച് യഥാർഥ ജ്ഞാനം കരസ്ഥമാക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ആവശ്യം. ദൈവഹിതത്തി നൊത്ത് ജീവിക്കാൻ പറ്റിയ മാർഗമേതെന്നും അറിയണം. ഇത് സ്വയം അറിയാനുതകുന്ന ഉപകരണമൊന്നും നമ്മുടെ പക്കലില്ല. അതിനാൽ, നാം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനെ കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ അന്വേ

ഷണത്തിൽ നമ്മുടെ മുഴുവൻ കഴിവും സാമർഥ്യവും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇല്ലെങ്കിൽ, വല്ല കപടനെയും പ്രവാചകനെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകും. ആപൽക്കരമായ വഴിയിൽ ചെന്നുപെടുകയാവും അതിന്റെ ഫലം. എന്നാൽ, സമഗ്രമായ അന്വേഷണപഠനങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരാൾ സത്യപ്രവാചകനാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ, അദ്ദേഹത്തിൽ പൂർണമായി വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽപനകൾ കണിശമായി അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തേ പറ്റൂ.

പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നതെന്തിന്?

ഇസ്ലാമിക ദർശനം ദൈവത്തിങ്കൽനിന്ന് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന ലഭിച്ചതാണ്. ഇത് ഗ്രഹിച്ചാൽ പിന്നെ, പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കുകയും അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ബാധ്യതയായിത്തീരുന്നു. പ്രവാചകന്റെ മാർഗം വിട്ട് സ്വബുദ്ധിയെ അവലംബമാക്കി മറ്റു വല്ല മാർഗവും നിർമിക്കുന്നവൻ വഴിപിഴച്ചവനാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമേതുമില്ല.

ഈ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾ രസാവഹമായ പല അബദ്ധങ്ങളും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചിലർ പ്രവാചകന്റെ സത്യസന്ധത സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കുകയോ അനുഗമിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഇവർ നിഷേധികൾ മാത്രമല്ല വിഡ്ഢികൾ കൂടിയാണ്. കാരണം, സത്യവാനെന്ന് സമ്മതിച്ചശേഷം പ്രവാചകനെ അനുഗമിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്റെ അർഥം മനുഷ്യൻ മനഃപൂർവം വ്യാജം പിൻപറ്റുന്നുവെന്നാണ്. ഇതിൽപരം വിഡ്ഢിത്തം മറ്റെന്തുണ്ട്?

ചിലർ പറയുന്നത്, തങ്ങൾക്ക് പ്രവാചകനെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും സത്യമാർഗം തങ്ങൾക്ക് സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നുമാണ്. ഈ വാദവും തെറ്റാണ്. നിങ്ങൾ ഗണിതശാസ്ത്രം പഠിച്ചിരിക്കുമല്ലോ. രണ്ടു ബിന്ദുക്കൾക്കിടയിൽ നേർരേഖ ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ. മറ്റു രേഖകൾ ഒന്നുകിൽ വളഞ്ഞതോ അല്ലെങ്കിൽ ബിന്ദുക്കളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കാത്തതോ ആയിരിക്കും. സത്യമാർഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. ഇസ്ലാമിന്റെ ഭാഷയിൽ അതിനെ 'സ്വിറാത്തുൽ മുസ്തഖീം' എന്നു വിളിക്കുന്നു. അത് മനുഷ്യനിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് ദൈവത്തിലവസാനിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രപ്രകാരം മനുഷ്യന്ന് ദൈവത്തിലേക്കുള്ള മാർഗവും ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ. അതൊഴിച്ചുള്ളവ വളവുള്ളതോ ദൈവസന്നിധിവരെ എത്താത്തതോ ആയിരിക്കും. ആ നേർമാർഗമാണ് പ്രവാ

ചകൻമാർ കാണിച്ചുതന്നത്. അതിനാൽ, പ്രവാചകൻ കാണിച്ചുതന്ന മാർഗം വിട്ട് മറ്റു മാർഗങ്ങൾ തേടുന്നവർ ഒന്നുകിൽ ദൈവസന്നിധിയിലെത്തുകയില്ല, അല്ലെങ്കിൽ വളഞ്ഞ വഴിക്കേ എത്തൂ. ദൈവസന്നിധിയിലെത്താതിരുന്നാൽ അവൻ നശിച്ചതുതന്നെ. വളഞ്ഞ വഴിക്ക് വരുന്നവരാകട്ടെ തനി വിഡ്ഢികളും. വിശേഷ ബുദ്ധിയില്ലാത്ത മൃഗങ്ങൾ പോലും ഒരിടത്തുനിന്ന് മറ്റൊരിടത്തെത്താൻ നേർവഴിയേ തെരഞ്ഞെടുക്കൂ. വളഞ്ഞ വഴിക്കവ പോവില്ല. ആ നിലക്ക് ദൈവത്തിന്റെ ഒരുത്തമ ദാസൻ, നേർമാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ "നീ കാണിച്ചുതരുന്ന മാർഗത്തിലൂടെ ഞാനില്ല; വളഞ്ഞ മാർഗത്തിൽതന്നെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞ് ഞാൻ സ്വയം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കൊള്ളാം" എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ അയാളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കെന്ത് തോന്നുന്നു?

അൽപം കൂടി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കുന്ന പക്ഷം, പ്രവാചകമാർഗം നിരസിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവത്തിലേക്കെത്താൻ ഒരു മാർഗവും - വളഞ്ഞതോ നേർക്കുള്ളതോ - ലഭിക്കില്ലെന്ന് ബോധ്യമാവും. കാരണം, സത്യസന്ധനും നിസ്വാർഥിയുമായ ഒരാളെ നിരസിക്കുന്നവന്ന് എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ട് എന്നാണർഥം. സത്യത്തിന് നേരെ കണ്ണടയ്ക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്ന്. അത് അവന്റെ ചിന്താശക്തിയുടെ അപൂർണതയാവാം; അഹങ്കാരമാവാം; സത്യവും നൻമയും സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തവിധം ദുഷിച്ചുപോയ പ്രകൃതമാവാം; പൂർവികരിലുള്ള അന്ധമായ വിശ്വാസമാകാം; പൂർവികാചാരങ്ങൾക്ക് പകരം മറ്റൊന്നും സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറില്ലാത്തതാവാം. ഇതൊന്നുമല്ലെങ്കിൽ അവൻ ദേഹേഛകളുടെ അടിമയായതുകൊണ്ടാവാം. പ്രവാചകനെ അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പാപങ്ങളും ദുർവൃത്തികളും ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുമെന്ന് അവൻ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടാവണം. ഈ കുഴപ്പങ്ങളിലൊന്നെങ്കിലുമുള്ള വ്യക്തിക്ക് ഒരിക്കലും ദൈവിക മാർഗദർശനം ലഭിക്കില്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതൊന്നും ഇല്ലാത്ത, സത്യസന്ധനും നിഷ്പക്ഷനുമായ ഒരു സത്യാന്വേഷി പ്രവാചകന്റെ ശിക്ഷണങ്ങൾ നിരസിക്കുക എന്നത് തീർത്തും അസംഭവ്യമത്രേ.

പ്രശ്നത്തിന് ഗൗരവാവഹമായ മറ്റൊരു വശമുണ്ട്. സത്യപ്രവാചകൻ ദൈവനിയുക്തനാണ്. പ്രവാചകനെ വിശ്വസിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും വേണമെന്നത് ദൈവശാസനയാണ്. അപ്പോൾ പ്രവാചകനിരാസം ദൈവധിക്കാരമാണ്. ഒരു രാജ്യത്തിലെ പൗരൻമാർ ഭരണകൂടം നിശ്ചയിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അനുസരിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥനെ ധിക്കരിക്കുന്നതിന്റെ അർഥം ഭരണകൂടത്തെ ധിക്കരിക്കുക

എന്നാണ്. ഭരണകൂടത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും അത് നിയമിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നത് പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ്. അതുപോലെ ദൈവം മുഴുവൻ മനുഷ്യരുടെയും രാജാവാണ്. അതിനാൽ, മനുഷ്യരുടെ മാർഗദർശനത്തിനായി രാജാവ് നിയമിച്ച വ്യക്തിയെ അംഗീകരിക്കുകയും അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സർവമനുഷ്യരുടെയും ബാധ്യതയാണ്. പ്രവാചകനെ തിരസ്കരിക്കുന്നവർ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചാലും 'കാഫിർ' തന്നെ.

പ്രവാചകത്വം – സംക്ഷിപ്ത ചരിത്രം

പ്രവാചകത്വ പരമ്പര എങ്ങനെ ആരംഭിച്ചു? ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി അതെങ്ങനെ അന്ത്യപ്രവാചകനിലെത്തി? ഇതാണ് ഇനിയത്തെ ചർച്ച.

ദൈവം ആദ്യമായി ഒരു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവനിൽനിന്ന്തന്നെ അവന്റെ ഇണയെയും. അവരിൽനിന്നാണ് മനുഷ്യവംശം ഭൂമുഖത്താകെ വ്യാപിച്ചത്. ഈ ലോകത്ത് ജാതരായ മനുഷ്യരെല്ലാം പ്രസ്തുത ദമ്പതിമാരുടെ സന്താനങ്ങളാണ്.* മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആരംഭം ഒരു മനുഷ്യനിൽനിന്നാണെന്ന് സകല സമുദായങ്ങളുടെയും മതപരവും ചരിത്രപരവുമായ ഇതിഹാസങ്ങൾ ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിക്കുന്നു. ഭൂഗോളത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ, ഒരേ സമയം, വെവ്വേറെ മനുഷ്യർ ഉണ്ടായിത്തീർന്നതായി ശാസ്ത്രഗവേഷണങ്ങളും തെളിയിച്ചിട്ടില്ല. എന്നല്ല, ഭൂമിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരേ മനുഷ്യനിൽനിന്ന് ഉദ്ഭവിച്ചതായിരിക്കാം എന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞരിൽ ഏറിയ പങ്കും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്.

ആ പ്രഥമ മനുഷ്യന്റെ പേർ ആദം എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ദൈവം പ്രഥമ പ്രവാചകൻ കൂടിയായി നിശ്ചയിച്ചു. തന്റെ സന്താനങ്ങൾക്ക് ഇസ്‌ലാം പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. "നിങ്ങളുടെ ദൈവം ഏകനാണ്; സമസ്തലോകത്തിന്റെയും ദൈവം; അവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക; അവന്റെ മാത്രം ദാസൻമാരാവുക; അവനോട് മാത്രം സഹായമർഥിക്കുക; അവന്റെ ഹിത

* വളരെ പ്രധാനവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ ഒരാശയമാണിത്. ഏകമാനവതയും മനുഷ്യസമത്വവുമാണ് അതിന്റെ യുക്തിപരമായ നേട്ടം. വർണ-വർഗ-ദേശ-ഭാഷാദി ഭിന്നതകളെ ആധാരമാക്കി മനുഷ്യർക്കിടയിൽ വിവേചനം കൽപിക്കുന്നത് വിഡ്ഢിത്തമാണ്. ദേശീയത്വവും സങ്കുചിതവർഗീയത്വവും രക്തക്കൊതിപൂണ്ട വിരോധമനോഭാവവും ലോകത്തെ വെട്ടിമുറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് മാനുഷികൈക്യത്തിന്റേതായ ഈ സിദ്ധാന്തം ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശക്തമായൊരു ആശാകിരണമാണ്.

– ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ത്തിനൊത്ത് മാത്രം ജീവിക്കുക; നീതിയും സത്യവും പാലിക്കുക - എന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് മഹത്തായ പ്രതിഫലം ലഭിക്കും. ഇനി, ദൈവധിക്കാരികളായി പിന്തിരിയുകയാണെങ്കിലോ, അവന്റെ കഠിനശിക്ഷക്ക് നിങ്ങൾ പാത്രമാവുകയും ചെയ്യും"- ഈ സന്ദേശം സ്വന്തം സന്താനങ്ങൾക്ക് നൽകാനാണ് ദൈവം ആദമിനോട് കൽപിച്ചത്.

ആദമിന്റെ സന്താനങ്ങളിലെ സജ്ജനങ്ങൾ പിതാവ് നിർദേശിച്ചുകൊടുത്ത സൻമാർഗത്തിലൂടെ ചരിച്ചുപോന്നു. ദുഷ്ടജനങ്ങൾ അത് കൈവിട്ടുകളഞ്ഞു. അവർ തന്നിഷ്ടപ്രകാരം ജീവിച്ചു തുടങ്ങി. കാലാന്തരേണ പലവിധത്തിലുള്ള ദുരാചാരങ്ങളും അവരിലുദ്ഭവിച്ചു. ചിലർ സൂര്യ-ചന്ദ്ര- നക്ഷത്രങ്ങളെയും മറ്റു ചിലർ മരങ്ങൾ, മൃഗങ്ങൾ, നദികൾ എന്നിവയെയും പൂജിച്ചുതുടങ്ങി. വായു, വെള്ളം, അഗ്നി, രോഗം, ആരോഗ്യം തുടങ്ങിയവയും ആരാധനാപാത്രങ്ങളായി. പ്രകൃതിയിലെ ഓരോ തരം അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദൈവങ്ങളായി. സകല ദൈവങ്ങളുടെയും പ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാനായി എല്ലാറ്റിനെയും പൂജിച്ചു. ഇങ്ങനെ, ബഹുദൈവാരാധനയുടെയും ബിംബാരാധനയുടെയും നിരവധി രൂപങ്ങൾ ഉദ്ഭവിച്ചു. നിരവധി മതങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടു എന്നതായിരുന്നു ഫലം.

ആദം സന്തതികൾ ഭൂമിയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യാപിക്കുകയും വിവിധ സമുദായങ്ങളും രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്ത കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. ഓരോ സമുദായവും ഓരോ പ്രത്യേക മതം നിർമിച്ചു. ഓരോ സമുദായത്തിന്റെയും ആചാര സമ്പ്രദായങ്ങളും വിഭിന്നമായിരുന്നു. ഏകനായ ദൈവത്തെ അവർ മറന്നു. ഒപ്പം ആദം പഠിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളും. ജീവിതം ഓരോരുത്തരുടെയും ഇഷ്ടാനുസാരമായി. നാനാതരം ദുർവൃത്തികളും ദുരാചാരങ്ങളും അവരിൽ വളർന്നുവന്നു. അന്ധവിശ്വാസ

* മതചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച ഈ വീക്ഷണഗതി നിലവിലിരിക്കുന്ന 'മതപരിണാമവാദ'ത്തിന് കടകവിരുദ്ധമാണ്. പ്രസ്തുത വാദപ്രകാരം പ്രകൃതിപൂജയാണ് മതപരിണാമത്തിലെ ആദ്യദശ. പുരാതന സമുദായങ്ങളുടെ പ്രകൃതിപൂജയെക്കുറിക്കുന്ന ചരിത്രവസ്തുതകൾ ഒരു നിശ്ചിത പരിധിവരെ മാത്രമേ അവർ പരിശോധിക്കുന്നുള്ളൂ. അതാകട്ടെ, മാറ്റത്തിരുത്തലുകൾക്കും കൈകടത്തലുകൾക്കും വിധേയവുമാണ്. അതിപുരാതനമായ രൂപങ്ങൾ പരിശോധിക്കാൻ അവർ ഒരുമ്പെടാറില്ല. ഏകദൈവസിദ്ധാന്തം(തൗഹീദ്) ആയിരുന്നു അതിപുരാതനമായ ആരാധനാക്രമം എന്ന വാദത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതാണ് പിൽക്കാല ശാസ്ത്ര നിഗമനങ്ങൾ. ഏകദൈവസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്ന് തെറ്റിത്തെറിച്ചുപോയവയാണ് മറ്റെല്ലാ രൂപഭേദങ്ങളും. ഇതേ പറ്റി കൂടുതലറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ എന്ന പേരിൽ എച്ച്.ജെ. റോസ്(ലണ്ടൻ, മെത്ത്വൻ) ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്ത ന്റെ വിലപ്പെട്ട ഗവേഷണ പ്രബന്ധം നോക്കുക.

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ങ്ങളും ഊഹാപോഹങ്ങളും അരങ്ങു തകർത്തു. നൻമ- തിൻമകളെ വേർതിരിക്കുന്നതിൽ പിണഞ്ഞ അബദ്ധങ്ങൾ മൂലം ധർമം അധർമമായും മറിച്ചും അവർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.*

ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, ദൈവം, ഓരോ സമുദായത്തിലേക്കും ഇസ്‌ലാമിക പ്രബോധനാർഥം പ്രവാചകൻമാരെ അയക്കുവാൻ തുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ സമുദായം വിസ്മരിച്ചുകളഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പ്രവാചകൻമാർ അവരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചു. ഏകദൈവത്തെ മാത്രം ആരാധിക്കുവാൻ അവർ ജനങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും ബിംബാരാധനയിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ പിന്തിരിപ്പിച്ചു. മൂഢമായ ആചാര സമ്പ്രദായങ്ങൾക്കറുതി വരുത്തി. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിതം നയിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമമാർഗം കാണിച്ചു കൊടുത്തു. ശരിയായ നിയമങ്ങൾ നൽകുകയും അവ അനുസരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യ, ചൈന, ഇറാൻ, ഇറാഖ്, ഈജിപ്ത്, ആഫ്രിക്ക, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങി ഭൂഗോളത്തിന്റെ നാനാദിക്കിലും ഇങ്ങനെ പ്രവാചകൻമാർ നിയുക്തരായിരുന്നു. അവരുടെയെല്ലാം മതം ഒന്നായിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ 'ഇസ്‌ലാം' എന്ന് വിളിക്കുന്ന അതേ മതം.*

എന്നാൽ, പ്രവാചകൻമാരുടെ ശിക്ഷണരീതികളും നിയമവ്യവസ്ഥകളും, തമ്മിൽ തമ്മിൽ അൽപാൽപം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ജനതയുടെയും സാംസ്കാരികവും നാഗരികവുമായ നിലവാരം കണക്കിലെടുത്താണ് പ്രവാചകൻമാർ പ്രവർത്തിച്ചത്. സാംസ്കാരിക- നാഗരിക-ബൗദ്ധിക രംഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യർ പ്രഥമ പടിയിലായിരുന്നപ്പോൾ അവർക്ക് ലഘുവായ ശിക്ഷണ-നിർദേശങ്ങൾ മതിയായിരുന്നു. എന്നാൽ, പുരോഗതി പ്രാപിച്ചുവരുംതോറും ശിക്ഷണങ്ങളും ആചാരമുറകളും വിപുലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ പക്ഷേ, ബാഹ്യതലത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. ആത്മാവ് എപ്പോഴും, എല്ലായിടത്തും ഒന്നു തന്നെ - ഏകദൈവ സിദ്ധാന്തം, സത്യസന്ധത, ആത്മാർഥത, പാരത്രികവിശ്വാസം തുടങ്ങിയവ. ഈ മൗലിക കാര്യങ്ങൾ എല്ലാ പ്രവാചകൻമാരുടെയും ശിക്ഷണങ്ങളുടെ ജീവനായിരുന്നു.

---

* ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആരംഭം മുഹമ്മദ് നബി മുതൽക്കാണെന്ന് പൊതുവിൽ, വിശിഷ്യാ പാശ്ചാത്യ എഴുത്തുകാർക്കിടയിൽ തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ട്. മുഹമ്മദ് നബിയെ ഇസ്‌ലാമിന്റെ ആദ്യസ്ഥാപകനെന്നുകൂടി ചിലർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ സത്യത്തിന് നേരെയുള്ള കൊഞ്ഞനം മാത്രമാണിത്. ദൈവത്തിന്റെ യഥാർഥ പ്രവാചകൻമാരുടെയെല്ലാം മതം ഇസ്‌ലാം ആയിരുന്നു. ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നുള്ള സന്ദേശത്തിന്റെ വാഹകർ മാത്രമായിരുന്ന സത്യപ്രവാചകർ മുഖേന മനുഷ്യവംശത്തിന് നൽകപ്പെട്ട ദിവ്യ വെളിപാടാണ് ഇസ്‌ലാം.

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

പ്രവാചകൻമാരോടുള്ള ജനങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റം അതിവിചിത്രമായിരുന്നു. ജനങ്ങളവരെ പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചു. അവരുടെ സന്ദേശം നിഷേധിച്ചു; ചിലരെ കൊന്നു. ചിലരെ നാട്ടിൽനിന്നാട്ടിയോടിച്ചു; ആയുഷ്ക്കാലമത്രയും പ്രബോധനം ചെയ്തിട്ടും ചിലർക്ക് അഞ്ചോ പത്തോ അനുയായികളിലേറെ ലഭിച്ചില്ല. എന്നാൽ, ഇത്തരം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ അവർക്ക് വിലങ്ങായില്ല. സ്വന്തം ജോലി അവർ മുടങ്ങാതെ തുടർന്നു. ഒടുവിൽ അവരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ ഫലം കണ്ടു തുടങ്ങി. വൻസമുദായങ്ങളും പ്രബല രാഷ്ട്രങ്ങളും അവരുടെ അനുയായികളായി. അതിൽ പിന്നെ, പൈശാചിക ശക്തികൾ മറ്റു വഴികളന്വേഷിച്ചു. പ്രവാചകൻമാരുടെ കാലശേഷം, അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങളെ അനുയായികൾ രൂപഭേദം വരുത്തി. ദൈവികഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്വന്തം ആശയങ്ങൾ കുത്തിത്തിരുകി. ആരാധനക്ക് നവീനരൂപങ്ങളാവിഷ്കരിച്ചു. ചിലർ പ്രവാചകൻമാരെത്തന്നെ പൂജിച്ചു തുടങ്ങി. മറ്റു ചിലർ പ്രവാചകൻ ദൈവാവതാരമാണെന്ന് വാദിച്ചു. ദൈവപുത്രനായിക്കരുതിയവർ വേറെ. പ്രവാചകൻ ദൈവാധികാരത്തിൽ പങ്കുപറ്റുന്നുവെന്ന് മറ്റു ചിലർ. ചുരുക്കത്തിൽ, ആയുഷ്ക്കാലമത്രയും വിഗ്രഹപൂജക്കെതിരെ പൊരുതിയവരെത്തന്നെ ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹങ്ങളാക്കി. എന്തൊരു വിരോധാഭാസം! പ്രവാചകൻമാർ നൽകിപ്പോയ കർമപദ്ധതിയും അവർ ദുഷിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. പലതരം മൂഢാചാരങ്ങളും ദുർനടപടികളും അതിലവർ കടത്തിക്കൂട്ടി; കെട്ടുകഥകളും വ്യാജേതിഹാസങ്ങളും കലർത്തിക്കൂട്ടി; മനുഷ്യനിർമിത നിയമങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഫലമോ, ഏതാനും നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രവാചകന്റെ സാക്ഷാൽ അധ്യാപനങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവിധം വ്യാജവുമായി കലർന്നുപോയി. സത്യമറിയാൻ ഒരു മാർഗവുമില്ലാതായിത്തീർന്നു.* സ്വീകാര്യമായി ഒന്നും ശേഷിക്കാത്ത വിധം പ്രവാചകൻമാരുടെ ജീവിതകഥകൾപോലും ഇതിഹാസങ്ങളുടെ ഭാവനയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു. എങ്കിലും പ്രവാചകയത്നങ്ങൾ തീർത്തും നിഷ്ഫലമായിപ്പോയില്ല. പല രൂപത്തിൽ മലിനമായിട്ടും സത്യം ചെറിയ തോതിലെങ്കിലും ജനസമൂഹങ്ങളിലവശേഷിച്ചു. ദൈവത്തെയും മരണാനന്തരജീവിതത്തെയും കുറിച്ച ബോധം രൂപഭേദങ്ങളോടെയാണെങ്കിലും എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും നിലനിന്നു. നൻമ, സത്യം, സദാചാരം,

* എല്ലാ പ്രവാചകൻമാരുടെയും അനുയായികൾ ഈ രീതിയിലാണ് തങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ മതം(ഇസ്‌ലാം) ദുഷിപ്പിച്ച് ഇന്ന് വിവിധ നാമങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മതങ്ങൾ നിർമിച്ചത്. ഉദാഹരണമായി, ഈസാ(യേശു)യുടെ മതം ഇസ്‌ലാം ആയിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്ശേഷം അനുയായികൾ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ ആരാധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണങ്ങളിൽ പലതും കൂട്ടിക്കലർത്തി ഇന്ന് ക്രിസ്തുമതം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന മതം നിർമിക്കുകയും ചെയ്തു.

സൽസ്വഭാവം എന്നീ സദ്ഗുണങ്ങൾ ലോകം പൊതുവേ അംഗീകരിച്ചു. ദേശ-വർഗ-ഭാഷാഭേദങ്ങൾക്കതീതമായി മനുഷ്യവംശത്തിന് പൊതുവേ സ്വീകാര്യമായ ഒരു മതത്തിന്റെ പ്രചാരണം സാധ്യമാകത്തക്കവിധം പ്രവാചകൻമാർ സ്വസമുദായത്തെ പ്രത്യേകം സജ്ജമാക്കി.

ആരംഭത്തിൽ ഓരോ സമുദായത്തിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രവാചകൻമാർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവരിലോരോരുത്തരുടെയും ശിക്ഷണങ്ങൾ അവരവരുടെ സമുദായത്തിൽ പരിമിതമായിരുന്നു. കാരണം, അന്ന് സമൂഹങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ടാണ് ജീവിച്ചിരുന്നത്. ഇന്നു കാണുന്ന അടുപ്പവും ബന്ധവും അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ സമുദായവും സ്വന്തം ദേശപരിധിക്കുള്ളിൽ ബന്ധിതരായിരുന്നു. തൻമൂലം എല്ലാവർക്കും ബാധകമാകുന്ന ഒരു മതം എല്ലാ സമൂഹങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിക്കുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ, സമുദായങ്ങളുടെ അവസ്ഥകൾ ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ പ്രകടമായ ദൂഷ്യങ്ങളാകട്ടെ ഭിന്നസ്വഭാവത്തിലുള്ളതും. അജ്ഞതയാണെങ്കിലോ, വ്യാപകവും. അതിനാൽ, പ്രവാചകൻമാർ ഓരോ സമുദായത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ശിക്ഷണങ്ങൾ നൽകി. പ്രവാചകൻമാരുടെ ജോലി ദുഷ്കരമായിരുന്നു. തെറ്റായ വിശ്വാസങ്ങൾക്കു പകരം പുതിയവ പഠിപ്പിക്കണം; പ്രാകൃതനിയമങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉൽകൃഷ്ടമായവ സ്ഥാപിക്കണം; കൊച്ചു കുട്ടികളെന്നപോലെ ജനങ്ങളെ പടിപടിയായി സംസ്കരിച്ചു വളർത്തണം. ഇവ്വിധം ജനങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുവാൻ എത്ര സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ വിനിയോഗിക്കേണ്ടി വന്നു എന്ന് ദൈവത്തിനേ അറിയൂ! എങ്കിലും മനുഷ്യസമൂഹം ക്രമപ്രവൃദ്ധമായി നാഗരിക പുരോഗതി കൈവരിച്ചു. അത് ശൈശവം വിട്ട് യൗവനത്തിലേക്ക് കടന്നു; വ്യവസായ-വ്യാപാര- തൊഴിൽ രംഗങ്ങളിലുണ്ടായ പുരോഗതിയോടൊപ്പം സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടുതൽ അടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. കടൽ വഴിയും കരവഴിയും വൻകരകൾ തമ്മിൽ ഗതാഗത ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിതമായി. മിക്ക സമൂഹങ്ങളിലും കൈയെഴുത്ത് പ്രചരിച്ചു. അത് വിജ്ഞാന-കലാ-ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരണത്തിന് വഴിവച്ചു. അതോടെ സമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ ആശയവിനിമയം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. വൻ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളും സമുദായങ്ങളും ഒരേ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥക്ക് കീഴിലായി. ഇങ്ങനെ ജനസമൂഹങ്ങൾക്കിടയിൽ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന അകൽച്ചയും അന്യത്വവും കുറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മുഴുവൻ ലോകത്തിനുമായി ഒരേക ജീവിതവ്യവസ്ഥ നൽകാനുള്ള സാഹചര്യം സംജാതമാവുകയായിരുന്നു.

ഏകദേശം 2500 സംവത്സരങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് തന്നെ ഒരു പൊതു മതത്തെ സ്വയം സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുംവിധം മനുഷ്യന്റെ മനോഘടന വികാസം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബുദ്ധമതം ഒരു ധാർമികസംഹിത മാത്രമായിരുന്നു. ഒരപൂർണ മതം. എന്നിട്ടുമത് ഇന്ത്യയുടെ അതിരുകൾ കടന്ന് ഒരു വശത്ത് ജപ്പാനിലും മങ്കോളിയയിലും മറുവശത്ത് അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിലും ബുഖാറയിലും മറ്റും പ്രചരിച്ചു. അതിന്റെ പ്രചാരകൻമാർ വിദൂരദേശങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നു. അൽപ ശതകങ്ങൾക്കുശേഷം ക്രിസ്തുമതം പിറന്നു. ഈസാ പ്രവാചകൻ ഇസ്‌ലാമും കൊണ്ടാണ് വന്നിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്ശേഷം നിർമിക്കപ്പെട്ടതാണ് ക്രിസ്തുമതം. അതും ഒരപൂർണ മതമാണ്. ആ മതത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗത്തും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഇതെല്ലാം തെളിയിക്കുന്നത് മനുഷ്യസമൂഹം ഒരു ലോകമതത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നാണ്. സത്യവും സമ്പൂർണവുമായ ഒരു മതം കിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ കിട്ടിയതിനെ അവരെതിരേറ്റു- അവ അപക്വവും അപൂർണവും ആയിരുന്നിട്ടുകൂടി.

മുഹമ്മദ്നബിയുടെ പ്രവാചകത്വം

ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് അഖില ലോകത്തിനും മുഴുവൻ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമായി ഒരു പ്രവാചകൻ - മുഹമ്മദ്നബി- അറേബ്യയിൽ നിയോഗിതനായത്. സമ്പൂർണമായ ഒരിസ്‌ലാം ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് നൽകി. അത് ലോകത്തുടനീളം പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദൗത്യം അദ്ദേഹത്തെ ഏൽപിക്കുകയും ചെയ്തു. അറേബ്യയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിച്ചുനോക്കൂ. സർവലോകത്തിനുമുള്ള ഒരു ദൗത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിരിക്കുവാൻ അതിനെക്കാൾ അനുയോജ്യമായ മറ്റൊരു പ്രദേശവുമില്ലെന്ന് കാണാം. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ കിടപ്പ് ഏഷ്യയുടെയും ആഫ്രിക്കയുടെയും മധ്യത്തിലാണ്. യൂറോപ്പും സമീപത്തുതന്നെയുണ്ട്. വിശിഷ്യാ, അക്കാലത്ത് നാഗരികപുരോഗതി കൈവരിച്ച യൂറോപ്യൻ സമൂഹങ്ങളിലധികവും നിവസിച്ചിരുന്നത് യൂറോപിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. ആ ഭാഗം അറേബ്യയോട് അടുത്താണ്. ഇന്ത്യയും അറേബ്യയും തമ്മിലുള്ള അതേ ദൂരത്തിൽ.

ഇനി, അറേബ്യയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. മുഹമ്മദ്നബിയുടെ പ്രവാചകത്വത്തിന് അറേബ്യൻജനതയോളം യോജിച്ച മറ്റൊരു ജനപദം അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് കാണാം. പേരുകേട്ട മറ്റു സമുദായങ്ങളെല്ലാം

* ഇബ്റാഹീം, ഇസ്മാഈൽ എന്നീ പ്രവാചകന്മാരുടെ കാലം മുഹമ്മദ്നബിക്ക് 2500 വർഷം മുമ്പാണ്. ഈ നീണ്ട കാലഘട്ടത്തിനിടക്ക് അറേബ്യയിൽ ഒരു പ്രവാചകൻ വന്നിട്ടില്ല.

ശക്തി ക്ഷയിച്ച് ജീവച്ഛവങ്ങളായി തീർന്ന കാലം. അറബികളാവട്ടെ, നവ ചൈതന്യമാർജിച്ച ജീവൽസമുദായമായിരുന്നു. ഇതര സമുദായങ്ങളിലെ ധാർമികതത്ത്വങ്ങൾ, നാഗരിക പുരോഗതിയുടെ കുത്തൊഴുക്കിലൊലിച്ചു പോയിരുന്നു. എന്നാൽ, അറബികളെ സുഖലോലുപരും അലസരും ഹീന രുമാക്കിത്തീർക്കുന്ന യാതൊരു നാഗരികതയും അന്ന് രൂപം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. നാഗരിക പുരോഗതി കൈവരിച്ച സമൂഹങ്ങളിൽ അന്ന് കാണപ്പെട്ടിരുന്ന തിൻമകളിൽനിന്ന് മുക്തരായിരുന്നു അവർ. മാനുഷിക ഗുണങ്ങൾ മിക്കതും അവരിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ധീരൻമാരും നിർഭീതരുമായിരുന്നു; ഉദാരരും കരാർ പാലിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു; സ്വതന്ത്ര ചിന്താഗതിക്കാരായിരുന്നു; സ്വാതന്ത്ര്യ പ്രേമികളായിരുന്നു; ആരുടെയും അടിമകളായിരുന്നില്ല. മാനം കാക്കാൻ ജീവൻപോലും ബലിയർപ്പിക്കുമായിരുന്നു; ലളിതജീവിത മാണവർ നയിച്ചത്. ആഡംബരം അവർക്കിഷ്ടമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, അവർക്ക് ചില ദുർഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാലത് തങ്ങളെ സംസ്കാരം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവാചകനോ പരിഷ്കർത്താവോ 2500 വർഷമായി ഉടലെടുക്കാത്തതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു.* നൂറ്റാണ്ടുകളായി മരുഭൂമിയിൽ സ്വതന്ത്രജീവിതം നയിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അജ്ഞത വ്യാപകമായിരുന്നു അവരിൽ. ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യന് അവരെ സംസ്കരിച്ചെടുക്കുവാനാകുമായിരുന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ലോകത്ത് മഹത്തായ ഒരു വിപ്ലവം സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു – അതിന് മഹാനായ ഒരു മനുഷ്യൻ അവരെ സംസ്കരിച്ചെടുക്കണം; അയാളുടെ ഉന്നതമായ ആശയങ്ങൾ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കവരെ നയിക്കണം.

ഇനി, അറബിഭാഷയുടെ കാര്യമെടുക്കുക. ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ആശയങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും ദൈവിക ജ്ഞാനത്തിലെ അതിസൂക്ഷ്മമായ സംഗതികൾ വിവരിക്കുവാനും അറബിയെക്കാളനുയോജ്യമായ മറ്റൊരു ഭാഷയില്ല. ജനമനസ്സുകളെ ഹഠാദാകർഷിക്കുന്ന ശൈലിയുമുണ്ടതിന്. ധാരാളം ആശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളിക്കാൻ ഏതാനും പദങ്ങൾ മതി. അസ്ത്രം കണക്കെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് തുളച്ചുകയറുന്ന ശക്തി ആ ഭാഷക്കുണ്ട്. കാതുകൾക്ക് ഇത്രയേറെ മധുരം പകരുന്ന ഭാഷയും വേറെയില്ല. അതിന്റെ രാഗത്തിലുൻമത്തനായി മനുഷ്യൻ സ്വയം മറന്ന് ആടിത്തുടങ്ങും. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പോലുള്ള ഒരു മഹൽ ഗ്രന്ഥത്തിന് ഇത്തരമൊരു ഭാഷ തന്നെയാണ് ആവശ്യം. ചുരുക്കത്തിൽ, മനുഷ്യരാശിക്കൊന്നായി ഒരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിക്കാൻ അറേബ്യ തെരഞ്ഞെടുത്തത് ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ യുക്തിയായിരുന്നു!

മുഹമ്മദ്നബിയുടെ പ്രവാചകത്വം – തെളിവുകൾ

ആയിരത്തഞ്ഞൂറ് സംവത്സരങ്ങൾക്കപ്പുറത്തേക്കൊന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കുക. അന്ന് ലോകത്ത് ടെലിഗ്രാഫും ടെലിഫോണുമില്ല. തീവണ്ടിയും മോട്ടോർകാറുമില്ല. പ്രസ്സില്ല, പത്രങ്ങളില്ല. പുസ്തകങ്ങളുമില്ല. ഇന്നുള്ള യാത്രാസൗകര്യങ്ങളില്ല. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ, അറേബ്യ ഇതര നാടുകളിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു കിടന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ഇറാൻ, റോം, ഈജിപ്ത് എന്നിവിടങ്ങളിൽ വിജ്ഞാന കലാശാസ്ത്രങ്ങൾ അൽപാൽപമായി പ്രചരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, കണ്ണെത്താത്ത മണൽക്കാടുകൾ അറേബ്യയെ ആ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം വേർപ്പെടുത്തി നിർത്തി. അറേബ്യൻ വ്യാപാരികൾ മാസങ്ങളോളം മരുഭൂമി താണ്ടി ആ രാജ്യങ്ങളിലെത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ബന്ധം വ്യാപാരത്തിൽ മാത്രമൊതുങ്ങി. അറേബ്യയിലാകട്ടെ, നാഗരികത വികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടെ പാഠശാലകളോ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചാരം നേടിയിരുന്നില്ല. എഴുതാനും വായിക്കാനുമറിയുന്നവർ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവർ മാത്രം. അവർക്കാകട്ടെ, അക്കാലത്തെ വിജ്ഞാന കലാശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല. വ്യവസ്ഥാപിത ഭരണമോ നിയമവ്യവസ്ഥയോ അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. ഓരോ ഗോത്രവും സ്വന്തം നിലക്ക് സ്വാധികാരികൾ. കൊള്ളയും കവർച്ചയും സർവത്ര. കലഹവും കൊലയും സർവസാധാരണം. മനുഷ്യജീവന്ന് വില നഷ്ടപ്പെട്ട കാലം. ശക്തർ അശക്തരെ കൊന്ന് കൊള്ളയടിച്ചു.* വ്യഭിചാരം, മദ്യപാനം, ചൂതുകളി എന്നിവ സാർവത്രികം. നഗ്നത പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആർക്കും ഒരു സങ്കോചവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകൾ പോലും പരിശുദ്ധ കഅ്ബയെ നഗ്നരായി പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തിരുന്നു. നിയമവിരുദ്ധം, നിയമവിധേയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവേചനം അവർക്കന്യമായിരുന്നു. ഒരു നിയന്ത്രണത്തിനും വിധേയരാകാൻ അവർ തയ്യാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്ര ശക്തമായിരുന്നു അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം. ഒരു വിധികർത്താവിനെയും അനുസരിക്കുവാൻ അവർ സന്നദ്ധരായില്ല. ശിലാ പ്രതിമകളായിരുന്നു അവരുടെ ദൈവങ്ങൾ. വഴിയിൽ കണ്ട ഭംഗിയും മിനുസവുമുള്ള ഏത് ശിലയും അവർക്ക് ദൈവമായിരുന്നു. ആരുടെ മുമ്പിലും കുനിയാത്ത ആ ശിരസ്സുകൾ ശിലകൾക്കു മുമ്പിൽ യഥേഷ്ടം കുനിഞ്ഞു! ആ

---

* 'The Arab Civilization' (പുറം 10) എന്ന കൃതിയിൽ പ്രൊഫ. ജോസഫ് ഹെൽ (Joseph Hell എഴുതുന്നു: "ഇത്തരം വഴക്കുകൾ ദേശീയമായ ഐക്യബോധം തകർക്കുകയും അപരിഹാര്യമായ സ്വജനപക്ഷപാതം അവരിൽ വളർത്തിവിടുകയും ചെയ്തു. തങ്ങൾ സ്വയം സമ്പൂർണരാണെന്ന് ഓരോ ഗോത്രവും കരുതി. മറ്റുള്ളവർ തങ്ങൾക്ക് കൊല്ലാനും കൊള്ളയടിക്കാനും കവർച്ച ചെയ്യാനുമുള്ള നിയമാനുസൃത ഇരകളാണെന്നും."

ശിലകൾ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം നിർവഹിക്കുമെന്നവർ വിശ്വസിച്ചു!

ഇമ്മട്ടിലുള്ള ഒരു സമൂഹത്തിൽ, ഇതുപോലുള്ള ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ ഒരാൾ ജനിക്കുന്നു. ശൈശവത്തിൽതന്നെ മാതാപിതാക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപോയി. അൽപം കഴിഞ്ഞ് പിതാമഹനും. ആ പ്രായത്തിൽ ലഭിക്കേണ്ടുന്ന ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ സംരക്ഷണം പോലും നൽകാനാളില്ല. വിവേകം വന്ന പ്രായത്തിൽ അറബി ബാലൻമാരോടൊപ്പം ആടുമേയ്ക്കാൻ പോവുന്നു. യുവത്വം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ വ്യാപാരത്തിലേർപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം നിൽക്കുന്നതും ഇരിക്കുന്നതും നടക്കുന്നതും മേൽ വിവരിച്ച തരക്കാരായ അറബികളുടെ കൂടെയാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം പേരിനുപോലും അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എഴുതാനോ വായിക്കാനോ അറിയില്ല. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവവും മനോഗതിയും മറ്റുള്ളവരുടേതിൽനിന്ന് തികച്ചും ഭിന്നമാണ്. അദ്ദേഹം ആരോടും കളവുപറയുന്നില്ല; സഭ്യേതര വാക്കുകളുപയോഗിക്കുന്നില്ല; സംസാരത്തിൽ കാഠിന്യമോ പാരുഷ്യമോ ഇല്ല; മധുരവും വിനയാന്വിതവുമായ ഭാഷണം. ആ മാധുര്യത്താൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിലാകൃഷ്ടരാവുന്നു; അന്യരുടെതായതൊന്നും അദ്ദേഹം തെറ്റായ വഴിക്ക് സ്വന്തമാക്കുന്നില്ല; വിശ്വസ്തതയാൽ, ജനങ്ങൾ വിലപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിക്കാനേൽപിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തെയാണ്. അദ്ദേഹം അവ സ്വന്തം ജീവനെയെന്നോണം സൂക്ഷിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യസന്ധത സർവരും അംഗീകരിക്കുന്നു; അവരദ്ദേഹത്തെ 'വിശ്വസ്തൻ' (അൽഅമീൻ) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. ലജ്ജയും സങ്കോചവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകൃതിയായിരുന്നു. ബോധംവെച്ചശേഷം നഗ്നനായി ആരുമദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദാചാരനിഷ്ഠ കണിശമായിരുന്നു. ഒരന്യസ്ത്രീയെ അദ്ദേഹം കണ്ണുയർത്തി നോക്കിയിട്ടില്ല. പരിശുദ്ധവും നിർമലവുമായ ആ പ്രകൃതി സകല വിധ അധർമങ്ങളെയും വെറുത്തു. മൂഢരും മലിനഹൃദയരും പോക്കിരികളുമായ ജനങ്ങളുമായുള്ള സഹവാസം ആ സ്വഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഒരിക്കലും ഇടയാക്കിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവകർമങ്ങളിലും വൃത്തിയും വെടിപ്പും തെളിഞ്ഞുനിന്നു. സമൂഹം നടത്തുന്ന കൊള്ളയും കൊലയും കണ്ട് ആ മനസ്സ് വ്യഥ പൂണ്ടു. അതിനാൽ, കലഹക്കാർക്കിടയിൽ സന്ധിയും സൗഹൃദവുമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം അങ്ങേയറ്റം അലിവുള്ളതാണ്. അന്യരുടെ ദുഃഖം അദ്ദേഹത്തെയും ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു; അനാഥകളെയും വിധവകളെയും അദ്ദേഹം സഹായിക്കുന്നു. വിശക്കുന്നവർക്കാഹാരം

നൽകുന്നു; യാത്രക്കാരെ സഹായിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ആർക്കും ഒരു ദ്രോഹവും നേരിടുന്നില്ല. ബിംബപൂജകരോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞിട്ടും ബിംബ ങ്ങളെയദ്ദേഹം കഠിനമായി വെറുക്കുന്നു. ഒരിക്കലുമൊരു സൃഷ്ടിയുടെ മുമ്പി ലദ്ദേഹം തല കുനിക്കുന്നില്ല. ആകാശഭൂമികളിലുള്ള വസ്തുക്കളൊന്നും പൂജയർഹിക്കുന്നില്ല എന്ന ആശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽനിന്ന് സ്വയം പുറത്തുവരുന്നു. ദൈവം ഒന്നുമാത്രമേ ഉണ്ടാകാവൂ; ഒന്നുമാത്രമേ യുള്ളൂ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് സ്വയം പറയുന്നു. അങ്ങനെ ആ മനു ഷ്യൻ മൂഢരായ ആ ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ വേർതിരിഞ്ഞ് കാണപ്പെടുന്നു. ചരൽ ക്കൂനയിലെ രത്നംപോലെ; കൊടുംതമസ്സിലൊരു ഭാസുര ദീപം പോലെ!

നാൽപതു വയസ്സാകുവോളം അദ്ദേഹം ഈ വിശിഷ്ടവും വിശുദ്ധവു മായ ജീവിതം നയിക്കുന്നു. പാവനവും മാന്യവും ഉത്കൃഷ്ടവുമായ ജീവിതം. ആ ഘട്ടത്തിൽ, തനിക്ക് ചുറ്റും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഘനാന്ധകാരം അദ്ദേഹ ത്തെ പരിഭ്രാന്ത ചിത്തനാക്കുന്നു. അജ്ഞതയും അധർമവും അരാജകത്വവും ബഹുദൈവത്വവുമാകുന്ന അന്ധകാരങ്ങൾ. ഒടുവിലദ്ദേഹം അന്ധകാരങ്ങ ളുടെ ഈ പാരാവാരത്തിൽനിന്ന് മോചനം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കാരണം, അവി ടെ തന്റെ പ്രകൃതിക്കിണങ്ങുന്നതായി ഒന്നുമില്ല. അങ്ങനെ, അദ്ദേഹം ദൂരെ ഒരു പർവതത്തിലെ ഗുഹയുടെ ശാന്തമായ ഏകാന്തതയിൽ പല ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. വ്രതശുദ്ധി വരുത്തുന്നു. മനസ്സിനും മസ്തിഷ്കത്തിനും ഏറെയേറെ നൈർമല്യം കൈവരുത്തുന്നു. ദീർഘമായ ധ്യാനത്തിലും ചിന്തയിലും മുഴുകിയ ദിനരാത്രങ്ങൾ. ചുറ്റും വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന അന്ധ കാരം നീക്കം ചെയ്യാനുതകുന്ന ഒരു കൈത്തിരി അക്ഷമയോടെ അദ്ദേഹം പരതുന്നു. നാശഗർത്തത്തിലാണ്ടുപോയ, ദുഷിച്ച ആ ലോകത്തെ അപ്പാടെ പുതുക്കിപ്പണിയാനുതകുന്ന ഒരു ശക്തി തനിക്ക് കൈവന്നെ ങ്കിലെന്നാശിക്കുന്നു- പരിശുദ്ധവും ശാന്തിപൂർണവുമായ ഒരു നവലോകം പടുത്തുയർത്താനുതകുന്ന ഒരു ശക്തിവിശേഷം!

പെട്ടെന്നതാ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ വമ്പിച്ച മാറ്റം. താൻ തേടി ക്കൊണ്ടിരുന്ന വെളിച്ചം പൊടുന്നനെ മനസ്സിൽ പ്രത്യക്ഷമായ പോലെ. മുമ്പൊരിക്കലും തോന്നാത്ത ഒരു ശക്തി തന്നിൽ വന്ന് നിറയും പോലെ. ഗുഹയുടെ ഏകാന്തത വിട്ട് അദ്ദേഹം പുറത്ത് വരുന്നു. സ്വന്തം സമുദായ ത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഇപ്രകാരം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: ‘നിങ്ങളാരാധി ക്കുന്ന ഈ പ്രതിമകൾ തീർത്തും നിഷ്പ്രയോജനമാണ്. സൂര്യ-ചന്ദ്ര-ന ക്ഷത്രാദികളും ആകാശഭൂമികളിലെ സകല ചരാചരങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ മാത്രം. അതേ ദൈവമാണ് നിങ്ങളുടെയും സ്രഷ്ടാവ്- നിങ്ങൾ ക്ക് ആഹാരം തരുന്നതവനാണ്. നിങ്ങളെ ജീവിപ്പിക്കുന്നതും മരിപ്പിക്കുന്ന

തുമവനാണ്. അതുകൊണ്ടവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക. ആവശ്യങ്ങൾ അവന്ന് മാത്രം സമർപ്പിക്കുക; സഹായം അവനോട് മാത്രം തേടുക. നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൂട്ടുന്ന മോഷണവും കവർച്ചയും മദ്യപാനവും ചൂതാട്ടവും വ്യഭിചാരവുമെല്ലാം വൻകുറ്റങ്ങളാണ്. ദൈവം തീരെ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവ. അതുകൊണ്ടവയെല്ലാം ത്യജിക്കുവീൻ. സത്യം മാത്രം പറയുക; നീതി പുലർത്തുക; അന്യരുടെ ജീവനും ധനവുമപഹരിക്കരുത്; ഇടപാടുകളിൽ സത്യസന്ധത പാലിക്കുക; നിങ്ങളെല്ലാം മനുഷ്യരാണ്; മനുഷ്യരോ സമൻമാരും. വംശം, ഗോത്രം, ദേശം, ഭാഷ, വർണം, രൂപം, വേഷം, സമ്പത്ത് എന്നിവയിലൊന്നും ഒരു മാഹാത്മ്യവുമില്ല. ദൈവഭക്തി, സത്യസന്ധത, സൽക്കർമം, വിശുദ്ധ ജീവിതം – ഇവയാണ് മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം. മരണാനന്തരം നിങ്ങൾക്കെല്ലാം ദൈവസന്നിധിയിൽ ഹാജരാകേണ്ടതുണ്ട്. നീതിമാനായ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ ശുപാർശയോ കൈക്കൂലിയോ നടക്കുകയില്ല. ആരുടെയും ഗോത്രമാഹാത്മ്യം ഗുണം ചെയ്യില്ല. സത്യവിശ്വാസവും സത്കർമവും മാത്രമാണവിടെ പ്രയോജനപ്പെടുക. ആ അമൂല്യ സമ്പത്ത് കൈവശമുള്ളവർ സ്വർഗം പൂകും. ഇല്ലാത്തവർ നരകത്തിലും.

ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹം നൽകിയ ഉപദേശത്തിന്റെ ചുരുക്കം. പക്ഷേ, വിഡ്ഢികളായ ജനങ്ങൾ അവരുടെ യഥാർഥ ഗുണകാംക്ഷിയായ ആ ഉത്തമപുരുഷനെ പലവിധത്തിൽ ദ്രോഹിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. തങ്ങളുടെ പൂർവികാചാരങ്ങളെ ആക്ഷേപിച്ചു, മുൻഗാമികളെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു അവരദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ട കുറ്റം. ആ കുറ്റത്തിന്റെ പേരിൽ അവരദ്ദേഹത്തെ ശകാരിച്ചു; കല്ലെറിഞ്ഞു; കഠിനമായി മർദിച്ചു; ദേഹോപദ്രവമേൽപിച്ചു; അവസാനം വധിക്കുവാൻ പോലും ഗൂഢാലോചന നടത്തി. പതിമൂന്ന് സംവത്സരങ്ങൾ അവരദ്ദേഹത്തെ നിരന്തരം ക്രൂരമായി ആക്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഗത്യന്തരമില്ലാതെ സ്വദേശം വെടിയാൻ പോലും

* സത്യമാർഗത്തിൽ എതിർപ്പിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ തന്നെ നേരിടേണ്ടിവന്നു, പ്രവാചകന്ന്. അദ്ദേഹം അതെല്ലാം പുഞ്ചിരിയോടെ നേരിട്ടു. പ്രീണനങ്ങൾക്കോ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കോ വഴങ്ങാതെ അദ്ദേഹം തന്റെ മാർഗത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. ഭീഷണികൾ നബിയെ ഭയപ്പെടുത്താൻ പോന്നതല്ല എന്നുകണ്ട അറബികൾ ഒടുവിൽ മറ്റൊരടവ് പ്രയോഗിച്ചു. അതും, പക്ഷേ, പരാജയത്തിലാണ് കലാശിച്ചത്.

ഖുറൈശി പ്രമുഖരടങ്ങുന്ന ഒരു നിവേദക സംഘം നബിയുടെ അടുത്തുവന്നു. ഭാവിക്കാൻ കഴിയുന്ന എല്ലാ ഐഹിക പ്രതാപവും അവർ നബിക്ക് വെച്ചുനീട്ടി, അദ്ദേഹത്തെ വശത്താക്കാൻ വേണ്ടി. അവർ പറഞ്ഞു: “ധനമാണ് നിനക്കാവശ്യമെങ്കിൽ നിനക്കിഷ്ടമുള്ളത്ര ധനം ഞങ്ങൾ തരാം. സ്ഥാനമാനമാണ് മോഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ നിന്നെ രാജാവായി വാഴിക്കാം. സൗന്ദര്യത്തിലാണ് കണ്ണെങ്കിൽ നീ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന സൗന്ദര്യധാമത്തെ നിനക്ക് വേളി കഴിക്കാം.”

നബിയെ വല്ലവിധേനയും ദൗത്യനിർവഹണത്തിൽനിന്ന് പിന്തിരിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവ

അദ്ദേഹം നിർബന്ധിതനായി. എന്നിട്ടുമവർ അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്ന പ്രദേശത്തും വർഷങ്ങളോളം അവരദ്ദേഹത്തെ പലവിധത്തിൽ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ കഷ്ടതകളെല്ലാം ആ മഹാനുഭാവൻ എന്തിനാണ് സഹിച്ചത്? ലോകത്തിന് സത്യത്തിന്റെ നേർമാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കാനാഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം. ഈ പുതിയ ആശയങ്ങളുപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന പക്ഷം തങ്ങളുടെ നേതൃത്വം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകുവാനവർ തയ്യാറായിരുന്നു. സമ്പത്തിന്റെ കൂമ്പാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിലർപ്പിക്കാനവർ ഒരുക്കമായിരുന്നു.* പക്ഷേ, അദ്ദേഹം അതെല്ലാം തീരെ അവഗണിച്ചു. തന്റെ കർത്തവ്യനിർവഹണത്തിൽ പതറാതെ നിലകൊണ്ടു. ഒരാൾ സ്വാർഥലാഭങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയല്ലാതെ, അന്യരുടെ നന്മയും ക്ഷേമവും മാത്രം മുൻനിർത്തി നാനാതരം കഷ്ടപ്പാടുകൾ പേറുക! ഏതൊരു ജനത്തിന് വേണ്ടി അദ്ദേഹമിത് ചെയ്യുന്നുവോ ആ ജനം കല്ലെറിയുമ്പോൾ അവരുടെ നന്മക്കു വേണ്ടി പ്രാർഥിക്കുക! ഇതിലുമുൽകൃഷ്ടവും ഉദാത്തവുമായ ആത്മാർഥതയും ഗുണകാംക്ഷയും നമുക്ക് വിഭാവന ചെയ്യാനാകുമോ?

ഇനിയും ചിന്തിച്ചു നോക്കുക! ആ മനുഷ്യൻ ഗുഹയിലെ ഏകാന്തവാസം വിട്ട് പുറത്ത് വരുന്നു- ഒരു പുതിയ സന്ദേശവുമായി. അതോടെ എത്ര വമ്പിച്ച മാറ്റമാണദ്ദേഹത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്! ഇപ്പോഴദ്ദേഹം ഉരുവിടുന്ന വാക്കുകൾ സാഹിത്യസമ്പന്നമാണ്; അർഥഗംഭീരമാണ്; ഇത്തരം വാക്കുകൾ മുമ്പാരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പിന്നീടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്വന്തം കാവ്യപ്രതിഭയിലും പ്രസംഗവൈഭവത്തിലും സാഹിത്യപ്രൗഢിയിലും അഭിമാനിച്ചിരുന്നവരാണ് അറബികൾ. എന്നാൽ, താനുരിയാടുന്നതു പോലുള്ള

രുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ആരെയും എളുപ്പത്തിൽ വശീകരിക്കുവാൻ പോന്ന പ്രലോഭനങ്ങൾ. പക്ഷേ, പ്രവാചകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവയെത്ര തുച്ഛം! ഒരു സ്ഫോടനം പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി വന്നു: “കൊള്ളമുതലോ അധികാരമോ എനിക്കുവേണ്ട! ജനങ്ങൾക്കൊരു മുന്നറിയിപ്പുകാരനായിട്ടാണ് ദൈവമെന്നെ നിയോഗിച്ചത്. അവന്റെ സന്ദേശം നിങ്ങൾക്കെത്തിക്കുകയാണ് ഞാൻ. അത് സ്വീകരിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കീ ലോകത്ത് സൗഖ്യവും സമാധാനവും നേടാം. പരലോകത്ത് ശാശ്വത സുഖവും. സ്വീകരിക്കാത്ത പക്ഷം നമുക്കിടയിൽ ദൈവം തന്നെ തീർപ്പു കൽപിച്ചുകൊള്ളും.”

മറ്റൊരിക്കൽ നാട്ടു മൂപ്പന്മാരുടെ നിർബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി ദൗത്യമുപേക്ഷിക്കാൻ തന്നോടാവശ്യപ്പെട്ട സ്വന്തം പിതൃവ്യനോടദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “പിതൃവ്യാ! വലതുകൈയിൽ സൂര്യനെയും ഇടതു കൈയിൽ ചന്ദ്രനെയും അവർ വെച്ചുതന്നാലും ഈ കൃത്യത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ വിരമിക്കുന്നതല്ല. ഒന്നുകിൽ പ്രസ്തുത ശ്രമം സഫലമായി ദൈവപ്രീതി നേടുക. അല്ലെങ്കിൽ ആ മാർഗത്തിലായിക്കൊണ്ട് നശിക്കുക. രണ്ടിലൊന്ന് സംഭവിക്കുന്നതുവരെ ഞാനിത് തുടരും.” പ്രവാചകന്റെ നിസ്തുലമായ നിശ്ചയദാർഢ്യവും ആദർശനിഷ്ഠയുമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്.

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ഒരു വാക്യമെങ്കിലും നിർമിക്കാൻ ആ നിരക്ഷരൻ അവരെയൊന്നടങ്കം വെല്ലുവിളിച്ചു. പക്ഷേ, സ്വന്തം പരാജയം സമ്മതിച്ച് അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുകയായിരുന്നു. എന്തിനേറെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ മറ്റു വചനങ്ങളും പ്രഭാഷണങ്ങളും ആ പ്രത്യേക വാക്യങ്ങളുടെ ഗാംഭീര്യവും അർഥപുഷ്ടിയും സൗന്ദര്യവും സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം വചനങ്ങളെ, ആ പ്രത്യേക വചനങ്ങളോട് ഇന്നും താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കൂ- അവ തമ്മിൽ വ്യക്തമായ അന്തരം കാണാം.

ഒരു വിദ്യയും അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത, മരുഭൂവാസിയായ ആ മനുഷ്യൻ പറയുവാൻ തുടങ്ങിയ സാരഗർഭവും അർഥസമ്പുഷ്ടവുമായ വാക്യങ്ങൾ മുമ്പാരും പറഞ്ഞവയല്ല. ഇന്നാർക്കെങ്കിലും പറയുക സാധ്യവുമല്ല. അദ്ദേഹം തന്നെയും, നാൽപതു വയസ്സിന് മുമ്പ്, അത്തരമൊരു വാക്കും ഉച്ചരിച്ചിട്ടുമില്ല. എന്തെല്ലാം വിഷയങ്ങളാണതിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെട്ടത്! സാന്മാർഗികവും ധാർമികവും സാംസ്കാരികവും സാംസർഗികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വൈവിധ്യമാർന്ന വിഷയങ്ങൾ! എന്നല്ല, മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ സകല പ്രശ്നങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചും നിസ്തുലമായ നിയമങ്ങൾ നിരക്ഷരനായ ആ മനുഷ്യന്റെ നാവിൽനിന്നുതിർന്നു വീണു. അവയുടെ യുക്തിരഹസ്യങ്ങൾ ചുരുളഴിക്കുവാൻ മഹാ പണ്ഡിതരുടെയും ബുദ്ധിജീവികളുടെയും സംവത്സരങ്ങൾ നീണ്ട ചിന്തയും ഗവേഷണവും വേണ്ടിവന്നു. ലോകം ഗവേഷണ-പഠനങ്ങളിൽ പുരോഗമിക്കുന്തോറും അവയിലടങ്ങിയ യുക്തിയും തത്ത്വവും കൂടുതൽ കൂടുതലായി വെളിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ്. ആയിരത്തിമുന്നൂറിൽപരം* സംവത്സരങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞുവീണെങ്കിലും അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന നിയമങ്ങളിൽ മാറ്റത്തിരുത്തലുകൾക്ക് പഴുതേതും കാണുന്നില്ല. പല നിയമസംഹിതകളും ആയിരം തവണ നിർമിക്കപ്പെടുകയും തിരുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഓരോ പരീക്ഷണവും പരാജയമായിരുന്നു. എന്നാൽ, നാമമാത്ര വിദ്യാഭ്യാസം പോലും സിദ്ധിക്കാത്ത ആ മനുഷ്യൻ പരസഹായം കൂടാതെ നടപ്പാക്കിയ നിയമത്തിന്റെ ഒരു വകുപ്പുപോലും മാറ്റേണ്ടതായി വന്നിട്ടില്ല!

ഇരുപത്തിമൂന്നു വർഷത്തെ കാലഘട്ടത്തിൽ, അദ്ദേഹം സ്വന്തം സ്വഭാവമേന്മയുടെ ബലത്താൽ ബദ്ധവൈരികളെപ്പോലും ആത്മ മിത്രങ്ങളാക്കി

---

* 1932-ലാണ് മൗലാനാ മൗദൂദി ഈ ഗ്രന്ഥം രചിച്ചത്. -എഡിറ്റർ

** ഉഹുദ് യുദ്ധത്തിൽ, അറബി ഗോത്രത്തലവനായ അബൂസുഫ്‌യാന്റെ ഭാര്യ ഹിന്ദ് നബിയുടെ പിതൃവ്യൻ ഹംസയുടെ കരൾ കടിച്ച് ചവച്ച് അരിശം തീർത്ത സംഭവം.

മാറ്റി; എതിരാളികളെ അനുകൂലികളും. എതിർക്കാൻ കച്ചകെട്ടി രംഗത്തുവന്ന വൻശക്തികൾപോലും തോൽവി സമ്മതിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽക്കൽ വീണു. ഒടുവിലദ്ദേഹം വിജയം നേടി. അപ്പോഴുമദ്ദേഹം ശത്രുക്കളോട് പ്രതികാരം ചെയ്തില്ല. ആരോടും അക്രമം പ്രവർത്തിച്ചുമില്ല. സ്വന്തം പിതൃവ്യനെ വധിച്ച്, കരളെടുത്ത് ചവച്ചുതുപ്പിയവർക്ക് പോലും അദ്ദേഹം മാപ്പു നൽകി.** തന്നെ കല്ലെറിയുകയും ബഹിഷ്കരിക്കുകയും ആട്ടിയോടിക്കുകയും ചെയ്തവർക്കും വിജയാനന്തരം പൊറുത്തുകൊടുത്തു. ആരെയുമദ്ദേഹം വഞ്ചിച്ചില്ല; ഉടമ്പടികളൊന്നും ലംഘിച്ചില്ല. യുദ്ധത്തിൽ പോലും അക്രമം കാണിച്ചില്ല. ബദ്ധവൈരികൾക്കു കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു മേൽ അത്തരമൊരാരോപണം ഉന്നയിക്കുവാനായില്ല. ഇതേ സത്യസന്ധതയും ധർമനിഷ്ഠയുംകൊണ്ടാണ് മുഴുവൻ അറബികളുടെയും ഹൃദയത്തെയദ്ദേഹം മിനുസപ്പെടുത്തിയത്. പിന്നീട് അതേ ഗുണങ്ങളുടെ പിൻബലത്താൽ, സർവദുർഗുണങ്ങളുടെയും കലവറയായിരുന്ന ആ അറബികളെ, അവരകപ്പെട്ടുകിടന്ന അജ്ഞതാന്ധകാരത്തിൽനിന്നദ്ദേഹം മോചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു പരിഷ്കൃത സമൂഹമാക്കി അവരെയദ്ദേഹം

---

* ജഅ്ഫറുബ്നു അബീത്വാലിബിന്റെ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പ്രസംഗം ഇത്തരുണത്തിൽ പ്രസ്താവ്യമാണ്. ബഹുദൈവാരാധകരുടെ മർദനം സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ അയൽരാജ്യമായ അബിസീനിയയിലേക്ക്(ഇന്നത്തെ എത്യോപ്യ) കുടിയേറുവാൻ അനുചരന്മാരിൽ ചിലരോട് നബി ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ ഒരു വിഭാഗം അബിസീനിയയിലേക്ക് പോയി. നബിക്കും അനുയായികൾക്കുമെതിരിൽ എന്തു കടുംകൈയും ചെയ്യുവാൻ മടിക്കാതിരുന്ന മക്കാ പ്രമാണിമാർ വെറുതെയിരുന്നില്ല. അവർ അഭയാർഥികളെ അനുഗമിച്ചു. അബിസീനിയൻ രാജാവായ നജ്ജാശിയോട് (നേഗസ്) അവരെ ബലാൽക്കാരം മടക്കി അയക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നബി തുടങ്ങിവെച്ച മഹത്തായ വിപ്ലവത്തിലേക്ക് വെളിച്ചംവീശിക്കൊണ്ട് നജ്ജാശിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ അഭയാർഥികളിലൊരാളായ ജഅ്ഫർ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അതിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമാണ് ചുവടെ:

"അല്ലയോ! രാജാവേ, ഞങ്ങൾ വിഗ്രഹപൂജകരായ ഒരു ജനതയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ശവംതീനികളായിരുന്നു. ഹീനമായതെന്തും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ബന്ധുക്കളോടുള്ള ബാധ്യത ഞങ്ങൾ നിറവേറ്റിയില്ല. അയൽവാസികളോട് നിന്ദ്യമായി വർത്തിച്ചു. ദുർബലന്റെ ചെലവിൽ ശക്തർ തടിച്ചുകൊഴുത്തു. അവസാനം ഞങ്ങളെ സമുദ്ധരിക്കാൻ ദൈവം ഒരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യസന്ധത, അന്തസ്സ്, ആർജവം, ദീനാനുകമ്പ തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് സുപരിചിതങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ദൈവാരാധനയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു. വിഗ്രഹാരാധന വിലക്കി. സത്യമേ പറയാവൂ എന്നും കരാർ പാലിക്കണമെന്നും രക്തബന്ധം മാനിക്കണമെന്നും അയൽക്കാർക്ക് ഗുണം ചെയ്യണമെന്നും അദ്ദേഹം ഞങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു. അശ്ലീലം വർജിക്കണമെന്നും രക്തച്ചൊരിച്ചിൽ നിർത്തണമെന്നും അദ്ദേഹം ഞങ്ങളോടാജ്ഞാപിച്ചു. എല്ലാവിധ ആഭാസങ്ങളും അദ്ദേഹം നിഷിദ്ധമാക്കി. കളവ്പറയൽ, അനാഥകളുടെ ധനം അപഹരിക്കൽ, പതിവ്രതകളിൽ വ്യഭിചാരക്കുറ്റം ചുമത്തൽ ആദിയായവയെല്ലാം. ആകയാൽ ഞങ്ങളദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിച്ചു; അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു; അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ പ്രകാരം നടക്കുകയും ചെയ്തു."

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

വാർത്തെടുത്തു. ഒരു വ്യവസ്ഥക്കും വഴങ്ങാതിരുന്ന അറബികളെ ലോകചരിത്രത്തിലുദാഹരണമില്ലാത്ത നിയമപാലകരാക്കിത്തീർത്തു. ഒരു ഭരണരീതിക്കും വിധേയമാകാൻ തയ്യാറില്ലാതിരുന്ന അവരെ പ്രൗഢമായ ഒരു ഭരണത്തിന്റെ അനുസരണമുള്ള പ്രജകളാക്കി മാറ്റി. ധാർമിക-സദാചാര ഗുണങ്ങളുടെ സ്പർശമേൽക്കാത്ത അവരെ അത്യുൽകൃഷ്ട ഗുണങ്ങളുടെ കേദാരമാക്കിത്തീർത്തു. ഇന്ന് അവരുടെ ചരിത്രം വായിക്കുന്നവർ വിസ്മയസ്തബ്ധരായിപ്പോകുന്നു. അധഃപതനത്തിന്റെ ആഴത്തിൽ കിടന്ന ഒരു ജനത ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശ്രമഫലമായി, ലോകത്തിലെ അജയ്യശക്തിയാവുക- അതോ, വെറും ഇരുപത്തിമൂന്ന് സംവത്സരംകൊണ്ട്!

---

* ആർതർ ലെനാർഡ് പറയുന്നു: "സത്യത്തിൽ, ഇസ്‌ലാം മഹത്തായ ഒരു കൃത്യമാണ് നിർവഹിച്ചത്. മനുഷ്യ ചരിത്രത്തിൽ, മാച്ചുകളയാനാവാത്ത ഒരു സ്ഥാനം അത് നേടിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. ലോകം ഇനിയും വളർന്നുകഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ ഇസ്‌ലാമിന്റെ സ്ഥാനം പൂർണമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ." ഒരു മുൻനിര ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ജോൺ ദെവൻപോട്ടിന്റെ നിരീക്ഷണം കാണുക: "ഊർജതന്ത്രം, ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം, തത്ത്വശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങി പത്താംശതകം മുതൽ യൂറോപ്പിൽ പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചുവന്ന വിജ്ഞാന ശാഖകളെല്ലാംതന്നെ, മൗലികമായി, അറേബ്യൻ ചിന്താധാരകളിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നവയാണെന്ന് സമ്മതിച്ചേ പറ്റൂ. സ്പെയ്നിലെ അറബികൾ യൂറോപ്യൻ തത്ത്വചിന്തയുടെ പിതാക്കളായി ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്."

വിഖ്യാത ബ്രിട്ടീഷ് ചിന്തകനായ ബർട്രന്റ് റസ്സൽ ഇപ്രകാരം എഴുതി: "കിഴക്കിന്റെ അധീശത്വം സൈനിക മേഖലയിൽ മാത്രമായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രം, തത്ത്വചിന്ത, കവിത, കലകൾ-എല്ലാം മുഹമ്മദീയരുടെ ലോകത്ത് പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചു. അന്ന് യൂറോപ്പ് അജ്ഞതയിലാണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, യൂറോപ്പുകാർ മാപ്പർഹിക്കാത്ത ഔദ്ധത്യത്തോടെ ആ കാലഘട്ടത്തെ 'ഇരുണ്ട യുഗം' എന്നു വിളിച്ചു. എന്നാൽ, ഇരുട്ട് യൂറോപ്പിൽ മാത്രമായിരുന്നു-തീർച്ചയായും, ക്രിസ്ത്യൻ യൂറോപ്പിൽ മാത്രം. കാരണം, അന്ന് മുഹമ്മദീയരുടെ ആധിപത്യത്തിലായിരുന്ന സ്പെയിനിൽ ഉജ്വലമായ ഒരു നാഗരികത നിലനിന്നിരുന്നു."

വിഖ്യാത ചരിത്രകാരനായ റോബർട്ട് ബ്രിഫോൾട്ട് തന്റെ ' ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു: അറബികളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ മുൻകാലാവസ്ഥകൾ അതിജയിക്കുവാൻ സഹായിച്ച ഗുണങ്ങളുൾക്കൊള്ളുവാൻ യൂറോപ്യൻ നാഗരികതക്ക് മിക്കവാറും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. കാരണമുണ്ട്: ഇസ്‌ലാമിക നാഗരികത കടന്നുചെല്ലാത്ത ഒരു മേഖലയും കണ്ടെത്തുക സാധ്യമല്ലെങ്കിലും ആധുനിക യുഗത്തിന്റെ നിർണായക ശക്തിയും മാനവിക നേട്ടങ്ങളുടെ മുഖ്യസ്രോതസ്സുമായ ശാസ്ത്രീയ ചിന്തയുടെയും പ്രകൃതിശാസ്ത്രശാഖകളുടെയും മേഖലയിൽ അത് ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം മറ്റൊന്നിലും അത്ര പ്രകടമല്ല എന്നുവേണം കരുതാൻ. 'സയൻസ്' എന്ന് നാം വിളിക്കുന്നത് ഒരു പുതിയ അന്വേഷണ ചൈതന്യത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു-ഗവേഷണത്തിന്റെ പുതിയ രീതികൾ, പരീക്ഷണത്തിന്റെയും നിരീക്ഷണത്തിന്റെയും പരിമാണത്തിന്റെയുമായ പുതിയ പുതിയ ശൈലികൾ; ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ ഗ്രീക്കുകാർക്കുപോലുമജ്ഞാതമായ രൂപത്തിലുള്ള പുതിയ കാൽവെപ്പുകൾക്കായുള്ള അന്വേഷണത്വര. ആ ചൈതന്യവും ആ രീതികളും യൂറോപ്യർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിയത് അറബികളാണ്."

പ്രോഗ്രസ്സീവ് എഡ്യുക്കേഷൻ അസോസിയേഷന്റെ സ്ഥാപകനായ സ്റ്റാൻവുഡ് കോബ് പറയുന്നു: "യൂറോപ്പിലുണ്ടായ വൈജ്ഞാനിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ യഥാർഥ കാരണം

തുടർന്നവർ ലോകത്തിലെ അന്നത്തെ വൻ ശക്തികളെയെല്ലാം ഹ്രസ്വ കാലംകൊണ്ട് തകർത്തുകളഞ്ഞു. ലോകത്തിനവർ ധർമവും സദാചാരവും മനുഷ്യത്വവും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശിക്ഷണവും അധ്യാപനങ്ങളും കൈകളിലേന്തി ആഫ്രിക്കയിലും യൂറോപ്പിലുമവർ വിജയഭേരി മുഴക്കി.*

ഇതുവരെ പറഞ്ഞത് അദ്ദേഹം അറബികളിൽ കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. എന്നാൽ, ഇതിലേറെ വിസ്മയാവഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ ലോകമാകെ ഉളവാക്കിയ ഫലങ്ങൾ. ലോകത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയിലും ആചാരങ്ങളിലും നിയമസംഹിതകളിലും അദ്ദേഹം വമ്പിച്ച വിപ്ലവം സൃഷ്ടിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ നേതാവും മാർഗദർശിയുമായംഗീകരിച്ചവർ മാത്രമല്ല, എതിർത്തവരും, ബദ്ധവൈരികൾപോലും, ആ സ്വാധീനത്തിൽനിന്നൊഴിവായില്ല എന്നതാണദ്ഭുതം. ലോകം മറന്നുപോയ ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തനായ വക്താവായി അദ്ദേഹം രംഗത്തുവന്നതോടെ, ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിലും വിഗ്രഹപൂജയിലുമധിഷ്ഠിതമായ മതങ്ങൾ പോലും അതിന്റെ വാഹകരാകാൻ നിർബന്ധിതരായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാർമിക സദാചാര സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം പ്രായോഗികമായിരുന്നു. തദ്ഫലമായി അത് അന്യസദാചാര സംഹിതകളിൽ വൻ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഇന്നും ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിയമം, രാജ്യതന്ത്രം, സംസ്കാരം, നാഗരികത, ശാസ്ത്രീയചിന്ത തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലദ്ദേഹം നിർദേശിച്ച തത്ത്വങ്ങൾ തികച്ചും ശരിയും പരിപക്വവുമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം എതിരാളികൾ പോലും അവ മെല്ലെ മെല്ലെ പകർത്തിയെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇന്നും പകർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.*

അജ്ഞരായ ഒരു സമൂഹത്തിൽ, അന്ധകാരാവൃതമായ ഒരു പ്രദേശത്താണ് ഈ മനുഷ്യന്റെ ജനനം. നാല്പതു വയസ്സുവരെ ഇടയവൃത്തിയും വ്യാപാരവുമല്ലാതൊന്നുമദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസമോ

ഇസ്‌ലാം ആയിരുന്നു.”(Quoted by Robert. L.Gullick Jr. in 'Mohammad the Educator ')--ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

* പ്രവാചകനൊരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “കടക്കാരനായി മരണമടയാനിടയുള്ള, അല്ലെങ്കിൽ, മരണശേഷം ബന്ധുക്കളെ നിരാലംബനാക്കിയേക്കാവുന്ന വല്ലവരുമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ സമീപിക്കട്ടെ. അവരുടെയെല്ലാം രക്ഷാകർത്താവാണ് ഞാൻ.” തിരുദൂതരുടെ ജീവിതം ഇതിന്ന് ഉത്തമ സാക്ഷിയത്രെ.

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ശിക്ഷണമോ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അമ്മട്ടിലുള്ള ഒരു മനുഷ്യന്ന് നാല്പത് തിക ഞ്ഞപ്പോഴേക്കും എവിടെനിന്നാണ് പൊടുന്നനെ ഈ കഴിവുകളത്രയും സിദ്ധിച്ചത്? എവിടെനിന്നാണദ്ദേഹത്തിന് ജ്ഞാനം ലഭിച്ചത്? ഭണാധി പൻ, സൈന്യനായകൻ, പരിഷ്കർത്താവ്, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ, നിയമ ജ്ഞൻ, തത്ത്വജ്ഞാനി എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം അദ്വിതീയ നായിരുന്നു. അതേ സമയം തന്നെ അദ്ദേഹം നിശയുടെ നീണ്ടയാമങ്ങൾ ദൈവാരാധനയിൽ മുഴുകുന്നു. ഭാര്യാസന്താനങ്ങളോടുള്ള കടമ നിർവ ഹിക്കുന്നു. അഗതികൾക്കും അശരണർക്കും സേവനം ചെയ്യുന്നു.* ഭര ണാധികാരം കൈയിൽ വന്നിട്ടും വെറുമൊരു ദരിദ്രനെപ്പോലെ ജീവി ക്കുന്നു; പനയോലകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ പരുപരുത്ത പായയിലുറങ്ങുന്നു; പരുക്കൻ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നു. ലളിതമായ ആഹാരം മാത്രം കഴി ക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ പട്ടിണി കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ യോഗ്യതകളെല്ലാം അണിനിരത്തിക്കൊണ്ട്, താൻ ഒരമാനുഷ നാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു എന്നു വെക്കുക. എങ്കിൽ ആർക്കാണ് അത് ഖണ്ഡിക്കുവാൻ കഴിയുക? എന്നാൽ സത്യസന്ധനായ ആ മനുഷ്യൻ എന്താണ് പറഞ്ഞതെന്നോ? ഒന്നും തന്റേതല്ലെന്ന്! എല്ലാം ദൈവത്തിന്റേ താണെന്ന്! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ നിസ്തുല വാക്യ ങ്ങൾ– ഏതൊന്നിന് തുല്യമായി ഒരു വാക്യമെങ്കിലും രചിക്കുന്നതിൽ ലോകം പരാജയപ്പെട്ടുവോ ആ വാക്യങ്ങൾ– ഞാൻ സ്വയം രചിച്ചവയല്ല; എന്റെ പ്രതി ഭയുടെ ഫലമല്ല; അവ ദൈവത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളാണ്. അവയുടെ പേരിലുള്ള സർവ ബഹുമതിയും ദൈവത്തിന്നാണ്; ഞാൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങളാ കട്ടെ, എന്റെ സ്വന്തം യുക്തിയുടെയും പ്രാപ്തിയുടെയും ഫലമല്ല. ദൈവ നിർദേശം അനുസരിച്ചുള്ളവ മാത്രമാണ്. ചിന്തിച്ചു നോക്കുക: ഇത്രയും സത്യസന്ധനായ മനുഷ്യൻ പ്രവാചകനാണ് എന്ന കാര്യം എങ്ങനെ നിഷേധിക്കും? അദ്ദേഹത്തിന്റെ യോഗ്യതകളും കഴിവുകളും കർമങ്ങളും മുൻനിർത്തി തത്തുല്യനായ മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ ലോക ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടെത്താനാവുമോ?* ഇത്രയൊക്കെ യോഗ്യതകളുണ്ടായിട്ടും അതിൽ അഹങ്കരിക്കുകയോ അതിന്റെ ബഹുമതി സ്വയം അവകാശപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് പകരം അവ തനിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്ത ദൈവത്തിന്റേതാ ണെന്ന് തുറന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം. എന്നിരിക്കെ, അദ്ദേഹ ത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കാൻ എന്തുകാരണമാണുള്ളത്? സ്വന്തം

* ലോകത്തിലെ നൂറു മഹാന്മാരെ 'The hundreds' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ പരിചയപ്പെ ടുത്തിയ മൈക്കൽ എച്ച്. ഹാർട്ട് പ്രഥമ സ്ഥാനം നൽകിയത് മുഹമ്മദ്നബിക്കാണെ ന്നോർക്കുക.

– പ്രസാധകർ

യോഗ്യതകളെപ്പറ്റി 'ഇതെല്ലാം ദൈവദത്തമാണ്' എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുമ്പോൾ 'അല്ല, ഇതെല്ലാം നിന്റെ തലയിൽനിന്ന് തന്നെ ഉദ്ഭവിച്ചതാണ്' എന്ന് നാമെന്തിന് പറയണം? കപടന്മാർ അന്യരുടെ യോഗ്യതകൾ പോലും സ്വന്തമാക്കിത്തീർക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുക. എന്നാൽ, അദ്ദേഹമാകട്ടെ, തന്റേതെന്ന് നിഷ്പ്രയാസം വാദിക്കാവുന്ന യോഗ്യതകൾ പോലും സ്വന്തമെന്നവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പ്രസ്തുത യോഗ്യതകൾ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ലഭിക്കുന്ന മാർഗത്തെപ്പറ്റി മറ്റാർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരമാനുഷനാണെന്ന് വാദിച്ചാൽ പോലും ആരെതിർക്കാൻ? എന്നിട്ടും അതദ്ദേഹം പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ സത്യവാൻ മറ്റാരാണ്?

ഇദ്ദേഹമത്രേ, നമ്മുടെ നേതാവ്. സർവലോകത്തിന്നുമുള്ള പ്രവാചകനായ മുഹമ്മദ് മുസ്തഫാ തിരുമേനി(സ). അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവാചകത്വത്തിനുള്ള തെളിവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യനിഷ്ഠയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്കൃത്യങ്ങൾക്കും സ്വഭാവമേന്മക്കും ജീവിത വിശുദ്ധിക്കും ചരിത്രം സാക്ഷിയാണ്. ഹൃദയശുദ്ധിയോടും സത്യസന്ധതയോടും നീതിബോധത്തോടും കൂടി ആ ചരിത്രം പഠിക്കുന്ന ഏത് നിഷ്പക്ഷനും അദ്ദേഹം ഒരു പ്രവാചകൻ തന്നെയെന്ന് സമ്മതിക്കും. അദ്ദേഹം ലോക സമക്ഷം സമർപ്പിച്ച ദൈവവാക്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് പരിശുദ്ധ ഖുർആൻ. തുറന്ന ഹൃദയത്തോടെ, ബോധപൂർവം ആ ഗ്രന്ഥം പാരായണം ചെയ്യുന്ന ആരും അത് നിസ്സംശയമായും ഒരു ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണെന്ന് പറയാൻ നിർബന്ധിതനാവും. അത്തരമൊരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുക മനുഷ്യ കഴിവിന്നതീതമാണെന്നും അയാളംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും.

പ്രവാചകത്വ പരിസമാപ്തി-തെളിവുകൾ

ഇന്ന് ഇസ്‌ലാമിനെ യഥാവിധി അറിയുവാനുള്ള ഏകമാർഗം വിശുദ്ധ ഖുർആനും പ്രവാചക ചര്യയുമാണ്. മുഹമ്മദ്നബി മുഴുവൻ മനുഷ്യർക്കുമുള്ള പ്രവാചകനാണ്. അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി പ്രവാചകത്വ പരമ്പര ദൈവം എന്നന്നേക്കുമായി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം തന്റെ ദാസന്മാർക്ക് നൽകാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന സകല നിർദേശങ്ങളും അന്ത്യ പ്രവാചകൻ വഴി നൽകിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രവാചകനിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് സത്യാന്വേഷികളും യഥാർഥ ദൈവ ദാസന്മാരായിരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നവരുമായ എല്ലാവർക്കും നിർബന്ധമാണ്.

'പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യം' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ മുമ്പ് നിങ്ങൾ ചില കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചുവല്ലോ. അക്കാര്യങ്ങൾ മുമ്പിൽവെച്ച് ചിന്തിച്ചാൽ

പ്രവാചകൻ ദിനം പ്രതി ജനിക്കയില്ലെന്നും ഓരോ സമുദായത്തിലും എപ്പോഴും പ്രവാചകൻമാർ വരേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. ഒരു പ്രവാചകന്റെ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളുടെ ജീവിക്കുന്ന മാതൃകയായിരിക്കും. ആ അധ്യാപനങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്ന കാലത്തോളം പ്രവാചകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഫലം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, മുഹമ്മദ് നബിയുടെ മുൻഗാമികളായ പ്രവാചകന്മാരാരും ജീവിച്ചിരിപ്പില്ല. അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങൾ യഥാർഥ രൂപത്തിൽ നിലവിലില്ല എന്നതു തന്നെ കാരണം. അവരുടെ അനുയായികൾ അവയുടെ രൂപം മാറ്റിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവർ കൊണ്ടുവന്ന ദൈവ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നുപോലും യഥാർഥ രൂപത്തിലിന്നില്ല. ആ പ്രവാചകന്മാരുടെ അനുയായികൾക്കുപോലും അങ്ങനെയുണ്ടെന്ന് വാദമില്ല. സ്വന്തം പ്രവാചകന്മാരുടെ ജീവിതചര്യകൾ പോലും അവർ മറന്നു. മുൻ പ്രവാചകന്മാരിൽ ഒരാളുടെയും യഥാർഥവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമായ ജീവിതചര്യ ഇന്നെവിടെയും ലഭ്യമല്ല. എവിടെ, എപ്പോൾ ജനിച്ചു; എന്തൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചു; എങ്ങനെ ജീവിച്ചു; എന്തെല്ലാം നിർദേശിച്ചു; എന്തെല്ലാം നിരോധിച്ചു-ഇതൊന്നും അവരെ സംബന്ധിച്ച് ഉറപ്പിച്ചു പറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ്നബി ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്! കാരണം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണ നിർദേശങ്ങളും ജീവിതചര്യകളും ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്ന വിശുദ്ധ ഖുർആൻ അതിന്റെ യഥാർഥ അക്ഷരങ്ങളോടെ ഇന്നുമുണ്ട്. അതിലൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പ്രവാചകന്റെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും ചര്യയുമെല്ലാം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആയിരത്തിമുന്നൂറിൽപരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു ശേഷവും നാം തിരുമേനിയെ നേരിൽ കാണുന്നതു പോലെ, അവയുടെ തെളിഞ്ഞ ചിത്രം ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെട്ടു കിടപ്പുണ്ട്. മുഹമ്മദ്നബിയുടെ ജീവിതം രേഖപ്പെടുത്തിയ അത്ര സുരക്ഷിതമായും സൂക്ഷ്മമായും മറ്റൊരു മഹാപുരുഷന്റെയും ജീവിതം ചരിത്രം രേഖപ്പെ

* ഒരു പ്രവാചകന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ അയാളുടെ സഹായത്തിനായി മറ്റൊരു പ്രവാചകനെ നിയോഗിക്കുകയെന്ന നാലാമതൊരു രൂപവും സാധ്യമാണ്. പക്ഷേ, ഞാനത് വിട്ടുകളയാൻ കാരണം, വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ അതിനു രണ്ടുദാഹരണങ്ങളേയുള്ളൂ എന്നതാണ്. സഹായികളായ പ്രവാചകന്മാരെ നിയോഗിക്കൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ഒരു പൊതു നിയമമാണെന്ന് ആ രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് മാത്രം തെളിയുകയില്ല.
-ഗ്രന്ഥകാരൻ

** പുതിയൊരു ദൗത്യത്തിന് ഒരു നിശ്ചിതകാലം കഴിഞ്ഞാൽ മതി എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. പതിമൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് അവതരിച്ച ഒരു മതം അപ്രായോഗികവും കാലഹരണപ്പെട്ടതും പുതുയുഗത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുവാൻ അപ്രാപ്തവുമായിരിക്കുമെന്നാണവരുടെ വാദം. തികച്ചും അടിസ്ഥാന രഹിതമാണിത്. കാരണങ്ങൾ പറയാം:

1. ഇസ്‌ലാമിക ശിക്ഷണങ്ങൾ ശാശ്വതമാണ്. കാരണം, ഭൂത-ഭാവി- വർത്തമാനങ്ങളറിയുന്ന ദൈവമാണ് അവ അവതരിപ്പിച്ചത്. ഭാവിയുടെ അവ്യക്തമായ കവാടത്തിലേ

ടുത്തിയിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഏതു സന്ദർഭത്തിനും ഏത് പ്രശ്നത്തിനും തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിൽനിന്ന് നമുക്കൊരു മാതൃക ലഭിക്കും. മുഹമ്മദ്നബിക്ക് ശേഷം മറ്റൊരു പ്രവാചകൻ ആവശ്യമില്ലെന്നതിന് ഈ തെളിവുകൾ തന്നെ ധാരാളമാണ്.

ഒരു പ്രവാചകന്നുശേഷം മറ്റൊരു പ്രവാചകന്റെ ആഗമനത്തിന് മൂന്നിലൊരു കാരണം ഉണ്ടാവാതെ വയ്യ. ഒന്ന്: ആദ്യ പ്രവാചകന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ നാമാവശേഷമായിപ്പോവുകയും അവയെ പുനർജീവിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുകയും ചെയ്യുക. രണ്ട്: ആദ്യ പ്രവാചകന്റെ ശിക്ഷണം അപൂർണമാവുകയും അതിനാൽ അതിൽ ഭേദഗതിയോ കൂട്ടിച്ചേർക്കലോ നടത്തേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്യുക. മൂന്ന്: ആദ്യ പ്രവാചകന്റെ ശിക്ഷണങ്ങൾ

ക്കെത്തിനോക്കാൻ പരിമിതികളുള്ള മനുഷ്യദൃഷ്ടിക്കേ കഴിയാതുള്ളൂ. സ്ഥലകാല പരിമിതികൾക്കതീതനായ ദൈവം അങ്ങനെയല്ല.

2. ഇസ്‌ലാം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിലധിഷ്ഠിതമാണ്. മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കാകട്ടെ മാറ്റമില്ല. പൗരാണിക മനുഷ്യന്റെ അതേ മൂശയിൽത്തന്നെയാണ് മനുഷ്യരെല്ലാം വാർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ മൗലിക പ്രകൃതിക്ക് മാറ്റമില്ല.
3. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ശാശ്വതികതയുടെയും മാറ്റത്തിന്റെയും ഘടകങ്ങൾക്കിടയിൽ സുന്ദരമായ ഒരു സമീകരണമുണ്ട്. എല്ലാം ശാശ്വതമല്ല. എല്ലാം മാറ്റത്തിന് വിധേയവുമല്ല. അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളും മൗലികമൂല്യങ്ങളും മാറ്റത്തെ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. ബാഹ്യരൂപങ്ങളാണ് കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറുന്നത്. പരിഗണനീയമായ ചില തത്ത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാറ്റിയിട്ടുള്ളതും അവതന്നെ. ശാശ്വതികത, മാറ്റം- ഇവ രണ്ടിന്റെയും ആവശ്യങ്ങൾ ഇസ്‌ലാം നിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ ശാശ്വത തത്ത്വങ്ങളാണ് ഖുർആനിലും സുന്നത്തിലുമുള്ളത്. അതത് കാലത്തെ ആവശ്യങ്ങളനുസരിച്ച് അവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത് ഇജ്തിഹാദിലൂടെയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മൗലിക തത്ത്വങ്ങൾക്കും ശാശ്വത മൂല്യങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ വികാസത്തിന്നനുരൂപമായ അവികലമായൊരു വ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുത്ത ഏകമതം ഇസ്‌ലാമത്രേ.
4. ശാസ്ത്രീയമായി നോക്കിയാലും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യോൽപത്തി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുവെച്ച അതേയുഗത്തിലാണ് മനുഷ്യൻ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നത്. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രസ്തുത തലത്തിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. നാഗരികതകൾ ഉദ്ഭവിക്കുകയും അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു. സംസ്കാരങ്ങൾ നാമ്പെടുക്കുകയും ചരമമടയുകയും ചെയ്തു. സാമ്രാജ്യങ്ങൾ ജന്മമെടുക്കുകയും ചാമ്പലാവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, കാലം പ്രാപഞ്ചിക പരിണാമത്തിന്റെ മഹത്തായ ശൃംഖലയിൽ പതിവിൻപടി നിലകൊള്ളുന്നു. അതിനാൽ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ് നൽകപ്പെട്ടൊരു നിയമ സംഹിത കാലം ചെല്ലുന്തോറും അപ്രായോഗികമായിത്തീരും എന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതവും അബദ്ധജടിലവുമാണ്.

* നബി(സ)പറയുന്നു: എനിക്കുശേഷം ഇനിയൊരു പ്രവാചകൻ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല." മറ്റൊരിക്കൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "എന്റെയും എനിക്ക് മുമ്പുള്ളവരുടെയും ഉപമയിതാണ്: ഒരാൾ ഒരു മന്ദിരം പണിതു. അതിനെ സുന്ദരവും സുഭഗവുമാക്കി. പക്ഷേ, ഒരു മൂലക്കല്ലിന്റെ സ്ഥാനം ഒഴിവാക്കിവെച്ചു. ജനങ്ങൾ അതിനെ പ്രദക്ഷിണം വെക്കുകയും അതിന്റെ മനോഹാരിതയിൽ അദ്ഭുതം കൂറുകയും ചെയ്തു. എന്തുകൊണ്ട് ഒരു കല്ലു കൂടി വെച്ചില്ല എന്നവർ ചോദിച്ചു. ആ കല്ല് ഞാനാകുന്നു. ഞാനത്രേ, അന്ത്യപ്രവാചകൻ." (ബുഖാരി, മുസ്‌ലിം).

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിന് മാത്രമായിരിക്കുകയും അതിനാൽ മറ്റു സമുദായങ്ങൾക്ക് വേറെ പ്രവാചകൻ ആവശ്യമായി വരികയും ചെയ്യുക.* ഈ മൂന്നു കാരണങ്ങളിലൊന്നുപോലും ഇപ്പോഴവശേഷിക്കുന്നില്ല.

ഒന്നാമതായി, മുഹമ്മദ്നബിയുടെ അധ്യാപനങ്ങൾ ഇന്നും സുരക്ഷിതവും സജീവവുമായി നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൗലിക വിശ്വാസകർമങ്ങളെന്തൊക്കെയായിരുന്നു; നിർദേശങ്ങളെന്തായിരുന്നു; അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കിയ ജീവിത രീതിയേത്; നശിപ്പിച്ചവയേത്-തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ഏതവസരത്തിലും നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ സുരക്ഷിതമായി നിലവിലുണ്ട്. ആ നിലക്ക് തദ്വിഷയകമായി മറ്റൊരു പ്രവാചകന്റെ ആവശ്യം നേരിടുന്നില്ല. രണ്ടാമതായി, മുഹമ്മദ്നബി മുഖേന ലോകത്തിന് ഇസ്‌ലാമിന്റെ പരിപൂർണ ശിക്ഷണം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനിയതിൽ വല്ലതും കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഭേദഗതിയും ആവശ്യമില്ല. മറ്റൊരു പ്രവാചകൻ വന്ന് പരിഹരിക്കേണ്ട ഒരു ന്യൂനതയും അതിന്നില്ല. അതിനാൽ, രണ്ടാമത്തെ കാരണവും നിലവിലില്ല.** മൂന്നാമതായി, തിരുമേനി ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിനോ രാഷ്ട്രത്തിനോ മാത്രമല്ല, സർവ ലോകത്തിനുമുള്ള പ്രവാചകനായിട്ടാണ് നിയോഗിതനായത്. സകല മനുഷ്യർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിക്ഷണം തന്നെ ധാരാളം മതി. അതിനാൽ, ഇനി ഒരു സമുദായത്തിനോ രാജ്യത്തിനോ വേണ്ടി ഒരു പ്രവാചകൻ വരേണ്ട ആവശ്യം അവശേഷിക്കുന്നില്ല. തന്മൂലം മൂന്നാമത്തെ കാരണത്തിനും പ്രസക്തിയില്ല.

ഇതുകൊണ്ടാണ് മുഹമ്മദ്നബി(സ)യെ വിശുദ്ധഖുർആൻ "ഖാത്തമുന്നബിയ്യീൻ"എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'പ്രവാചകത്വ പരമ്പര അവസാനിപ്പിച്ചവൻ' എന്നാണതിന്നർഥം.* ഇനി, മുഹമ്മദ്നബിയുടെ മാർഗം സ്വയം പിന്തുടരുകയും ലോകത്തെ അതിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനതയാണാവശ്യം. മുഹമ്മദ്നബി കൊണ്ടുവന്ന നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി സർവവിധ ത്യാഗങ്ങളും വരിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള ഒരു ജനത.

വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ

വിശ്വാസ കാര്യങ്ങളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പായി കഴിഞ്ഞ അധ്യാ

യങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഒന്നുകൂടി പരിശോധിക്കാം.

1. 'ഇസ്‌ലാമിന്റെ അർഥം ദൈവത്തിനുള്ള അനുസരണം, കീഴ്‌വണക്കം എന്നൊക്കെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സത്ത, ഗുണങ്ങൾ, ദൈവമാർഗം, പരലോകം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ജ്ഞാനമില്ലാതെ 'ഇസ്‌ലാം' ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല. ഈ ജ്ഞാനം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാർ മുഖേന മാത്രമേ ലഭിക്കൂ. അപ്പോൾ, 'ഇസ്‌ലാമി'ന്റെ ശരിയായ നിർവചനം'പ്രവാചകാധ്യാപനങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടും പ്രവാചകമാതൃക പിൻപറ്റിക്കൊണ്ടും ദൈവദാസനായി ജീവിക്കുക' എന്നായിത്തീരുന്നു. പ്രവാചകന്റെ സഹായമില്ലാതെ നേരിട്ട് ദൈവത്തെ അനുസരിക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും മുസ്‌ലിമല്ല.

2. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഓരോ സമുദായത്തിലും വെവ്വേറെ പ്രവാചകന്മാർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു-ഒരേ സമുദായത്തിൽത്തന്നെ ഒരാൾക്ക് ശേഷം മറ്റൊരാൾ എന്ന നിലയിൽ. അക്കാലത്ത്, ഓരോ സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചും 'ഇസ്‌ലാം' എന്നത് അതത് സമുദായത്തിലെ പ്രവാചകന്മാർ അവരിൽ പ്രബോധനം ചെയ്ത മതത്തിന്റെ പേരായിരുന്നു. ഇസ്‌ലാമിന്റെ മൗലിക തത്ത്വങ്ങൾ എല്ലാ കാലത്തും എല്ലാ രാജ്യത്തും ഒന്നുതന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും നിയമവ്യവസ്ഥകളും ആരാധനാമാർഗങ്ങളും* വിഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു. അതിനാൽ, ഒരു സമുദായത്തിന് ആ സമുദായത്തിലേക്ക് നിയോഗിതരായ പ്രവാചകന്മാരിൽ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. ഇതര സമുദായങ്ങളിലെ പ്രവാചകന്മാരെ അനുഗമിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

3. മുഹമ്മദ്നബി, എല്ലാ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങൾക്കുമുള്ള പ്രവാചകനായി നിയോഗിക്കപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം മുഖേന ഇസ്‌ലാം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം ലോകത്തിന് മുഴുവനുമായി ഒരേ 'ശരീഅത്ത്' നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം ലോകത്തിന് മുഴുവനുമായി ഒരേ നിയമവ്യവസ്ഥ നൽകപ്പെടുകയും ചെയ്തു. മുഹമ്മദ്നബിയുടെ ദൗത്യം ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തിനോ ഒരു പ്രത്യേക രാജ്യത്തിനോ ഉള്ളതല്ല. ഒരു പ്രത്യേക കാലത്തേക്ക് മാത്രവുമല്ല. മറിച്ച്, മുഴുവൻ മനുഷ്യവംശത്തിനുമുള്ളതാണ്; എല്ലാ കാലത്തേക്കുമുള്ളതാണ്. മുൻ പ്രവാചകന്മാർ കൊണ്ടുവന്ന ശരീഅത്തുകളെല്ലാം തിരുമേനിയുടെ ആഗമനത്തോടെ ദുർബലപ്പെട്ടു. ഇനി ലോകാവസാനം വരെ മറ്റൊരു പ്രവാചകൻ വരില്ല. ദൈവത്തിങ്കൽനിന്ന് മറ്റൊരു ജീവിത പദ്ധതി അവ

ലെല്ലാം വിശ്വസിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞകൾ ദൈവത്തിന്റെ താണെന്ന് സമ്മതിച്ച് അവയെ സർവാത്മനാ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാണ് ഇന്ന് 'ഇസ്‌ലാം' എന്ന് പറയുന്നത്. മുസ്‌ലിമാകുവാൻ നിർബന്ധപൂർവം വിശ്വസിക്കേണ്ടതോ, വിശ്വസിക്കാതിരുന്നാൽ കാഫിറായിപ്പോകുമെന്ന് ഭയക്കേണ്ടതോ ആയ ഒരു പ്രവാചകനും ഇനി വരാനില്ല.

ഇത്രയും കാര്യങ്ങളാണ് മുൻ അധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചത്. ഇനി, മുഹമ്മദ്നബി വിശ്വസിക്കാനാവശ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെന്തെന്നും അവ എത്രമാത്രം യുക്തിഭദ്രമാണെന്നും അന്വേഷിക്കാം.

ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം

മുഹമ്മദ്നബിയുടെ പ്രഥമവും മൗലികവുമായ അധ്യാപനം 'ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു' എന്നതത്രെ. അല്ലാഹുവല്ലാതെ വേറെ ഒരിലാഹുമില്ല എന്നാണീ വാക്യത്തിനർഥം. ഇസ്‌ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാനമാണീ വാക്യം. ഒരു മുസ്‌ലിമിനെ അവിശ്വാസിയിൽനിന്നും ബഹുദൈവ വിശ്വാസിയിൽനിന്നും നാസ്തികനിൽനിന്നും വേർതിരിച്ചുനിർത്തുന്നത് ഈ വാക്യമാണ്. ഈ വാക്യം സമ്മതിക്കുന്നവരും നിഷേധിക്കുന്നവരും തമ്മിൽ ഭീമമായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. അത് സമ്മതിക്കുന്നവർ ഒരു വിഭാഗവും നിഷേധിക്കുന്നവർ മറ്റൊരു വിഭാഗവുമായിമാറുന്നു. അത് സ്വീകരിക്കുന്നവർക്ക് ഇഹ-പരലോകങ്ങളിൽ വിജയവും മോക്ഷവുമുണ്ട്. തിരസ്കരിക്കുന്നവർക്കാകട്ടെ പരാജയവും ഹീനത്വവും മാത്രവും.

മനുഷ്യർക്കിടയിൽ സംജാതമാകുന്ന ഈ വൻ അന്തരം 'ലാം', 'അലിഫ്', 'ഹാ' എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു പദം ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്റെ മാത്രം ഫലമല്ല. 'ക്വനീൻ' എന്ന പദം ലക്ഷം തവണ ഉരുവി അഗ്നിയുടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച വിശ്വാസം അടുപ്പിൽ കൈയിടുന്ന

വിശുദ്ധ വാക്യത്തിന്റെ അർഥം

ആദ്യമായി 'ഇലാഹ്' എന്ന പദം എടുക്കുക. 'ഇബാദത്തിന്നർഹനായവൻ' എന്നാണതിന്നർഥം. സർവോപരിയായ പ്രതാപ ശക്തിയുടെയും ഔന്നത്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുവാനും അനുസരിക്കപ്പെടുവാനും അടിമവൃത്തി ചെയ്യപ്പെടുവാനും ഭയഭക്തി ബഹുമാനങ്ങളോടെ ശിരസ്സുകൾ കുനിക്കപ്പെടുവാനും അർഹതയുള്ളവൻ എന്ന് സാരം. മനുഷ്യബുദ്ധിയെ അമ്പരപ്പിക്കത്തക്കവിധം വിപുലമായ ശക്തിമാഹാത്മ്യമുള്ളവൻ എന്ന അർഥവും 'ഇലാഹ്' എന്ന പദം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ലോകത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളും ആശ്രയിക്കുന്ന

വനും സകലരും സഹായമർഥിക്കുന്നവനും അതോടൊപ്പം ആരുടെയും ആശ്രയം ആവശ്യമില്ലാത്തവനും ആയ ശക്തി എന്ന ആശയവും 'ഇലാഹി'ലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അദൃശ്യൻ എന്ന അർഥവും അതിലന്തർഭവിച്ചു കിടക്കുന്നു. മനുഷ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് കാണാൻ കഴിയാത്ത വിധം കഴിവുകൾ ഗോപ്യമായിരിക്കുന്നവനെയും 'ഇലാഹ്' എന്നു പറയും. പേർഷ്യനിൽ 'ഖുദാ' എന്നും ഹിന്ദിയിൽ 'ദേവത' എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഗോഡ്'എന്നും പറയുന്നതിന്റെ അർഥവും ഏതാണ്ട് ഇതു തന്നെ. ലോകത്തിലെ ഇതര ഭാഷകളിലും ഈ ആശയം ധ്വനിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം വാക്കുകളുണ്ട്.*

'അല്ലാഹു' എന്ന പദം ഏകദൈവത്തിനുള്ള പ്രത്യേക നാമമാണ്. അപ്പോൾ 'ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു' എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർഥം അല്ലാഹു എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഏകദൈവമൊഴിച്ച് വേറൊരു 'ഇലാഹില്ല' എന്നായി. അതായത്, പൂജക്കർഹനായി അല്ലാഹുവല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല. ആരാധന, അടിമവൃത്തി, അനുസരണം എന്നീ രൂപത്തിലും തല കുനിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹനായി അവനല്ലാതെ മറ്റാരുമില്ല; ഉടമസ്ഥനും വിധികർത്താവും അവൻ മാത്രമാണ്; സകല വസ്തുക്കളും അവന്റെ ആശ്രിതരാണ്. സകലരും അവനോട് മാത്രം സഹായമർഥിക്കാൻ നിർബന്ധിതരാണ്. അവൻ അദൃശ്യനാണ്. ഇതൊക്കെയാണതുകൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ.

ഇനി അതിന്റെ പൊരുളെന്താണെന്ന് പരിശോധിക്കാം. പുരാതന ചരിത്രവും പൗരാണിക ജനതതികളുടെ സ്മാരക ചിഹ്നങ്ങളും നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്: മനുഷ്യൻ എക്കാലത്തും ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ച് അതിനെ ആരാധിച്ചിരുന്നുവെന്നതാണത്. ഇന്ന് ജീവിക്കുന്ന പരിഷ്കൃതരും അപരിഷ്കൃതരുമായ സമുദായങ്ങളൊക്കെയും ഏതോ രീതിയിൽ ദൈവവിശ്വാസികളും ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നവരുമാണ്. ഇത് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ നിലീനമായ ഒന്നാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഒരു ശക്തിയെ ദൈവമായി സ്വീകരിച്ച് അതിനെ ആരാധിക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രേരക ശക്തി മനുഷ്യനിൽ പ്രകൃത്യാ തന്നെയുണ്ട്. എന്താണ് ഈ പ്രേരകശക്തി? സ്വന്തം അസ്തിത്വത്തെയും മറ്റു മനുഷ്യരുടെ പരിതഃസ്ഥിതികളെയും സസൂക്ഷ്മം പഠിച്ചാൽ ആ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം കാണാം.

---

* ഉദാഹരണമായി ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ എന്നും ലാറ്റിനിൽ എന്നും ഗോത്തിക്കിൽ എന്നും ജർമനിൽ എന്നും ആണ് പറയുക(എൻസൈക്ലോപീഡിയ ബ്രിട്ടാനിക്ക, വാല്യം 10, പേജ് 46, ചിക്കാഗോ-1056)

മനുഷ്യൻ യഥാർഥത്തിൽ ഒരടിമയായിട്ടാണ് ജനിക്കുന്നത്. അവൻ മർഥിക്കുവാൻ അവനെ ഉത്സുകനാക്കുന്നു. തനിക്ക് നാശനഷ്ടമേൽപിക്കുന്ന ശക്തികളെക്കുറിച്ച അറിവ് അവയുടെ കോപത്തിൽനിന്ന് രക്ഷ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങൾ തേടാൻ അവനെ ഉദ്യുക്തനാക്കുന്നു.

മനുഷ്യൻ അജ്ഞതയുടെ താഴേ പടിയിലായിരിക്കുമ്പോൾ ശക്തിയും പ്രതാപവുമുള്ളതായോ ഗുണദോഷങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളതായോ അവന്ന് തോന്നുന്ന വസ്തുക്കളെ ദൈവമെന്ന് ധരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, പ്രാപഞ്ചിക പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ മിക്കതിനെയും അവൻ പൂജിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, ജ്ഞാനമാകുന്ന പ്രകാശം വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങുന്നതോടെ അവയെല്ലാം തന്നെപ്പോലെ അശക്തരും ആശ്രിതരും അടിമകളുമാണെന്നവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എത്ര ഭീകര ജന്തുവും ഒരു കൊതുകിനെപ്പോലെ ചത്തുപോകുന്നു. ഒരിക്കൽ കൂലം കുത്തിയൊഴുകുന്ന വൻ നദികൾ പോലും മറ്റൊരിക്കൽ വറ്റി വരണ്ടു പോകുന്നു. പർവതങ്ങളെ മനുഷ്യൻ തന്നെ ഇടിച്ച് നിരത്തുന്നു. വൃക്ഷലതാദികൾ മുളപ്പിക്കുകയെന്നത് ഭൂമിയുടെ സ്വന്തം അധികാര പരിധിയിൽ പെട്ടതല്ല. ജലത്തിന്റെ സഹകരണമില്ലെങ്കിൽ ഭൂമി നിസ്സഹായയാണ്. വെള്ളത്തിന്നുമില്ല സ്വേച്ഛാധികാരം. അത് കാറ്റിനെ ആശ്രയിക്കുന്നു. കാറ്റിനും സ്വാധികാരമില്ല. അതുണ്ടാവുന്നതും ഇല്ലാതാവുന്നതും മറ്റു ചിലതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ്. സൂര്യ-ചന്ദ്ര-നക്ഷത്രാദി ഗോളങ്ങളും ചില നിയമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാണ്. ആ നിയമങ്ങൾക്കെതിരായി ഒന്നനങ്ങാൻ പോലും അവയ്ക്കാവില്ല. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സ് അദൃശ്യവും രഹസ്യവുമായ ശക്തികളിലേക്ക് നീങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു. ഈ പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ ചില അദൃശ്യ ശക്തികൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടെന്നും അവയാണിതെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നതെന്നും അവർ കരുതി ഏക ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിഭാവനയിൽ പിന്നെയും അജ്ഞതകൾ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരിക്കും. ചിലർ ദൈവത്തിനൊരു സ്ഥൂലശരീരം സങ്കൽപിക്കും. അവന്നൊരിരിപ്പിടവും. അതിലിരുന്ന് അവൻ ഭരിക്കുകയാണ്! മറ്റു ചിലർ ദൈവത്തിന് ഭാര്യാ സന്താനങ്ങളെ കൽപിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റേതായ ഒരു സന്താന പരമ്പരയും. ദൈവം മനുഷ്യരൂപത്തിൽ ഇടക്കിടെ ഭൂമിയിലിറങ്ങിവരുന്നുവെന്നാണ് മറ്റു ചിലരുടെ സങ്കൽപം. പ്രപഞ്ചമാകുന്ന ഈ വ്യവസായശാല നടത്തിവിട്ട് ദൈവം എവിടെയോ വിശ്രമം കൊള്ളുകയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഇനിയും ചിലർ, പുണ്യവാളന്മാരുടെയും മഹാത്മാക്കളുടെയും ശുപാർശയും മധ്യസ്ഥവുമില്ലാതെ ദൈവസാമീപ്യം സാധ്യമല്ലെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ

ദൈവത്തിന് തങ്ങളുടെ സങ്കൽപത്തിലുള്ള ഒരു രൂപം നൽകി അതിനെ പ്രതിഷ്ഠയാക്കി പൂജിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയെന്തെല്ലാം അജ്ഞതകൾ! ഫലമോ, അവർ പിന്നെയും ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിലും അവിശ്വാസത്തിലും തന്നെ കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

"ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ"യുടെ പദവി സർവോൽകൃഷ്ടമാണ്. ദൈവം എല്ലാ കാലത്തും സ്വന്തം പ്രവാചകന്മാർക്കു നൽകിയ യഥാർഥ ജ്ഞാനമാണിത്. ഇതേ ജ്ഞാനവുംകൊണ്ടാണ് ആദിപിതാവായ ആദം ആഗതനായത്. ഇതേ ജ്ഞാനമാണ് ഇബ്റാഹീം, മൂസാ, ഈസാ തുടങ്ങിയ പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇതേ ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചവുംകൊണ്ടാണ് ഒടുവിൽ മുഹമ്മദ്നബിയും ആഗതനായത്. ഇത് തനിമയാർന്ന ജ്ഞാനമാണ്- അജ്ഞതയുടെ കലർപ്പില്ലാത്ത ജ്ഞാനം. പ്രവാചകന്മാർക്ക് നൽകപ്പെട്ട ഈ ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും മുഖം തിരിച്ചുകളഞ്ഞതാണ് ജനങ്ങൾ ബഹുദൈവ വിശ്വാസത്തിലും വിഗ്രഹ പൂജയിലും അവിശ്വാസത്തിലും അകപ്പെട്ടു പോയതിന്റെ ഹേതു. ഈ ചെറുവാക്യത്തിൽ എത്ര വലിയ യാഥാർഥ്യമാണന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് നോക്കുക:

1. ദിവ്യത്വ വിഭാവന: അതിവിശാലമായ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡകടാഹത്തിന്റെ ഉദ്ഭവ-പരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മസ്തിഷ്ക്കം തളർന്നുപോകുന്നു. ഈ പ്രപഞ്ചം നമുക്കജ്ഞാതമായ കാലം മുതൽ ചലിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നമുക്കജ്ഞാതമായ കാലം വരെ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതിൽ അറ്റമില്ലാത്ത സൃഷ്ടികൾ ജനിക്കുന്നു. അനുനിമിഷം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അദ്ഭുതങ്ങൾ മനുഷ്യബുദ്ധിയെ സംഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ദൈവമായിരിക്കുന്നവന്ന് ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ കൂടിയേ തീരൂ: അവൻ സാധ്യമല്ല. അവയൊന്നും ദൈവമല്ല. കാരണം, ദിവ്യത്വത്തിന്റെ കണികപോലും ഒന്നിലുമില്ല. അവയ്ക്ക് ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കുമില്ല. ഇതാണ് പരിശുദ്ധ വാകൃത്തിലെ ആദ്യഭാഗമായ "ലാഇലാഹ"(ഒരു ദൈവവുമില്ല) എന്നതു കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ.

4. ഇപ്പോൾ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളിൽനിന്നും ദിവ്യത്വത്തെ നിശ്ശേഷം എടുത്തുകളഞ്ഞു. ഇനി നാം സമ്മതിക്കേണ്ടത് എല്ലാറ്റിനുമുപരി ഒരാസ്തിക്യമുണ്ടെന്നും ദിവ്യത്വത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഗുണങ്ങളും അവനിൽ മാത്രം സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അവനൊഴികെ വേറെ ഒരു ദൈവവുമില്ലെന്നും ആണ്. ഇതാണ്"ഇല്ലല്ലാഹു"വിലടങ്ങിയ ആശയം. ഇതത്രേ ഏറ്റവും വലിയ ജ്ഞാനം. ഗവേഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾ ഏറെ

യേറെ നടത്തുന്തോറും ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആദ്യബിന്ദുവും അന്ത്യബിന്ദുവും "ഇല്ലല്ലാഹു"എന്ന സത്യം മാത്രമാണെന്ന് നമുക്ക് ബോധ്യമാവും. പ്രപഞ്ച യാഥാർഥ്യങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിന്നുള്ള ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനീയങ്ങളിലെ ഏതു ശാഖയിൽ ഗവേഷണം നടത്തിയാലും-അത് പ്രകൃതിശാസ്ത്രമോ, രസതന്ത്രമോ ജ്യോതിഃ ശാസ്ത്രമോ, ഭൂമിശാസ്ത്രമോ, ജീവശാസ്ത്രമോ ആകട്ടെ-ഗവേഷണം പുരോഗമിക്കുന്തോറും, "ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു"വിന്റെ സത്യാവസ്ഥ സൂര്യപ്രകാശം പോലെ തെളിഞ്ഞു കാണുകയും അതിലുള്ള വിശ്വാസം കൂടുതൽ ദൃഢമാവുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, ഈ സത്യം നിഷേധിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സകല വസ്തുക്കളും അർഥശൂന്യവും പ്രയോജനരഹിതവുമാണെന്ന് ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണത്തിലെ ഓരോ കാൽവെപ്പിലും ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

"ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാ"അംഗീകരിക്കുന്നതു മൂലം ജീവിതത്തിലുണ്ടായിത്തീരുന്ന സദ്ഫലങ്ങളേവ? അത് നിഷേധിക്കുന്നതിനാൽ മനുഷ്യൻ ഇഹലോകത്തും പരലോകത്തും അധമനും പരാജിതനുമായിത്തീരുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

1. വിശുദ്ധ വാക്യം മനുഷ്യനെ വിശാലമനസ്കനാക്കുന്നു. കാരണം, ആകാശഭൂമികളുടെ സ്രഷ്ടാവും സർവലോകങ്ങളുടെയും ഉടമസ്ഥനും പരിപാലകനുമായ ഒരു ദൈവത്തിലാണവൻ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ വിശ്വാസത്തിന് ശേഷം പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള യാതൊന്നും അവന്ന് അന്യമായി തോന്നുകയില്ല. തന്റെയും മറ്റെല്ലാ വസ്തുക്കളുടെയും രക്ഷിതാവ് ഒരാളാണെന്നും തങ്ങളെയെല്ലാം ഒരേ യജമാനന്റെ ദാസന്മാരും ഒരേ രാജാവിജയത്തിന് അവയല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴികളില്ലെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കാരണം, താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദൈവം ആരുടെയും ആശ്രയം ആവശ്യമില്ലാത്തവനാണ്; ആരോടും പ്രത്യേക ബന്ധമില്ലാത്തവനാണ്; നിഷ്പക്ഷനും നിസ്വാർഥിയുമാണ്; നീതിമാനാണ്. പരമശക്തനാണ്. ദിവ്യത്വത്തിൽ മറ്റാർക്കും ഒരു പങ്കും അനുവദിക്കാത്തവനാണ്. അതിനാൽ, ആത്മശുദ്ധിയും സൽക്കർമവുമല്ലാതെ, തന്റെ രക്ഷക്കും വിജയത്തിനും മറ്റു വഴികളില്ല. എന്നാൽ, ബഹുദൈവവിശ്വാസികളെയും അവിശ്വാസികളെയും വ്യാജപ്രതീക്ഷകളും വ്യാമോഹങ്ങളുമാണ് നയിക്കുന്നത്. ദൈവപുത്രന്മാർ തങ്ങൾക്കായി സ്വയം ബലിയർപ്പിക്കുമെന്നാണ് ചിലരുടെ വിശ്വാസം. മറ്റു ചിലർ, തങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവരും

അടുത്ത ബന്ധുക്കളുമാണെന്ന് കരുതുന്നു. അതിനാൽ, ഒരിക്കലും ദൈവം തങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുകയില്ല. മഹാത്മാക്കൾ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ദൈവത്തോട് ശുപാർശ ചെയ്യുമെന്നാണ് വേറെ ചിലരുടെ വിശ്വാസം. ദേവതകൾക്ക് ചില വഴിപാടുകൾ കൊടുത്താൽ പിന്നെ എന്തും പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ലൈസൻസായി എന്നാണ് വേറെ ചിലരുടെ ധാരണ. പാപങ്ങളിലും ദുഷ്കർമങ്ങളിലും അകപ്പെടുക മാത്രമാണ് ഇത്തരം വ്യാജ വിശ്വാസങ്ങളുടെ ഫലം. അവ ആത്മശുദ്ധീകരണത്തിൽനിന്നും സൽക്കർമങ്ങളിൽനിന്നും ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യും. നാസ്തികരാകട്ടെ, സ്വന്തം ദുഷ്കൃത്യങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരാസ്തിക്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നേയില്ല. തന്നിമിത്തം സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രരാണ് തങ്ങളെന്നവർ കരുതുന്നു. ദേഹേച്ഛകളാണവരുടെ ദൈവങ്ങൾ. അവർ അവയുടെ ദാസന്മാരും.

5. വിശുദ്ധ വാക്യം മനുഷ്യന്ന് ആശയും പ്രതീക്ഷയും നൽകുന്നു. നിരാശ അവനെ ബാധിക്കുകയേ ഇല്ല. കാരണം, പ്രപഞ്ചത്തിലെ സർവഭണ്ഡാരങ്ങളുടെയും ഉടമസ്ഥനാണ് അവൻ വിശ്വസിക്കുന്ന ദൈവം. അവൻ സർവജ്ഞനും ഔദാര്യവാനും സർവശക്തനുമാണ്. ഈ വിശ്വാസം അവന്ന് അസാധാരണമായ മനഃശാന്തിയും സംതൃപ്തിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സദാ പ്രത്യാശകളും പ്രതീക്ഷകളും നിറഞ്ഞിരിക്കും. സകല കവാടങ്ങളും കൊട്ടിയടയ്ക്കപ്പെട്ടാലും ജീവിത മാർഗങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി നഷ്ടപ്പെട്ടാലും ദൈവം തന്നെ കൈയൊഴിക്കില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഔദാര്യത്തിലും ശക്തിയിലും വിശ്വാസമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയ പ്രതീക്ഷകളോടെ, പ്രത്യാശകളോടെ അയാൾ അധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ മനഃശാന്തി പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്നല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. അവിശ്വാസികളാകട്ടെ അസ്വസ്ഥചിത്തരായിരിക്കും. അവർ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നത് ബലഹീനമായ അസ്തിത്വങ്ങളിലാണ്. തന്മൂലം ആപദ്ഃ. താൽപര്യം. ഈ വിശ്വാസം എത്രകണ്ട് ഈടുറ്റതാകുന്നുവോ അത്രകണ്ട് മനുഷ്യൻ ദൈവശാസനകളനുസരിക്കുന്നതിൽ ആവേശം കൊള്ളുന്നതാണ്. ദൈവം നിരോധിച്ച സംഗതികളോട് അടുക്കാൻ പോലും അയാൾ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല. നിശാന്ധകാരത്തിന്റെ ഏകാന്തതയിലും അവൻ ദൈവിക ശാസനകൾ നിർവിഘ്നം നിർവഹിക്കും. കാരണം, ഒരു നിമിഷം പോലും വിട്ടുപോകാത്ത ഒരു തരം രഹസ്യപ്പോലീസുകാരുണ്ട്, അയാളോടൊപ്പം. ഒരു നീതിന്യായക്കോടതിയെക്കുറിച്ച ഭീതി സദാ അയാളെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ കോടതിയുടെ 'വാറണ്ടി'ൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടുക അസാധ്യമാണെന്നയാൾക്കറിയാം. ഇക്കാരണം

കൊണ്ടാണ് മുസ്‌ലിം ആകുവാനുള്ള ഒന്നാമത്തെ നിബന്ധന പരിശുദ്ധ വാക്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് എന്ന് പറയുന്നത്. 'മുസ്‌ലി'മിന്റെ അർഥം ദൈവത്തോട് പൂർണമായും അനുസരണമുള്ള അടിമ എന്നാണ്. ഏക ദൈവമല്ലാതെ മറ്റൊരാരാധ്യനുമില്ല എന്ന് ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കാത്ത കാലത്തോളം അവന്ന് ദൈവത്തോട് അനുസരണമുള്ളവനായിത്തീരുക സാധ്യമല്ലല്ലോ.

മുഹമ്മദ്നബി(സ)യുടെ അധ്യാപനങ്ങളിൽ ഈ ഏകദൈവ വിശ്വാസം ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും മൗലികവുമാണ്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവും അച്ചുതണ്ടുമാണത്. അതിന്റെ എല്ലാ ശക്തികളുടെയും ഉറവിടവുമതാണ്. അതിന്റെ ആദർശ വിശ്വാസങ്ങളും നിയമശാസനകളും പടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ആ വിശ്വാസത്തിന്മേലാണ്. അതേ അച്ചുതണ്ടിന്മേലാണ് അവയെല്ലാം കറങ്ങുന്നത്. അതേ കേന്ദ്രബിന്ദുവിൽനിന്നാണ് അതിന് ശക്തി ലഭിക്കുന്നത്. അതിനെ തട്ടിനീക്കിയാൽ പിന്നെ "ഇസ്‌ലാം" എന്ന ഒന്നില്ല.

മലക്കുകളിലുള്ള വിശ്വാസം

ഏകദൈവ വിശ്വാസത്തിനു ശേഷം മുഹമ്മദ്നബി വിശ്വസിക്കുവാനാജ്ഞാപിച്ച രണ്ടാമത്തെ കാര്യം മലക്കുകളിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ കലർപ്പിൽനിന്ന് ഏകദൈവവിശ്വാസം സംശുദ്ധമായിത്തീരുമെന്നതാണിതിന്റെ പ്രധാനഫലം.

രണ്ടുതരം സൃഷ്ടികളെയാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കുചേർത്തിട്ടുള്ളത്. ഒന്ന്: സ്ഥൂല ശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ സൃഷ്ടികൾ- സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, നക്ഷത്രങ്ങൾ, അഗ്നി, വെള്ളം, മനുഷ്യൻ മുതലായവ. രണ്ട്: ജഡാസ്തിത്വമില്ലാത്ത അദൃശ്യശക്തികൾ-കാറ്റടിപ്പിക്കുന്നവ, മഴ പെയ്യിക്കുന്നവ, പ്രകാശം നൽകുന്നവ തുടങ്ങിയവ. ആദ്യവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവ ദൃശ്യവസ്തുക്കളായതിനാൽ, അവയുടെ ദിവ്യത്വം പരിശുദ്ധ വാക്യംകൊണ്ട് തന്നെ തിരസ്കരിക്കാം. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽ പെട്ടവ അദൃശ്യാസ്തിത്വങ്ങളാണ്. അത്തരം അസ്തിത്വങ്ങളെയാണ് ബഹുദൈവവിശ്വാസികൾ മിക്കവാറും പിടികൂടിയിട്ടുള്ളത്. അവയെക്കുറിച്ചാണ് അവർ ദൈവങ്ങളെന്നും ദേവതകളെന്നും ദൈവസന്താനങ്ങളെന്നും ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നതും. അവയുടെ സങ്കൽപരൂപങ്ങളുണ്ടാക്കി അവർ പൂജകളും വഴിപാടുകളും നടത്തുന്നു. തന്നിമിത്തം ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ ഈ രണ്ടാം ഇനത്തിൽ നിന്നും ഏകദൈവസി

ദ്ധാന്തത്തെ പരിരക്ഷിക്കുവാൻ വിശ്വാസപരമായ ഒരു പ്രത്യേക സംഗതി നിർദേശിച്ചിരിക്കയാണ്.

ഈ വിഷയകമായി മുഹമ്മദ്നബിയുടെ അധ്യാപനം ഇപ്രകാരമാണ്: ദേവതകളും ദൈവങ്ങളും ദൈവസന്താനങ്ങളുമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെടുന്ന ഈ അദൃശ്യ പ്രതിഭാസങ്ങൾ യഥാർഥത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ മലക്കുകളാണ്. അവർക്ക് ദിവ്യത്വത്തിൽ ഒരു പങ്കുമില്ല. അവരെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികൾ മാത്രമാണ്. ദൈവശാസനകളിൽനിന്ന് അൽപം പോലും വ്യതിചലിക്കുക അവർക്ക് സാധ്യമല്ല. അവർ മുഖേനയാണ് ദൈവം പ്രപഞ്ചമാകുന്ന തന്റെ സാമ്രാജ്യം ഭരിക്കുന്നത്. അവരാകട്ടെ ദൈവശാസനകൾ സനിഷ്കർഷം നിറവേറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്വയം വല്ലതും ചെയ്യുവാനവർ ശക്തരല്ല. സ്വന്തം ശക്തിപ്രയോഗിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ വല്ലതും ആവശ്യപ്പെടാനും അവർക്ക് കഴിയില്ല. വല്ലവർക്കുംവേണ്ടി ദൈവത്തോട് ശുപാർശ ചെയ്യാനുമാവില്ല. മനുഷ്യർ അവരെ ആരാധിക്കുന്നതും അവരോട് സഹായമർഥിക്കുന്നതും എത്രയും ലജ്ജാവഹമാണ്. കാരണം, ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ത്തന്നെ ദൈവം അവരെക്കൊണ്ട് മനുഷ്യപിതാവായ ആദമിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അവർക്ക് നൽകാത്ത ജ്ഞാനം ആദമിന് നൽകി. ഭൂമിയിലെ പ്രാതിനിധ്യം ആദമിന് നൽകി. എന്നിരിക്കെ, മലക്കുകൾ മുമ്പ് ആരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിച്ചുവോ ആ മനുഷ്യൻ ഇന്ന് അവരുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമിക്കുകയും ഭയഭക്തിയോടെ അവരോട് കൈനീട്ടിയിരക്കുകയുമാണെങ്കിൽ അതിൽ പരം ഹീനത്വം മറ്റെന്തുണ്ട്?

ഒരു വശത്ത് മലക്കുകളെ ആരാധിക്കുന്നതും അവരെ ദിവ്യത്വത്തിൽ പങ്കാളികളാക്കുന്നതും തടയുമ്പോൾ മറുവശത്ത് മുഹമ്മദ് നബി ഇപ്രകാരം അറിയിക്കുന്നു: മലക്കുകൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക സൃഷ്ടികളും കാണാം.

1. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മിക്കതിന്റെയും യഥാർഥ പ്രതികൾ നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. പരിഭാഷകൾ മാത്രമാണ് ഇന്ന് അവശേഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, പരിശുദ്ധഖുർആൻ അതവതരിച്ച അതേ ഭാഷയിലും പദങ്ങളിലുമായി തനിമയോടെ ഇന്നും ലോകത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതിൽ ഒരക്ഷരത്തിന്നു പോലും ഒരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല.

2. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ദൈവവാക്യങ്ങൾക്കൊപ്പം ജനങ്ങൾ സ്വന്തം വാക്യങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ഒരേ ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ, ദൈവവാക്യങ്ങളും ജനതയുടെ ചരിത്രവും പൂർവികരുടെ കഥകളും പണ്ഡിതരുടെ വ്യാഖ്യാ

നങ്ങളും കർമശാസ്ത്രനിയമങ്ങളുമെല്ലാം കൂടിക്കുഴഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ്. അവയിൽനിന്ന് ദൈവ വാക്യങ്ങൾ വേർതിരിച്ചെടുക്കുക ഒരു നിലക്കും സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വിശുദ്ധഖുർആനിൽ ദൈവവാക്യങ്ങളേ ഉള്ളൂ. അന്യവാക്കുകളുടെ കലർപ്പ് പോലും അതിലില്ല. ഖുർആൻ വ്യാഖ്യാനം, നബിവചനങ്ങൾ, കർമശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾ, നബിചരിത്രം, അനുചരന്മാരുടെ ജീവിതചര്യ, മുസ്‌ലിം ചരിത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളിലുള്ള രചനകളെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ്. അവയിലുള്ള ഒരു വാക്കുപോലും ഖുർആനുമായി കലർന്നുപോകുന്ന പ്രശ്നമില്ല.

3. വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ പക്കലിന്ന് കാണുന്ന മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചില പ്രവാചകന്മാരോട് ചേർത്തുപറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ പ്രവാചകൻ തന്നെയാണത് കൊണ്ടുവന്നതെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ പറ്റുന്ന ചരിത്രപരമായ രേഖകളൊന്നും ലഭ്യമല്ല. ചില മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏത് കാലത്ത്, ഏത് പ്രവാചകന്നവതരിച്ചു എന്നുപോലും പറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, വിശുദ്ധഖുർആനെ മുഹമ്മദ്നബിയോട് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആരും സംശയിക്കുന്നില്ല. അതിന്നുള്ള ചരിത്രസാക്ഷ്യങ്ങൾ അത്രയും ശക്തവും അനിഷേധ്യവുമാണ്. ഖുർആനിലെ ഓരോ വാക്യവും എപ്പോൾ എവിടെ അവതരിച്ചു എന്നുപോലും നിഷ്പ്രയാസം അറിയാൻ കഴിയും.

4. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളവതരിച്ച ഭാഷകൾ വളരെക്കാലമായി മൃതഭാഷകളായിക്കിടക്കുന്നു. അവയിന്ന് ആരുടെയും സംസാരഭാഷയല്ല. അവ ഗ്രഹിക്കുന്നവർ പോലും വിരളം. അത്തരം ഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്ന് സാക്ഷാൽ രൂപത്തിലുണ്ടായാൽ തന്നെ, അവയിലെ ആശയം ഗ്രഹിച്ച് അതനുധാവനം ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ, ഖുർആന്റെ ഭാഷ ഇന്നും ഒരു ജീവൽഭാഷയാണ്. കോടിക്കണക്കിനാളുകളുടെ മാതൃഭാഷയുമാണത്. കൂടാതെ, അനേകകോടി അന്യഭാഷക്കാർ ആ ഭാഷ പഠിക്കുകയും ആശയവിനിമയം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തും അത് അഭ്യസിപ്പിച്ച് വരുന്നു. നിഷ്പ്രയാസം പഠിക്കാവുന്ന ഭാഷയാണത്. വല്ലവർക്കും പഠിക്കാനവസരം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ, ഖുർആന്റെ ആശയം ഗ്രഹിച്ച ധാരാളം ആളുകളെ എവിടെയും കിട്ടും.

5. വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക ജനസമൂഹത്തെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുകയാണവ ചെയ്തത്. അവയിലടങ്ങിയ വിധിവിലക്കുകൾ ഇന്നത്തെ ചുറ്റുപാടിൽ അപ്രസക്തങ്ങളാണ്; അപ്രായോ

ഗികവും. ഇതിൽനിന്ന്, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിനും നിശ്ചിത കാലഘട്ടത്തിനും മാത്രം ഉള്ളതായിരുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ വിശുദ്ധ ഖുർആനാകട്ടെ, മനുഷ്യനെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ് ഖുർആൻ എന്ന് തോന്നിക്കുന്ന ഒരു വാക്കുപോലും അതിൽ കാണുകയില്ല. അതിന്റെ ശാസനകൾ ഏത് സ്ഥലത്തും ഏത് പരിതഃസ്ഥിതിയിലും പ്രായോഗികവുമാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ മുഴുവൻ ലോകത്തിന്നുമുള്ള ശാശ്വത ഗ്രന്ഥമാണ് എന്ന് ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

6. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ധാർമികവും സദാചാരപരവുമായ ചില ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സന്മാർഗിക തത്ത്വങ്ങളുണ്ട്. ദൈവഹിതത്തിനൊത്ത് ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗനിർദേശമുണ്ട്. എന്നാൽ, അവയിലൊന്നും മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളും ഒന്നായി സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഈ സവിശേഷത വിശുദ്ധ ഖുർആന്നുമാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെവ്വേറെ കിടന്നിരുന്ന വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഖുർആനിൽ ഒന്നായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞവയും ഖുർആനിലുണ്ട്.

7. മുൻഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽ മൂലം സത്യവിരുദ്ധവും യുക്തിഹീനവുമായ കാര്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. പല ആശയങ്ങളും അക്രമവും അനീതിയും ആണ്. ആദർശ-വിശ്വാസ- കർമങ്ങളെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നവയുമുണ്ട്. ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മ്ലേച്ഛവും സഭ്യേതരവുമായ സംഗതികൾ പോലും കാണാം. എന്നാൽ, വിശുദ്ധഖുർആൻ അത്തരം മാലി

---

* നൈരാശ്യം ഉളവാക്കുന്ന അതിദാരുണമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ഒരേകദേശ ചിത്രം ലഭിക്കാൻ മി. കോളിൻ വിൽസൻ രചിച്ച 'THE OUTSIDE' എന്ന കൃതി നോക്കുക.

ഇവ്വിഷയത്തിൽ പ്രൊ. ജോഡിന്റെ അനുഭവ സാക്ഷ്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാശ്ചാത്യരെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: “ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരുടെ ഒരു പുതിയ തലമുറ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവർക്ക് മതമില്ല; മതത്തിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. മതത്തെ തീർത്തും അവഗണിക്കുന്നതിൽ സംതൃപ്തരാണവർ. തന്നിമിത്തം അവർക്ക് മനഃസമാധാനം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവർക്കിടയിൽ ആത്മഹത്യയുടെ അനുപാതം അസാധാരണമാം വിധം വർധിച്ചിരിക്കയാണ്. (THE PRESENT AND FUTURE OF RELIGION)

ഇസ്ലാമിക ലോകത്തെ സ്ഥിതിയറിയാൻ ഇസ്ലാമിനോട് അത്രയൊന്നും മമതയില്ലാത്ത ഒരമുസ്ലിം ചരിത്രകാരന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ തന്നെയെടുക്കാം: “സർവാതിശായിയായ ഒരു ശക്തിയുടെ അന്തിമ തീർപ്പിലുള്ള ഉൽക്കടമായ വിശ്വാസമുൾക്കൊള്ളുന്ന വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ഏകദൈവവാദമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ സർവശക്തിക്കും നിദാനമായിട്ടുള്ളത്. അന്യമതസ്ഥർക്കപരിചിതമായ അർപ്പണ മനോഭാവവും മനസ്സംതൃപ്തിയും ഇസ്ലാമിന്റെ അനുയായികൾ അനുഭവിക്കുന്നു. മുസ്ലിം നാടുകളിൽ ആത്മഹത്യ വളരെ വിരളമാണ്. (PHILIP. K. HITTY, HISTORY OF ARABS, 1951, P. 129)

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

ന്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം പരിശുദ്ധമാണ്. അസത്യമോ യുക്തിവിരുദ്ധമോ ആയ യാതൊന്നും അതിലില്ല. അതിലുള്ള ഒരു സംഗതിയും തെളിവു കളും മൂസാനബി, ഈസാനബി തുടങ്ങിയവരുടെ കാര്യത്തിലെന്ന പോലെ, അവരുടെ അധ്യാപനങ്ങളും പിൻഗാമികൾ ദുഷിപ്പിച്ചതാവാം. അതിനാൽ, നാം അഭിപ്രായം വല്ലതും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവ രുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ ആകാവൂ. മതനേതാക്കളെ ക്കുറിച്ച് മൗനമവലംബിക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ചിലപ്പോൾ നാം അറിയാതെ ഭർത്സിക്കുന്നത് ഒരു യഥാർഥ പ്രവാചകനെ ആണെന്ന് വരാം.

മുഹമ്മദ്നബിയെപ്പോലെ മുൻ പ്രവാചകന്മാരും സത്യസന്ധരായി രുന്നു; ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു; ഇസ്‌ലാമിക മാർഗം കാണിച്ചു കൊടുത്തവരായിരുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിലൊന്നും മുഹ മ്മദ്നബിയും മുൻ പ്രവാചകന്മാരും തമ്മിൽ അന്തരമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ, മൂന്നു കാര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്.

1. മുൻ പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം ഓരോ പ്രത്യേക സമുദായത്തിലേക്കും ഒരു നിശ്ചിത കാലത്തേക്കും മാത്രമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ് മുഴുവൻ മനുഷ്യരാശിക്കുമായി എന്നെന്നേക്കുമുള്ള പ്രവാചകനായിട്ടാണ് ദൈവം അയച്ചത്. ഇക്കാര്യം കഴിഞ്ഞ അധ്യായ ത്തിൽ സവിശദം പ്രതിപാദിച്ചുവല്ലോ.

2. മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെ ശിക്ഷണങ്ങൾ തീരേ അപ്രത്യക്ഷമായി ക്കഴിഞ്ഞു. വല്ലതും ശേഷിപ്പുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവ യഥാർഥ രൂപത്തിൽ സുരക്ഷിതമായി നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അവരുടെ ജീവിത ചര്യകളും യഥാർഥ രൂപത്തിൽ ഇന്നെവിടെയും ലഭ്യമല്ല. അവയെല്ലാം കെട്ടുകഥ കളും ഇതിഹാസങ്ങളുമായി രൂപം മാറിപ്പോയി. തന്മൂലം അവരുടെ ചര്യ പിന്തുടരുക ഇന്നസാധ്യമാണ്. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് മുഹമ്മദ്നബി യുടെ സ്ഥിതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളും ജീവിതചര്യയും ഉപ ദേശങ്ങളും പ്രവർത്തനശൈലിയും സ്വഭാവ സവിശേഷതകളുമെല്ലാം ഇന്ന് സുരക്ഷിതമായവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് അറിയാ നുദ്ദേശിക്കുന്ന എന്തും നമുക്കിന്ന് ലഭ്യമാണ്. തദടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇന്ന് 'ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ള' ഏക പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ്നബി മാത്രമാണ്. അദ്ദേ ഹത്തെ മാത്രമേ നമുക്കിന്ന് അനുഗമിക്കാൻ സാധിക്കൂ.

3. മുൻ പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രായോഗിക ശിക്ഷണങ്ങൾ താൽക്കാലി കവും അപൂർണവുമായിരുന്നു. ഓരോ പ്രവാചകന്നും ശേഷം വരുന്ന

യാൾ മുൻഗാമിയുടെ നിയമവിധികളും കർമനിർദേശങ്ങളും പരിഷ്‌കരിച്ചു. ഈ പരിഷ്‌കരണം അക്കാലങ്ങളിൽ നിരന്തരം നടന്നിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് അവരുടെ ശിക്ഷണങ്ങൾക്ക് ദൈവം ശാശ്വതികത്വം നൽകാതിരുന്നത്. താരതമ്യേന പൂർണമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരിക്കെ, അപൂർണമായ മുൻവ്യവസ്ഥകൾ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. അവസാനം മുഹമ്മദ്നബി മുഖേന എല്ലാറ്റിലും പരിപൂർണവും ശാശ്വതവുമായ ഒരിസ്‌ലാമിക വ്യവസ്ഥ നൽകപ്പെട്ടു. അതോടെ സകല മുൻകാല പ്രവാചകന്മാരുടെയും കർമമാർഗങ്ങൾ സ്വയം ദുർബലപ്പെട്ടു. കാരണം, പരിപൂർണമായതിരിക്കെ അപൂർണമായത് സ്വീകരിക്കുകയെന്നത് യുക്തിവിരുദ്ധമാണ്. ഇപ്പോൾ മുഹമ്മദ്നബിയെ അനുഗമിക്കുന്നവൻ യഥാർഥത്തിൽ മുഴുവൻ പ്രവാചകൻമാരെയുമാണനുഗമിക്കുന്നത്. കാരണം, മുൻപ്രവാചകന്മാരുടെ അധ്യാപനങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന മുഴുവൻ നന്മകളും മുഹമ്മദ്നബിയുടേതിലുണ്ട്. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ്നബിയെ വിട്ട് മുൻപ്രവാചകന്മാരിൽ വല്ലവരെയും അനുഗമിക്കുന്നവന്ന് ഏറെ നന്മകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും. കാരണം, പിൽക്കാലത്ത് ലഭിച്ച നന്മകൾ മുൻശിക്ഷണങ്ങളിലുണ്ടാവില്ലല്ലോ.

ഇക്കാരണങ്ങളാൽ മുഹമ്മദ്നബിയെ മാത്രം അനുഗമിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യരാശിക്ക് നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. മുസ്‌ലിമാകുവാൻ മുഹമ്മദ്നബിയെ സംബന്ധിച്ച് മൂന്ന് കാര്യങ്ങൾ വിശ്വസിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്ന്: നബിതിരുമേനി ദൈവത്തിന്റെ യഥാർഥ പ്രവാചകനാണ്. രണ്ട്: അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശങ്ങൾ ഏറ്റവും സമ്പൂർണമാണ്; അവയിൽ യാതൊരു പോരായ്മയുമില്ല; അവ തീർത്തും അബദ്ധ മുക്തമാണ്. മൂന്ന്: തിരുമേനി ദൈവത്തിന്റെ അവസാനത്തെ പ്രവാചകനാണ്; ഇനി, കാലാന്ത്യം വരെ ഒരു സമുദായത്തിലും ഒരു പ്രവാചകൻ വരില്ല; മുസ്‌ലിമാകുവാൻ വിശ്വസിക്കൽ നിർബന്ധമായതോയിൽ സൽക്കർമം ഇഹലോകത്തിലെ ക്ഷണികമായ ജീവിതത്തിൽ വല്ല സദ്ഫലവും ലഭിക്കുന്നവയാണ്. കുറച്ച് പണം, അൽപം ഭൂമി, സ്ഥാനമാനങ്ങൾ, പേരും പെരുമയും, അഭിനന്ദനവും പ്രശംസയും, അൽപം ആനന്ദവും സന്തോഷവും- ഇതൊക്കെ നേടിക്കൊടുക്കുന്ന കർമങ്ങളാണയാൾക്ക് സൽക്കർമം. ദുഷ്കർമമാകട്ടെ, ഇഹലോകത്ത് ദുഷ്ഫലമുളവാക്കുന്നവയോ അങ്ങനെ ഭയപ്പെടാവുന്നതോ ആയ കൃത്യങ്ങളും. ഉദാഹരണമായി, ജീവനഷ്ടം, ധനനഷ്ടം, ആരോഗ്യത്തിന് ഹാനി, ദുഷ്പ്പേര്, ഭരണകൂടത്തിന്റെ ശിക്ഷാനടപടി, ദുഃഖം തുടങ്ങിയവക്ക് കാരണമാകുന്നവ. എന്നാൽ, രണ്ടാമത്തെ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സൽക്കർമം ദൈവമിഷ്ടപ്പെടുന്നതും ദുഷ്കർമം ദൈവം വെറുക്കുന്നതും

ആണ്. സൽക്കർമം അവന്ന് യാതൊരൈഹിക നേട്ടവും നേടിക്കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും അവനത് സൽക്കർമമായിത്തന്നെ കരുതും- അത് എന്തെന്ത് നഷ്ടങ്ങൾ അവന്നേൽപിച്ചാലും ശരി. അവസാനം ദൈവം തനിക്ക് ശാശ്വതമായ പ്രതിഫലം നൽകുമെന്ന് അയാൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കും. അതുപോലെ ദുഷ്കർമം അവന്ന് ഇഹലോകത്ത് വൻലാഭം നേടിക്കൊടുത്താലും അയാളവയെ ദുഷ്കർമം എന്നുതന്നെ കരുതും. ഇവിടത്തെ ഹ്രസ്വജീവിതത്തിൽ ആനന്ദത്തിലാറാടാൻ കഴിഞ്ഞാലും ദൈവശിക്ഷയിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരിക്കലും കഴിയില്ലെന്ന് അയാളുറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഈ വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകൾ മനുഷ്യനുമുമ്പിൽ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത മാർഗങ്ങൾ തുറക്കുന്നു. പരലോകവിശ്വാസമില്ലാത്ത മനുഷ്യന്ന് ഇസ്‌ലാമിക പാതയിലൂടെ ഒരടി മുന്നോട്ടു നീങ്ങാനാവില്ല. ഇസ്‌ലാം സകാത്ത് കൊടുക്കാൻ പറയുമ്പോൾ സകാത്ത് തന്റെ ധനത്തിൽ കുറവുവരുത്തും എന്നാവും അയാളുടെ പേടി. അത് പലിശക്കു കൊടുത്താൽ ദരിദ്രന്റെ വീട്ടിലെ പുൽക്കൊടിപോലും സ്വന്തമാക്കാം. എന്തു സംഭവിച്ചാലും സത്യമേ പറയാവൂ, ഒരിക്കലും കളവ് പറയരുത് എന്ന് ഇസ്‌ലാം ആജ്ഞാപിക്കുമ്പോൾ സത്യം പറഞ്ഞിട്ട് യാതൊരു ലാഭവുമില്ല, നഷ്ടമുണ്ട് താനും. ആ സത്യം തനിക്കു വേണ്ട എന്നാവും മറുപടി. വ്യാജമാകട്ടെ ലാഭകരമാണ്. അത് താനെന്തിന് വർജിക്കണം? ആളില്ലാത്ത വഴിയിൽവെച്ച് അയാൾക്കൊരു വിലപിടിച്ച വസ്തു വീണു കിട്ടുന്നു. 'അത് നിന്റേതല്ലെങ്കിലെടുക്കരുത്' എന്ന് ഇസ്‌ലാം അവനോട് പറയുന്നു. അവന്റെ മറുപടി: ഇത് വെറുതെ ലഭിച്ച സാധനമാണ്; ഞാനിതെന്തിനുപേക്ഷിക്കണം? ഇവിടെ ആരുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ആരും പോലീസിലറിയിക്കില്ല; കോടതിയിൽ എതിർ സാക്ഷി പറയില്ല; എനിക്ക് ദുഷ്കീർത്തിയുണ്ടാവുകയുമില്ല. പിന്നെ ഇതെന്തുകൊണ്ട് എനിക്കനുഭവിച്ചുകൂടാ? ഒരാൾ അവന്റെ പക്കൽ ഒരു വസ്തു സൂക്ഷിക്കാനേൽപിച്ചു. ഉടനെ അയാൾ മരിച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, 'മരണപ്പെട്ടവന്റെ ധനം അയാളുടെ അവകാശികൾക്കെത്തിക്കണം' എന്ന് ഇസ്‌ലാം അവനോട് പറയുന്നു. അവന്റെ പ്രത്യുത്തരം: ഞാനതെന്തിന് കൊടുക്കണം? മരിച്ചവന്റെ പണം എന്റെ പക്കലുണ്ടെന്നതിന് എന്താണ് തെളിവ്? അവന്റെ കുടുംബങ്ങൾക്കതിനെക്കുറിച്ചറിയില്ല; അതുകൊണ്ട് എനിക്കതനുഭവിക്കാം; ഒരപകീർത്തിയും ഭയപ്പെടാനില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ, ജീവിത യാത്രയിൽ ഇസ്‌ലാം അവന്ന് ഒരു മാർഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ എതിർ ദിശയിലുള്ള മറ്റൊരു വഴിക്കാണവൻ

പോവുക. ഇസ്‌ലാമിൽ ഓരോന്നിന്റെയും സ്ഥാനവും വിലയും പരലോകത്തിലെ ശാശ്വതഫലങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അവന്നാകട്ടെ, ഇഹലോകത്തിലെ ക്ഷണിക ജീവിതത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന്, പരലോക വിശ്വാസമില്ലാത്തവൻ എന്തുകൊണ്ട് മുസ്‌ലിമാവുകയില്ല എന്ന് വ്യക്തം. എന്നു മാത്രമല്ല, പരലോക നിഷേധം മനുഷ്യനെ മൃഗങ്ങളെക്കാൾ താണ ജന്തുവാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യും.

പരലോകവിശ്വാസം യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ

പരലോകവിശ്വാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും സദ്ഫലങ്ങളുമാണ് ഇതുവരെ പറഞ്ഞത്. ഇനി, അതെപ്പറ്റി മുഹമ്മദ്നബി വിവരിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. അവ യുക്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ശരിയായിട്ടുള്ളവയാണോ എന്നും പരിശോധിക്കാം. പരലോകവിശ്വാസം വാസ്തവത്തിൽ, യുക്തിയെ ആസ്പദിച്ചുള്ളതല്ല. ഉറച്ച വിശ്വാസമാണതിന്നടിസ്ഥാനം. എന്നിരുന്നാലും, നാം ബുദ്ധിയുപയോഗിക്കുന്നപക്ഷം പരലോകത്തെക്കുറിച്ച് മുഹമ്മദ്നബി പഠിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളാണ് മറ്റു ചിന്താഗതികളെക്കാൾ യുക്തിനിഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത് എന്ന് കാണാൻ കഴിയും.

മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് മുഖ്യമായും മൂന്ന് ഭിന്ന വീക്ഷണങ്ങളാണുള്ളത്. ഒന്ന്: മരണാനന്തരം മനുഷ്യൻ നശിച്ച് മണ്ണായിപ്പോകുന്നു. അനന്തരം മറ്റൊരു ജീവിതമില്ല. ശാസ്ത്രീയചിന്തകർ എന്ന് വാദിക്കുന്ന നാസ്തികരുടെ അഭിപ്രായമാണിത്. രണ്ട്: മനുഷ്യൻ തന്റെ കർമഫലമനുഭവിക്കുവാനായി അടിക്കടി ഈ ലോകത്തേക്കുതന്നെ പുനർജനിക്കുന്നു. ദുഷ്കർമം ചെയ്തവർ അടുത്ത ജന്മത്തിൽ പൂച്ച, നായ തുടങ്ങിയ ജന്തുക്കളോ, വൃക്ഷമോ, നീചവർഗത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യരോ ആയി നാലാമത്തെ വസ്തുത വിചാരണയും പ്രതിഫലദാനവും ആണ്. ഇതിൽ എന്ത് യുക്തിഭംഗമാണുള്ളത്? മനുഷ്യ കർമങ്ങൾ ദൈവം വിചാരണ നടത്തണമെന്നും നീതിപൂർവം വിധി കൽപിക്കണമെന്നുമുള്ളത് മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ തന്നെ താൽപര്യമാണ്. ഇവിടെയൊരു മനുഷ്യൻ നന്മ മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതിന്റെ യാതൊരു സദ്ഫലവും ഇഹലോകത്ത് അയാൾക്ക് ലഭിക്കുന്നില്ല. മറ്റൊരാൾ ആയുഷ്കാലമത്രയും ദുഷ്കർമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ യാതൊരു നഷ്ടവും അയാൾക്ക് പറ്റുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, സൽക്കർമം ചെയ്തതിന്റെ പേരിൽ അവർണനീയമായ കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന എത്രയോ പേരുണ്ട്. ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്ത് ആജീവനാന്തം ആനന്ദതുന്ദിലരായി

ജീവിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഈ അനുഭവങ്ങൾ, സജ്ജനങ്ങൾക്ക് പ്രതിഫലവും ദുർജനങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷയും എപ്പോഴെങ്കിലുമൊരിക്കൽ ലഭിക്കേണ്ടതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുവാൻ നമ്മെ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

സ്വർഗവും നരകവുമാണ് ഒടുവിലത്തേത്. ഇവയും അസംഭവ്യമല്ല. വാന- ഭുവനങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന് സ്വർഗ നരകങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിപ്പ് മാത്രം അസാധ്യമോ? ദൈവം ജനങ്ങളെ വിചാരണ ചെയ്ത് രക്ഷാശിക്ഷകൾ നൽകും. രക്ഷ ലഭിച്ചവർക്ക് സൗഖ്യപൂർവം ജീവിക്കുവാനൊരിടം വേണം. ശിക്ഷ ലഭിച്ചവർക്ക് ദുരിതപൂർണമായ മറ്റൊരിടവും. അവ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സഗൗരവം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക്, മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് നിലവിലുള്ള സങ്കൽപങ്ങളിൽ ബുദ്ധിക്ക് ഏറ്റവുമനുയോജ്യമായത് ഇസ്‌ലാമിക കാഴ്ചപ്പാടാണെന്ന് കാണാം. അതിൽ അസാധ്യമോ അയുക്തികമോ ആയി ഒന്നുമില്ലെന്ന് ഏതൊരാളും സമ്മതിക്കും. ബുദ്ധി സ്വയം സമ്മതിക്കുന്ന ഇക്കാര്യം മുഹമ്മദ്നബിയെപ്പോലുള്ള ഒരു സത്യപ്രവാചകൻ നമ്മുടെ നന്മ മാത്രം മുൻനിർത്തി വിവരിച്ചുതരുമ്പോൾ വൃഥാ സംശയിക്കുന്നതെന്തിന്? അതിൽ ദൃഢമായ വിശ്വാസം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതല്ലേ ബുദ്ധിപൂർവകമായിട്ടുള്ളത്?

പരിശുദ്ധ വാക്യം

മേൽ വിവരിച്ച അഞ്ച് ആദർശങ്ങളിന്മേലാണ് ഇസ്‌ലാം നിലകൊള്ളുന്നത്.* അവയുടെ രത്നച്ചുരുക്കം "ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹി" എന്ന പരിശുദ്ധ വാക്യത്തിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നാം "ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു"എന്നുച്ചരിക്കുന്നതോടെ എല്ലാ നിഷിദ്ധ ദൈവങ്ങളെയും വിട്ട് ഏകദൈവത്തിന്റെ മാത്രം അടിമത്തം സ്വീകരിക്കുന്നു. "മുഹമ്മദുർറസൂലുല്ലാഹി" എന്നുകൂടി ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ മുഹമ്മദ്നബി ദൈവത്തിന്റെ ദൂതനാണെന്നും നാം സമ്മതിച്ചു. ദൗത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന

* ബൈബിൾ പഴയ നിയമത്തിലെ ആദ്യത്തെ അധ്യായങ്ങളിലൂടെയും പുതിയ നിയമത്തിലെ നാല് സുവിശേഷങ്ങളിലൂടെയും ഒന്ന് കണ്ണോടിച്ചാൽ അവ മനുഷ്യകൃതിയാണെന്ന് ബോധ്യമാവുന്നതാണ്. അവയിൽ ദാവീദിന്റെ സാക്ഷാൽ കീർത്തനങ്ങളിൽ ചിലതും ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷങ്ങളും അവിഭക്തമാം വിധം ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പഴയ നിയമത്തിലെ ആദ്യത്തെ നാല് അധ്യായങ്ങളിൽ തൗറാത്ത് മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. മറിച്ച്, തൗറാത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ മനുഷ്യവ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായി ഇടകലർന്നു നിലകൊള്ളുന്നു. ആ കൂടിക്കുഴയലിൽ യഥാർഥ ദിവ്യസന്ദേശം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരിക്കയാണ്. അതുപോലെതന്നെ ഈസായുടെതെന്ന് പറയുന്ന നാല് സുവിശേഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് കിട്ടിയ സാക്ഷാൽ സുവിശേഷങ്ങളല്ല. മറിച്ച്, ജ്ഞാനവും ഭിന്നധർമവും

തോടെ, ദൈവം, ദൈവികഗുണങ്ങൾ, മലക്കുകൾ, ദൈവഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ദൈവദൂതന്മാർ, പരലോകം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് തിരുദൂതർ പഠിപ്പിച്ച അതേ വിധം വിശ്വസിക്കേണ്ടത് നിർബന്ധമായിത്തീരുന്നു. ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാനും അനുസരിക്കുവാനും തിരുമേനി കാണിച്ചുതന്ന മാർഗമേതോ അത് കണിശമായി പിൻപറ്റാനും നാം ബാധ്യസ്ഥരായി മാറുന്നു.

ആധാരമാക്കി വ്യത്യസ്തരായ നാലാളുകൾ സമാഹരിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവചരിത്രമാണ്. സാക്ഷാൽ സുവിശേഷങ്ങളുടെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും അവയിലുണ്ടെന്ന് മാത്രം. ദൈവകൃതിയും മനുഷ്യകൃതിയും, സത്യവും അസത്യവും പതിരിൽനിന്ന് നെല്ല് വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം പരസ്പരം കൂടിക്കലർന്നിരിക്കയാണ്. അതിനാൽ, സാക്ഷാൽ ദൈവഗ്രന്ഥം ജൂതരുടെയോ ക്രൈസ്തവരുടെയോ പക്കലില്ല. ഇതിന് വിപരീതമായി, വിശുദ്ധ ഖുർആൻ, അതവതരിച്ച സാക്ഷാൽ രൂപത്തിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ലാതെ, സുരക്ഷിതമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

-ഖുർശിദ് അഹ്മദ്

* ഈമാൻ കാര്യങ്ങൾ അഞ്ചായിട്ടാണ് ഞാനിവിടെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് വിശുദ്ധ ഖുർആനിൽ “സൂറത്തുൽ ബഖറ”യിലെ “ആമനർറസൂലു ബിമാ ഉൻസില ഇലൈഹി....”, സൂറത്തുന്നിസാഇലെ “വമൻ യക്ഫുർ ബില്ലാഹി വമലാഇക്കത്തിഹി....” എന്നീ വാക്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. നബിവചനങ്ങളിൽ “ഖദ്റി”ലുള്ള വിശ്വാസവും ഈമാൻ കാര്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അപ്പോൾ ഈമാൻ കാര്യങ്ങൾ ആറായിത്തീരുന്നതാണ്. എന്നാൽ, യഥാർഥത്തിൽ ഖദ്റിലുള്ള വിശ്വാസം അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ തന്നെ അംശമാണ്. വിശുദ്ധഖുർആനിൽ ആ നിലക്കാണ് അത് വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ ഞാനും പ്രസ്തുത വിശ്വാസത്തെ ഏകദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ വിശദീകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചില നബിവചനങ്ങളിൽ സ്വർഗം, നരകം, സ്വിറാത്ത്, മീസാൻ എന്നിവയെ പ്രത്യേകം വിശ്വാസപരമായ കാര്യങ്ങളായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ഈമാൻ കാര്യങ്ങൾ ആറിൽ കൂടുതലാകും. വാസ്തവമാകട്ടെ, അവയെല്ലാം പരലോകവിശ്വാസത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്.

-ഗ്രന്ഥകാരൻ